

Chia Ly Là Màu Tím

Hoàng Thu Dung

Phương Nghi ôm cặp trước mặt, lưng thưng bước lên những bậc thang. Cô định đẩy cửa vào phòng giám đốc thì một giọng nói đột ngột vang lên làm cô đứng khựng lại:

- Bác Trung không có trong đó đâu cô Nghi.

Phương Nghi quay lại:

- Thế ba tôi đâu?

- Giám đốc đang ở phòng họp. Hôm nay họp hội đồng quản trị.

Cô thư ký vừa nói vừa nhìn Phương Nghi. Giọng cô lễ phép nhỏ nhẹ nhưng rõ ràng không giấu được ác cảm. Cô ta nhìn đôi mắt đẹp như vẽ của Phương Nghi rồi quay đi như ngăn lại cảm giác khó chịu.

Phương Nghi đứng yên đang suy nghĩ rồi ngẩng lên:

- Thế họ họp lâu chưa?

- Khoảng một tiếng.

- Ôi, vậy thì phải đợi tới bao giờ. Tôi phải qua đó mới được.

Vừa nói cô vừa đi ra hành lang. Mặc cho cô thư ký ngăn cản. Cô quay mặt đi, khẽ háy cô ta một cái.

Phương Nghi không hiểu tại sao cô ta lại ghét mình như vậy. Mà một người ghét mình thì bắt mình thương sao được. Cuối cùng thì phải... không ưa lại cô ta. Chứ làm sao bây giờ.

Có lần Phương Nghi nghe loáng thoáng cô ta bảo mình là con nít quý, đồng đánh. Phương Nghi không hiểu mình quý ở chỗ nào. Nhưng cô xem đó là lời nói sau lưng, cô không quan tâm lắm. Cô chúa ghét cái kiểu nói xấu người khác. Nhất là người lớn nói xấu con nít. Chẳng hay ho gì cả.

Phương Nghi đi về hướng cuối hành lang. Vừa gõ nhẹ cửa phòng, cô vừa gọi lớn:

- Ba ơi!

Mọi người trong phòng quay nhìn ra cửa. Phương Nghi nở nụ cười hồn nhiên chào mọi người rồi ngồi sà xuống cạnh ông Trung:

- Con qua đón ba về luôn. Sáng nay cô nghi, lớp, bạn con kéo đi chơi hết rồi.

- Sao con không đi với bạn luôn?

- Thôi, qua đây chơi với ba thích hơn.

Mắt Phương Nghi chợt bắt gặp tia nhìn của Khắc Minh, cô lập tức nhìn đi nơi khác. Khắc Minh cũng không nhìn cô nữa, anh nghiêm mặt ngồi im, cho mọi người tập trung.

Những thành viên trong ban giám đốc mỉm cười chờ ông Trung quay lại bàn tiếp công việc. Phương Nghi ngồi ngoan ngoãn bên ba. Cô hết nhìn người này đến người kia với ánh mắt tò mò nhưng tuyệt nhiên không nhìn đến Khắc Minh, dù cô biết rằng ánh mắt nghiêm khắc của anh đang hướng về cô.

Đây là lần... mấy chục cô và anh giận nhau. Lần này thì thật là dữ dội. Cô nghĩ như vậy là hết rồi, vì cả hai đều tuyên bố chia tay. Chứ yêu nhau mà cứ cãi cọ hoài thì thà chia tay cho xong.

Phương Nghi nhớ cách đây ba hôm, cô và Khắc Minh đã cãi nhau một trận chí tử. Đó là buổi tối hai người đi dự sinh nhật cô bạn của anh. Không hiểu Khắc Minh nghĩ gì mà cứ nhảy với cô ta liên tục cả chục bản nhạc, bỏ mặc cô ngồi một mình ở góc phòng với cơn giận. Đáng lẽ khi trở lại chỗ, biết cô giận anh phải năn nỉ, dỗ dành này anh cứ tỉnh bơ. Phương Nghi nổi sùng bỏ đi chỗ khác và ngồi đến tận lúc về với một gã con trai đến làm quen. Thế là trên đường về, cả hai cãi nhau.

Khắc Minh bảo không chịu nổi tính thiếu chung thủy của cô, nói rằng không cho phép có người yêu như vậy. Lúc ấy Phương Nghi đã hét vào mặt anh rằng cô thà không có người yêu, chứ không chấp nhận con người bay bướm như anh. Suýt tí nữa thì Khắc Minh đã tát cho cô một cái. Khi đưa cô về nhà, anh vẫn ngồi yên trên xe cho cô xuống, rồi phóng đi không thèm nói một tiếng. Đó là hành động cô không chấp nhận được.

Đã ba ngày cả hai không gặp nhau, không gọi điện cho nhau. Có lúc Phương Nghi cũng thấy nhớ.

Nhưng cô lập tức xua đuổi ý nghĩ đó ngay. Cô không muốn nghĩ về anh nữa. Không ngờ sáng nay gặp anh ở đây.

Đến trưa thì buổi họp kết thúc. Ông Trung vừa ra khỏi phòng thì có điện thoại. Phương Nghi đứng chờ một bên. lát sau ông quay lại, vỗ nhẹ vai cô:

- Ba phải đi gặp người bạn. Con về một mình nghe, con gái.

Thấy vẻ phụng phịu của Phương Nghi, ông cười an ủi :

- Chiều ba đưa đi chơi . Bây giờ để Khắc Minh đưa con về.

Phương Nghi chưa kịp phản ứng thì ông Trung đã gọi Khắc Minh, lúc ấy anh đang đi tới:

- Cháu đưa con Nghi về nhé, bác phải đi công việc gấp đây.

- Dạ.

Ông Trung nhìn đồng hồ, rồi đi nhanh ra ngoài . Còn lại hai người trong phòng, Phương Nghi ngồi phịch xuống ghế, mặt lầm lì ngó ra ngoài . Khắc Minh cũng ngồi xuống bên cạnh, ung dung lấy thuốc ra hút mà không nhìn đến cô . Những người trong phòng họp lần lượt ra về . Vài người nhìn họ với vẻ hiểu biết, thậm chí biểu họ hãy làm hòa với nhau . Khắc Minh làm một cử chỉ đáp lại rồi anh ngồi yên cho mọi người đi ra . Cuối cùng anh lên tiếng:

- Về chưa ?

Anh về trước đi . Phương Nghi lạnh lùng.

- Ba em nhờ tôi đưa em về . Đừng để tôi thất hứa.

- Anh khỏi ngại chuyện đó . Tôi không nói gì với ba tôi đâu.

- Vậy hả, vậy thì "bai" nha ?

Khắc Minh nhún vai, đứng dậy đi ra cửa, dáng điệu thản nhiên như không, Phương Nghi mím môi ngồi im, ngực phập phồng vì tức giận . Cô chớp mắt cố nén để đừng khóc . Nhưng không ngăn được, và cô khóc tức tưởi một mình trong phòng . Tức muốn chết được . Tại sao cô lại có thể yêu một kẻ ngang ngạnh như vậy chứ . Càng nghĩ Phương Nghi càng tức và càng khóc dữ hơn . Cô nắm mạnh tay lên bàn một cách bất lực đến nỗi cây viết rơi xuống đất cô cũng không hay.

Khóc chán, Phương Nghi lau nước mắt đứng dậy . Cô với tay lấy cái cặp ôm trước ngực, chậm rãi đi xuống cầu thang.

Khắc Minh đang đứng ở cửa, tay thọc túi dựa vào tường . Phương Nghi làm lơ đi qua nhưng cánh tay cô bị giữ lại:

- Bây giờ về chưa tôi đưa về.

- Không dám phiền tới anh, tự tôi đi một mình được rồi, làm ơn buông ra đi.

- Đừng có nói ngang.

- Buông ra.

Khắc Minh giữ chặt cô trong tay:

- Tại sao em chịu để cho tên đó tán tỉnh . Muốn chọc tức anh phải không ?

- Đừng nhắc tới chuyện đó, tôi không nghe đâu . Xưa lắm rồi.

- Anh không cần biết xưa hay không . Nhưng anh muốn em phải thấy lỗi của mình . Em đừng quên là mình đã có người yêu chứ.

- Có đấy . Nhưng hôm đó đã thỏa thuận chia tay rồi, chuyện đó không ảnh hưởng gì đến anh.

- Không ảnh hưởng hả ? Thật không ? Anh cấm nói ngang nghe chưa . Cấm tuyệt đối.

- Tôi không thèm gây với anh . Buông ra.

- Đừng có bướng.

- Đã thỏa thuận chia tay rồi, sao anh dám đụng tới tôi . Sao anh thất hứa quá vậy.

Khắc Minh trừng mắt:

- Đẹp chuyện chia tay đi, cấm nhắc đến nó nữa nghe không . Bộ mỗi lần giận nhau là phải chia tay hả ?

- Đúng đấy . Tôi là như vậy đó.

- Nhưng anh không muốn, em đừng trẻ con quá.

Phương Nghi cố rút tay ra:

- Không thích thì kệ anh, không việc gì đến tôi.

- Anh không muốn hai đứa cãi nhau nữa . Tại sao em cứ muốn chiến tranh hoài vậy ?

- Thế ai gây chiến trước ?

- Dĩ nhiên không phải anh.

Đến lúc này mà Khắc Minh vẫn bảo thủ, vẫn cho là cô mới là người có lỗi.

Lúc nào anh cũng đàn áp cô cả . Phương Nghi tức đỏ mặt, nói hấp tấp:

- Đúng đúng, không phải anh, còn tôi thì lúc nào cũng có lỗi . Lúc nào anh cũng ăn hiếp tôi, anh là...

- Trời đất !

Khắc Minh chợt bật cười . Rồi cười như chưa bao giờ nghe một chuyện khôi hài thế . Rồi anh cố nín lại, nói một cách giễu cợt:

- Anh mà ăn hiếp em . Ở đâu em moi ra được chuyện viễn tượng đó vậy Nghi ?

Phương Nghi ngờ ngác nhìn Khắc Minh . Thái độ của anh làm cô hơi ngại, cô phẩy tay:

- Tôi về, không nói chuyện với anh nữa . Có nói cũng chỉ gây nhau thôi.

Sợ bị kéo lại, cô vội bỏ chạy . Nhưng Khắc Minh đã nhanh hơn:

- Khoan về . Ở lại nói chuyện cho xong đã.

Anh cứ đứng ở cửa, Phương Nghi không còn con đường nào để ra, cô giậm chân:

- Tránh ra không thì bảo.

Khắc Minh nhìn cô rồi nói một câu thật xa đẽ:

- Nếu em dịu dàng với anh dù chỉ một chút, em có thể bảo anh nhảy vô lửa...

Thấy Phương Nghi không phản ứng, anh ấn cô ngồi xuống ghế.

- Anh muốn hai đứa nói chuyện một cách bình tĩnh . Hôm đó cả anh và em đều nóng nảy, la hét thì có ích gì ? Em khổ mà anh cũng khổ . Tại sao hai đứa cứ cấu xé lẫn nhau hoài chứ ?

-...

- Nếu đặt vào vị trí anh, em sẽ làm gì khi phải ngồi chờ cho người khác tán tỉnh người yêu của mình ?

- Và ngược lại, anh sẽ làm gì nếu tôi bỏ mặc anh một góc và đi tán tỉnh người khác ?

- Anh không tán ai cả ?

- Đây, có bao giờ anh thấy lỗi của mình đâu.

Khắc Minh nhìn vào mắt cô:

- Anh đã giải thích hàng chục lần rồi . Thu Lan là bạn học cũ, và tụi anh ngày trước rất thân nhau . Chỉ có vậy . Em còn cố chấp nữa thôi ?

Không để Phương Nghi trả lời, anh cúi xuống môi cô.

- Mấy ngày nay anh không muốn làm gì cả . Bị em giận, anh chán mọi thứ.

Phương Nghi không trả lời . Cô khép hờ mắt đón nhận, mỗi lần anh hôn là cô như quên hết trời đất, không đủ sức để giận nữa . Cô yêu anh kinh khủng, nên dễ giận và dễ mềm lòng . Nhất là khi anh dịu dàng đến vậy, nồng nàn đến vậy.

Cả hai mãi miết hôn nhau, không ai nhớ đến chuyện giận hờn nữa . Cũng không nhớ vừa mới đây cả hai bên còn tức nhau kinh khủng.

Có tiếng chân người ở hàng lang làm cả hai giật mình vội rời nhau ra . Cô thư ký đi ra cửa, về mặt cô thân nhiên nhưng rõ ràng là cô đã thấy hết . Cô ta nhìn Khắc Minh, nói nhỏ nhẹ:

- Anh Minh chưa về ?

Khắc Minh hơi nhún vai:

- Tôi tưởng chúng tôi là người về sau cùng, không ngờ còn cô Thanh.

Ngọc Thanh khẽ gãi tay:

- Về nghe anh Minh.

Cô miễn cưỡng chào Phương Nghi, rồi đi thẳng ra cửa . Phương Nghi nhìn theo, cảm nhận Ngọc Thanh không ưa mình . Nhưng cô không hiểu tại sao.

Thấy Khắc Minh nhìn mình cười, cô khẽ nguýt anh:

- Chị Thanh thấy rồi đó . Vô duyên dễ sợ.

Khắc Minh tỉnh bơ:

- Nếu lỡ có thấy cũng không sao . Cô ta xem phim còn kinh dị hơn nữa kìa.

- Ủ, nói chuyện kỳ cục.

Khắc Minh nhìn đồng hồ rồi nghiêng người:

- Bây giờ về được chưa, thưa tiểu thư ?

Phương Nghi thò tay nhéo hông anh một cái rồi ríu rít đi theo anh ra sân . Công ty vắng heo, chỉ còn người bảo vệ chờ đóng cửa.

Chia tay với Khắc Minh ở cổng, Phương Nghi chạy như bay về phòng mình . Nhưng đến chân cầu thang, có tiếng gọi giật lại làm cô đứng khựng lại:

- Vô đây Nghi.

Phương Nghi miễn cưỡng đi theo Đông vào phòng ăn . Bàn ăn chỉ có mình anh Đông, không biết sẽ có chuyện gì . Mỗi lần anh Đông về nhà là chắc chắn có chuyện rắc rối, mà cuối cùng người gánh chịu là cô. Phương Nghi ngồi xuống đối diện với Đông, cặp đũa trên đùi . Cô thấy đói bụng nhưng không muốn ăn, một là ăn cùng bàn với anh Đông.

Đông vừa nhậu vừa nhìn cô gườm gườm:

- Ông già đi đâu vậy ?

- Ba có hẹn với bạn ba.

Phương Nghi vừa nói vừa nhìn đi nơi khác . Cô không chịu nổi khuôn mặt lú đờ cùng cách ăn uống thô tục của Đông . Đông không để ý cách tránh né của Phương Nghi, anh hất hàm:

- Hồi nãy họp mày có nghe chuyện gì không ?
- Em vô sau nên đâu biết gì
- Thăng Minh không kể với mày sao ?
- Dạ không.

Đông cười khẩy:

- Mày không biết thật hay giả vờ đó ? Đừng có làm ra vẻ thơ ngây con nhóc ạ !Anh mày mà không hiểu mày thì ai hiểu mày.

Phương Nghi cau mày:

- Anh nói gì vậy ? Em giả vờ chuyện gì ?

Đông bực bội xoay người trên ghế:

- Nếu mày không biết thì tao nói cho mày biết . Hồi nãy họp ban giám đốc, ông già nghe lời thăng Minh bảo tao rút vốn hỗ trợ cho công ty nó . Mày xem có được không ?

Phương Nghi ngớ ngẩn:

- Em đâu biết gì mà có ý kiến, chuyện làm ăn của các anh em làm sao hiểu được.
- Hừ, nó có tài và thông minh, sao không tự xoay xở mà bắt tao phải hỗ trợ, tiền tao đâu phải là giấy lộn . Còn mày nữa, bị nó lợi dụng mà không biết, tối ngày chỉ biết yêu đương . Mày mà không phải con ba thử coi nó có yêu mày không ?

Phương Nghi nhăn mặt:

- Anh Đông.
- Tao nói không đúng sao ? Mày là chúa nhẹ dạ , bị cái mã đẹp trai của nó quyến rũ như con cóc vậy . Tao chướng mắt lắm.

Phương Nghi khổ sở ngồi im . Cô biết anh Đông và Khắc Minh kỵ nhau như nước với lửa . Khắc Minh coi thường anh Đông vì anh ấy không có tài, đã vậy còn ích kỷ, chỉ lo ăn chơi.

Còn anh Đông đổ kỵ Khắc Minh bởi ba tin cậy và để anh quản lý công ty chủ lực của ba . Hai bên không ưa bên nào, rốt cuộc cô là người phải chịu những cơn thịnh nộ của anh Đông . Mà cô thì biết gì đâu.

Thấy Phương Nghi ngồi im, Đông tiếp tục trút cơn bực tức:

- Mày ngu thì đã đành . Còn ông già đã hai thứ tóc cũng ngu theo . Con trong nhà không tin, đi tin cậy người dưng . Trước sau gì thì chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị cũng về nó thôi . Mày hài lòng không ?
- Em đã bảo em không biết chuyện làm ăn của các anh . Em biết nói gì bây giờ.
- Đúng rồi, mày nói Minh nhưng mày để nó lợi dụng mày vào làm rề nhà này, rồi nó thâm tóm quyền hành trong nhà, lúc đó tao cũng sẽ trở thành người làm công cho nó . Đây, mày hài lòng không ?

Phương Nghi ngồi im, nước mắt bắt đầu lăn xuống . Ngay lúc đó, ông Trung đi vào thấy không khí nặng nề trong phòng, ông nhìn Đông và Phương Nghi:

- Chuyện gì vậy ?

Phương Nghi không trả lời . Đông không đợi ông Trung kịp ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề :

- Chuyện rút vốn của các công ty là do thăng Minh muốn hay ba đề ra vậy ?

Ông Trung chưa vội trả lời, mà hỏi lại Đông :

- Vậy ý con ra sao ?
- Lúc này họp con nói rồi, con không đồng ý đâu, dứt khoát là không ,
- Tại sao ?

- Con đã đổ bao công sức với công ty Liên Cường, bây giờ đưa cho nó xem như con mất trắng hay sao ? Nó làm ăn giỏi hơn con mà, sao không tự xoay xở ?

Ông Trung bắt đầu nghiêm mặt:

- Con nói phóng đại chỉ vậy ? Ba chưa hề bảo con giao công ty cho Thăng Minh . Chuyện rút vốn của con đầu tư bên Hùng Vĩnh là bắt buộc phải vậy . Không thể khác được.

Thấy Đông nhòm dặt . Ông ngăn lại:

- Còn nữa . Con tự xem công ty Liên Cường là của con à ? Ba chưa hề nói là giao nó cho con . Về mặt pháp lý, con, thăng Minh hay chú Công đều là những người thay ba điều hành cho tổng công ty thôi . Vậy thì không có chuyện thừa thiết cho cá nhân con.

Mắt đông sạm lại, Ông Trung vẫn điềm nhiên:

- Chuyện cạnh tranh là phải vậy . Thắng Minh không tính sao đâu . Con cũng thừa biết vốn của công ty không đủ sức nhập loạt hàng mới . Nếu không huy động vốn cho nó cầm cự với công ty Hiệp Lợi thì con cũng không giữ được công ty của con đâu . Đây là chuyện sống còn của gia đình con hiểu không ?

Đồng nhếch môi:

- Con không hiểu gì ngoài việc ba thiên vị người ngoài hơn con cái.

Ném tia nhìn hằn học qua Phương Nghi, Đồng cười khẩy:

- Ba cưng cô út quá, thảo nào thằng Minh không bám theo con bé, xem ra không sớm thì muộn nó cũng thừa kế gia tài này thôi.

Ông Trung nổi giận đập bàn:

- Mày im đi, mày làm anh mà bụng dạ hẹp như con tép . Sao mày không giỏi đem trí tuệ ra làm ăn, mà chỉ quay về gia đình giành giật với em mày . Nó còn con nít biết gì.

- Ba !

Giọng Phương Nghi như van lơn . Cô rất sợ khi nghe ba và anh Đồng nặng lời với nhau.

Nhưng giọng nói nhỏ nhẹ của cô không dập tắt được sự nóng giận của hai người . Bình thường ông Trung rất ôn hòa, bản lĩnh như thép . Nhưng khi vướng vào chuyện gia đình ông trở nên lúng túng, nóng nảy như lửa, thậm chí mất hết bình tĩnh . Đồng cũng vậy, chạm đến quyền lợi riêng là anh dữ tợn lên . Người nào cũng làm cho Phương Nghi sợ cả.

Nghe ông Trung bênh vực Phương Nghi, Đồng như bị đổ dầu vào lửa . Anh quát lên:

- Nó con nít chứ nó khôn hơn ông nữa . Nó biết cách lấy lòng ông hơn tôi.

- Thứ con lộn giòng (ST không biết dịch làm sao) mà không biết thân.

Phương Nghi khóc thút thít . Đồng vẫn tiếp tục quát:

- Vì con ranh này mà mẹ tôi chết . Tôi chưa bẽ cổ nó là may đấy . Ông biết điều chút đi.

Mắt ông Trung sầm đi:

- Bây giờ mày muốn gì ?

- Muốn ông đừng nghe lời thằng chó kia . Dứt khoát tôi không đưa xu nào ra đâu.

Ông Trung tức bầm gan, nhưng không dám gặng với Đồng nữa:

- Tao chưa giao công ty cho mày . Mày không được tự quyền . Nếu mày không hỗ trợ cho thằng Minh thì tao cũng không giữ nổi mấy chi nhánh khác đâu . Mày không biết làm ăn gì cả, chỉ ham tiền và đồ kị anh em thôi

Phương Nghi kéo ghế đứng dậy bỏ chạy về phòng, cô gài chốt cửa như sợ Đồng có thể xông vào . Và ngồi một mình xuống giường . Cảm thấy khổ sở mà không biết trốn đi đâu.

Phương Nghi không hiểu tại sao anh Đồng ghét cô đến vậy . Cô là em gái anh mà, tại sao không được anh thương, cô không có ý niệm nào về mẹ, ngoài việc thấy bức ảnh trên bàn thờ . Nhưng từ nhỏ cô đã quen với việc bị anh Đồng ghét bỏ, hiếp đáp . Nếu không có ba với sự thương chiều vô bờ bến, có lẽ cuộc sống của cô sẽ tối tăm lắm.

Cuộc sống gia đình đã hình thành trong cô hai tính cách trái ngược . Bướng bỉnh và ngoan hiền, hồn nhiên và suy tư . Cả sự nổi loạn và cam chịu . Cô thường có những phản ứng không biết đâu mà lường, chỉ biết bây giờ cô đang hoang mang ghê gớm . Tại sao mỗi lần nổi giận, anh Đồng bao giờ cũng bảo cô là con hoang . Đã bao lần cô hỏi ba, nhưng bao giờ cũng được nghe một câu dỗ dành "con đừng thêm nghe nó . Miễn ba thương con là đủ rồi "

Làm sao cô thấy đủ cho được . Không bao giờ cô bằng lòng với cách giải thích đó . Nhưng biết hỏi ai.

Rốt cuộc đến giờ cô vẫn hoang mang không hiểu mình là ai . Cả trong gia đình, cả trong tình yêu cô đều gặp sóng gió . Cô thêm được bình yên . Nhưng khoảng bình yên đó ở đâu.

Phương Nghi nhón chân lên bấm chuông, rồi đứng đợi. Trả lời cô là chú chó ngoắt đuôi chạy ra sân rồi đứng sủa um sùm. Nếu cánh cổng không đóng chắc cô đã bỏ chạy ra đường. Chó gì mà dữ khinh khủng. Chờ thêm một lát mới có người ra mở cổng. Đó là một phụ nữ khá lớn tuổi. Thoạt nhìn là biết người rất hiền. Bà vừa mở cổng vừa hỏi cô:

- Tìm Minh hả cháu ?

- Dạ, có anh Minh ở nhà không bác?

Người phụ nữ không trả lời, nhìn cô hồi lâu:

- Cháu tên gì vậy ? Phương Nghi phải không ?

Phương Nghi cười bẽn lẽn:

- Dạ sao bác biết ?

- Tự nhiên bác đoán vậy mà. Cháu vô nhà đi.

Phương Nghi theo người phụ nữ vào phòng khách. Đây là lần đầu tiên cô đến nhà Minh, dù cô và anh đã quen lâu. Nhiều lần Khắc Minh rủ cô đến đây nhưng bao giờ cô cũng từ chối. Vừa ngại ngùng vừa kiêu kỳ. Cô nghĩ con gái đừng đến nhà con trai thì hay hơn.

Sáng nay cô phải bỏ quy định đó vì anh Đông đem vợ con về nhà nguyên ngày chủ nhật. Chỉ một mình anh Đông cũng đủ làm cô chết khiếp, nói gì có thêm cả bà chị dâu hiền như... sư tử. Cô muốn được yên ổn bên Khắc Minh.

Đón ly nước trên tay người phụ nữ. Phương Nghi lưỡng lự một hồi, rồi nhỏ nhẹ:

- Dạ, bác là mẹ anh Minh phải không ạ ?

Người phụ nữ không trả lời, cười dịu dàng:

- Cứ gọi bác là bác Liên.

- Dạ.

- Minh nó hay kể về con lắm. Bác không hiểu sao con không đến chơi. Bác cũng trông biết mặt con.

- Dạ.

Nhưng đoán được ý Phương Nghi, bà Liên trả lời:

- Sáng nay nó đi công việc. Sắp về bây giờ đây, con ngồi chơi chờ nó nghe.

- Dạ.

- Lúc này con học hành sao rồi?

- Dạ bình thường. Tháng sau con thi học kỳ.

- Vậy hả ? Thi là phải lo ăn uống kéo mất sức nghe không ?

- Dạ.

Phương Nghi mỉm cười. Cô có cảm giác đang ngồi trước mặt một vú nuôi. Bao giờ ở họ cũng là sự săn sóc gần gũi... Cảm giác đó làm cô thấy dễ chịu. Tự nhiên cô thấy tiếc vì đã không đến đây sớm hơn.

Không hiểu sao bà Liên cứ hay nhìn cô, tia nhìn rất lạ, như ngờ ngợ, tìm kiếm một nét thân quen nào đó. Vừa hy vọng mãnh liệt, vừa thất vọng phủ nhận. Bà không nói gì hết, nhưng Phương Nghi cảm nhận điều đó từ ánh mắt của bà. Tự nhiên cô cũng hơi khựng lại, bần khoản.

Nhìn cử chỉ ngượng ngập của cô, bà Liên vội lãng sang chuyện khác, giọng nói của bà hòa nhã, dễ gần, làm Phương Nghi cũng nhanh chóng quen tia nhìn khác lạ của bà.

Cả hai nói chuyện khá thoải mái, đến nỗi không hay tiếng xe ở ngoài sân. Cho đến lúc Khắc Minh vào đến cửa bà Liên mới hay.

Khắc Minh có vẻ ngạc nhiên khi thấy Phương Nghi. Anh mỉm cười:

- Em đến hồi nào vậy ?

Bà Liên lên tiếng :

- Nó chờ con nãy giờ, cả tiếng đồng hồ chứ đâu có ít.

- Vậy hả ?

Khắc Minh đến ngồi bên cạnh Phương Nghi, bà Liên đứng lên:

- Con ở chơi nghe, bác phải đi chợ một chút. Trưa nay ở lại ăn cơm với bác nha Nghi.

- Dạ.

Phương Nghi ngồi im nhìn theo bà Liên. Khi quay lại, thấy Khắc Minh ngửa đầu ra ghế, mắt anh nhắm lại như suy nghĩ, cô nhìn anh chằm chằm.

- Hình như sáng nay anh có chuyện gì phải không ?

Khắc Minh mở mắt ngồi thẳng lên, hờ hững:

- Anh gặp chuyện không vui, lên phòng anh đi Nghi.

Phương Nghi chưa kịp trả lời, anh đã đứng lên, đi về phía tủ buffet lấy chiếc ly nhỏ, rồi lầm lũi lên cầu thang. Cô không biết làm gì hơn là lặng lẽ đi theo.

Vào phòng Khắc Minh chỉ chiếc ghế cho cô. Phương Nghi ngoan ngoãn ngồi xuống, mắt không rời khỏi anh, nhưng vẫn im lặng.

Khắc Minh đặt chiếc ly xuống bàn, lôi chai rượu trong túi ra, anh lầm lì mở nắp rót ra ly.

- Uống với anh không ?

- Em không biết uống rượu.

Anh cười khê:

- Có lúc em cũng phải uống cho vui đấy, tập đi Nghi, để anh tập cho em.

Phương Nghi buồn hiu:

- Anh muốn em hư phải không ? Em là người yêu của anh mà. Người ta chỉ rủ bạn uống rượu chứ ai lại rủ người yêu mình hả anh Minh.

Khắc Minh dịu dàng:

- Anh xin lỗi, thật ra anh đang nói mà không biết mình đang nói gì. Dĩ nhiên không bao giờ anh muốn làm em hư, em là của anh mà.

- Nhưng anh làm sao vậy hả anh Minh ? Hôm nay em thấy anh lạ lắm.

Khắc Minh im lặng nhìn chiếc ly trên tay, rồi nhìn cô dăm dăm:

- Em có biết sáng nay anh đi đâu không ? Đi thăm ba anh.

Phương Nghi ngớ ngẩn:

- Thăm ba anh sao anh về lẹ vậy ? Từ đây đi Mỹ Tho đâu phải là gần.

- Không, không phải đi Mỹ Tho, mà là ở trại giam, em hiểu không, trại giam đấy.

Tự nhiên Phương Nghi rút tay lại, mở mắt lớn, cô nói một cách vô thức:

- Trại giam.

Khắc Minh lăm lăm nhìn cô:

- Em sợ lắm phải không ? Nếu sợ vướng vào gia đình bất chính như anh, em có thể chia tay. Anh không trói buộc đâu.

Phương Nghi đã bình tĩnh, cô lắc đầu:

- Em không sợ, chỉ ngạc nhiên thôi. Tại sao đến giờ anh mới chịu nói với em ?

- Vì anh biết cổ giầu mà cũng không được.

Khắc Minh nhìn dăm dăm ra ngoài:

- Một tuần anh một mình đến thăm ba anh. Đó là lúc anh sống với mãnh đời riêng của mình. Bạn bè không ai biết. Chỉ duy nhất có mẹ là chia sẻ với anh. Bây giờ có cả em.

- Bác ở tù bao lâu rồi ?

- Mười hai năm.

Khắc Minh quay lại. Phương Nghi nhìn anh chăm chăm. Chưa bao giờ cô thấy Khắc Minh buồn như vậy. Một vẻ đau đớn sâu sắc không thể kiềm chế. Anh lặng lẽ rót rượu uống, uống như người uống nước lã.

- Đừng anh.

Phương Nghi giữ chiếc ly lại nhưng Khắc Minh khẽ gạt ra:

- Để yên cho anh. Bây giờ anh muốn ngủ một giấc đến tối. Ngày mai lại đến công ty bận rộn trăm công việc. Anh sợ lúc rảnh rồi lắm em biết không.

Anh cười khê:

- Ba anh đang đau bao tử, nặng lắm. Anh muốn đưa ba vào bệnh viện để tự tay anh lo. Vậy mà... trong khi anh ở ngoài này có tất cả, thì ba anh một mình trong đó mất tất cả. Em có hiểu đối với một người đàn ông từng thành đạt, điều đó bất hạnh đến mức nào không Nghi ?

Anh gục đầu xuống cánh tay, dáng điệu tuyệt vọng:

- Anh có tiền, có thể mua cho ba anh mọi thứ. Nhưng sự tự do thì anh không thể mua được, mà đó lại là cái mà ba anh cần nhất. Tại sao lại như vậy chứ ?

Khắc Minh chột khóc như đứa con nít. Phương Nghi nhìn anh, sững sờ đến không tin. Cô không tưởng tượng nổi con người ngang bướng, kiêu hãnh và tự tin như anh lại có lúc yếu đuối như vậy. Cô không biết làm gì hơn là nắm tay anh và ngồi im chờ đợi.

- Anh hèn yếu quá phải không ? Còn em, có sợ vướng vào anh không ? Em đã biết cuộc đời riêng của anh rồi đó, quyết định chia tay còn kịp đấy em.

- Em không nghĩ chuyện chia tay, em thương anh.

- Em dám thương một người có cha bị tù tội sao ?

Phương Nghi thành thật:

- Em cũng sợ lắm . Nhưng không thể chỉ vì chuyện như vậy mà xa anh . Anh mới là quan trọng với em.
- Nghi.

Khắc Minh kéo cô vào lòng nhưng anh đứng không vững mà phải dựa vào cạnh bàn, thấy chiếc ly để trong góc, anh vói tay lấy và rót đầy rượu vào, ngồi phịch xuống ghế, làm ly uống hết ly.

Hình như anh đã quên cô có ở đó, và cứ ngồi im lìm mà uống . Cử chỉ của anh làm Phương Nghi thấy sợ . Cô không dám can, cũng không biết phải làm sao . Cuối cùng cô giữ tay Khắc Minh lại:

- Đừng như vậy anh, anh không muốn có em ở đây hả ?

Khắc Minh ngẩng lên:

- Anh muốn ở một mình, em về đi.
- Anh Minh.
- Đừng phiền anh, về đi.

Phương Nghi chợt thấy tự ái . Tính cô vốn thích nói ngọt, cô không quen bị đuổi như vậy . Cô định lấy chiếc xách tay bỏ ra ngoài . Nhưng thấy vẻ đau khổ của anh, tự nhiên cô hết giận, dịu dàng nói:

- Hay là anh ngủ chút đi, có cần em lấy nước cho anh không ?
- Không cần đâu, anh muốn ở một mình.

Phương Nghi đành đứng lên:

- Vậy thì em về.

Ra đến hành lang, cô quay lại mở hé cửa nhìn vào phòng Khắc Minh ngồi gục xuống bàn, không biết anh có khóc không ? Phương Nghi bậm môi lặng lẽ đi xuống cầu thang.

Cô gặp bà Liên ở giữa sân.

- Thừa bác con về.

Bà có vẻ ngạc nhiên và không bằng lòng:

- Sao về sớm vậy con ? Lúc nãy con hứa với bác ở lại ăn cơm mà . Còn thằng Minh đâu ?
- Dạ, anh ngủ rồi.
- Sao lại ngủ, có con tới mà nó ngủ được à ?

Phương Nghi đành nói thật:

- Anh uống rượu nhiều quá đó bác . Uống gần hết cả chai luôn.
- Trời đất!

Bà Liên kêu lên kinh ngạc, vội đi lên phòng Khắc Minh . Nhưng thấy anh đã nằm trên giường, bà trở xuống với Phương Nghi.

- Chắc nó có chuyện buồn gì đó . Nó có kể với con không ? Ngồi xuống đây nói lại cho bác nghe đi.
- Dạ, anh nói lúc nãy đi thăm bác trai, bác bị đau bao tử.
- Vậy hả ? Tội nghiệp nó.

Phương Nghi nhìn bà lạ lùng . Cô có cảm tưởng bà Liên không quan tâm nhiều đến chồng, đáng lẽ người phải lo là bà mới đúng.

Cô đắn đo một chút rồi nói thật:

- Từ đó đến giờ anh giấu con nên con không hiểu gì cả, lúc mới quen con hỏi về gia đình, anh chỉ bảo bác trai ở quê coi vườn.
- Đáng lẽ nó phải kể thật với con lâu rồi . Nếu muốn cưới con thì nó phải nói hết cho con nghe, giấu giếm như vậy không nên . Bác khuyên nhiều lần như nó không nghe.
- Dạ... nhưng bác trai sao phải đến nỗi như vậy hả bác ?

Bà Liên chớp mắt, lặng lẽ vòng tay như suy nghĩ, khá lâu bà ngược lên nhìn Phương Nghi, dịu dàng:

- Thật ra bác không phải là mẹ ruột Khắc Minh, mẹ ruột Khắc Minh có chồng khác, bà bỏ nó lâu rồi . Nghe nói bà ấy cũng sống ở thành phố này nhưng bác không gặp.

Phương Nghi mở lớn mắt, đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác . Cô có cảm tưởng sáng nay mình đã khám phá được bí mật cuộc đời Khắc Minh, một điều mà trước đó cô không hình dung được.

Bà Liên nhìn cô dò xét:

- Bác thấy có bốn phận phải nói hết với con, rồi sau đó con tự quyết định . Nếu con không chấp nhận được gia đình bất thường của thằng Minh thì con nên dừng lại ở đây.

Phương Nghi lắc đầu:

- Con nghĩ không đến nỗi nghiêm trọng như vậy đâu.

Bà Liên thở nhẹ, như rất bằng lòng câu nói của cô:

- Chuyện của thằng Minh dài dòng lắm, và đầy bi kịch nữa . Nhiều khi bác nghĩ nếu số phận không đưa đẩy nó đến với bác, chắc cuộc đời nó rồi chẳng ra gì.

Phương Nghi nói khẽ:

- Bác kể cho con nghe đi.

- Chuyện đó bác không rành . Chỉ biết đại khái là mười mấy năm trước, ba thằng Minh làm trưởng phòng tài vụ của một xí nghiệp đánh cá . Ông có liên quan đến vụ thâm lạm quỹ xí nghiệp . Tội chứng người ta xuống thanh tra thì mọi chuyện mới đổ bể . Ông giám đốc dụ Ông đứng ra nhận tội hết, ông ở tù thì ông ta ở ngoài này nuôi vợ con ông và lo cho ông được trắng án . Ba Khắc Minh lúc đó không còn con đường nào khác, ông mới bằng lòng.

Bà Liên thở dài:

- Thật ra tội của ông chỉ một or hai năm tù là cùng . Nhưng gánh cho ông Hai Thành, ông lãnh án đến mười lăm năm . Còn ông kia thì ôm số tiền trốn qua Thái Lan . Bởi vậy thằng Minh nó hận Hai Thành lắm . Đầu óc nó lúc nào cũng nghĩ tới chuyện kiếm ông ta trả thù . Nhưng lúc đó nó còn nhỏ quá, và lại ông trốn mất rồi . Xem như cái oan của ba nó là số phận bắt phải chịu, trả thù ai bây giờ.

- Vậy là lúc đó gia đình anh tan nát hết hả bác.

Bà Liên cười phê phán:

- Bác chưa thấy người phụ nữ nào như mẹ thằng Minh . Chồng ở tù, con còn nhỏ, vậy mà cứ lo ăn chơi, cặp bồ lung tung . Nghe nói lúc chưa có chuyện gì xảy ra, bà cũng đã ngoại tình với ông Hai Thành, sau này ba thằng Minh mới biết . Riết rồi bà bỏ luôn thằng Minh để có chồng . Tội nghiệp thằng Minh, lúc đó mới 15 tuổi . Nó quen sống sung sướng nên còn khờ lắm . Lúc gia đình sụp đổ tự nhiên thằng nhỏ thay đổi hẳn, nó trở nên ít nói, cứng rắn, lúc nào cũng hận đời . Thấy nó lúc đó bác thương đứt ruột.

Bà Liên gật đầu, thở dài:

- Lúc đó chồng bác chết, bác sống một thân một mình với gia tài đồ sộ Ông để lại . Bác nhận nó làm con và ráng hết sức giáo dục nó thành người tài đức, và trời đã không phụ lòng bác . Nó là thằng con trai xuất sắc, bác hãnh diện về nó lắm.

Bà Liên nói với vẻ sung sướng hãnh diện, Phương Nghi hiểu bà thương Khắc Minh như con . Cô hiểu rằng cuộc đời sóng gió của Khắc Minh thực ra chẳng có gì ghê gớm lắm . Không thể gọi là bất chính như anh nghĩ, và cô không sợ gì cả . Thậm chí càng yêu anh hơn . Yêu cả nỗi buồn riêng tư của anh cũng như sự gai góc đã từng làm cô khổ sở.

Tiếng bà Liên vang lên.

- Lần đầu tiên con thấy anh buồn như vậy đó bác, từ đó tới giờ chỉ thấy anh quyết đoán đến cao ngạo .

Con nghĩ anh không biết yếu đuối là gì.

Bà Liên cười:

- Ừ, tánh nó là vậy đó . Ngoài xã hội nó bản lĩnh lắm . Chỉ có bác mới chứng kiến những lúc nó buồn thôi . Ai cũng có một góc nội tâm riêng phải không con ?

- Dạ.

Bà Liên chợt nhìn đồng hồ rồi đứng dậy:

- Con lên coi nó ra sao rồi xuống ăn cơm với bác, hai bác cháu ăn cho vui.

- Dạ.

Phương Nghi đi lên phòng Khắc Minh, thấy anh ngủ vùi, cô khép nhẹ cửa rồi đi xuống phòng ăn.

Cô ở chơi với bà Liên đến chiều mới về, cảm thấy dễ chịu với ấn tượng về bà . Cô cũng không hiểu sao mới gặp bà lần đầu cô đã thấy như quen thân lắm, có lẽ vì bà là mẹ của Khắc Minh . Cũng có thể ở bà có nét dịu dàng của người mẹ . Dù sao Khắc Minh cũng may mắn hơn cô, vì anh còn có mẹ.

Về nhà, Phương Nghi lần thẩn đứng bên bàn thờ mẹ . Cô nhìn chăm chăm bức hình . Không hiểu sao cô có cảm giác đó không phải là mẹ mình.

Cô thở dài lặng lẽ đi lên phòng mình . Anh Đông và chị Hương đã về . Cô thấy nhẹ nhõm vì không bị quấy rầy, và một ý nghĩ lần thẩn chợt đến với cô . Ước gì được sống ở nhà Khắc Minh, ở đó có một phụ nữ đôn hậu sẵn sàng đón nhận cô . Chứ không như ở đây... lúc nào cũng có thể xảy ra giông tố.

Mấy ngày nay Phương Nghi không gặp Khắc Minh . Anh bận công chuyện có lúc đến khuya mới về . Cô cũng bận học thi nên không đến nhà anh . Nhưng đêm nào cũng vậy . Trước khi đi ngủ, bao giờ Khắc Minh cũng gọi điện đến, cả hai nói chuyện vu vơ khá lâu . Anh hoàn toàn không nhắc đến chuyện say rượu, cô cũng không hỏi đến.

Phương Nghi hiểu rằng cô nên xem chuyện buồn của anh như một quá khứ mà Khắc Minh không muốn bị khơi lại.

Không hiểu sao trong công ty có chuyện gì mà anh Đông thường về nhà gây với ba . Chiều nay cô định đến trung tâm ngoại ngữ thì Đông về . Anh say nhè và không cho cô đi học . Anh chặn cô ở cửa.

- Này con nhỏ kia, mày nghe lời thằng Minh về nhà giặt dây ông già phải không ? Sao mày ngu quá vậy . Cả mày lẫn ông già đều ngu như nhau . Mày làm tao mất mấy trăm triệu, mất luôn một hợp đồng ngon cơm nhất, mày với thằng Minh muốn chứng kiến thằng anh mày phá sản phải không ?

Phương Nghi chưa kịp trả lời thì giọng ông Trung đã vang lên giận dữ:

- Mày muốn về đây quấy rầy phải không ? Tao đã bảo hàng trăm lần là muốn gì mày cứ nói với tao, để yên cho nó học hành, mày nghe không ?

Vẫn đứng ở cửa . Đông cười khẩy, khềnh khàng và xiêu vẹo vì say, anh nhìn ông Trung như thách thức:

- Không nghe ! Ông có coi tôi ra quái gì mà tôi phải nghe ông . Thật là khôn nhà đại chợ mà.

Ông Trung quát lên:

- Mày cầm họng đi ! Hừ, đồ con phá cửa, mày làm thất thoát của tao gần cả tỉ đồng mà vẫn chưa sáng mắt sao . Nếu Thằng Minh không tìm cách giặt lại hợp đồng này thì không chừng tao phải giải tán công ty của mày rồi . Đồ ngu !

- Đúng tôi ngu, ngu nên mới nghe lời ông mười mấy năm nay, để cho con nhỏ này tác oai tác quái trong nhà . Bây giờ tôi không im nữa . Nghe chưa đồ con hoang, mày là đứa con hoang... ha... ha... Con hoang mà được hưởng gia tài.

- Cầm họng, ra khỏi nhà này ngay, thằng khốn nạn !

Ông Trung giận dữ quát Đông, nhưng anh vẫn điềm nhiên, hài lòng và hả hê . Phương Nghi nhìn ông Trung, mắt cô trắng bệch... Cô tin rằng những gì Đông nói không phải là vô cớ, không phải chỉ để mắng nhiếc suông... Giọng cô lạc đi:

- Nếu anh đã nói vậy, thì em là con của ai, không phải em là con của mẹ sao ?

- Mẹ tao mà thêm sinh ra mày à ? Mày là con của bà ở đó, nghe chưa con ranh.

- Cầm họng mày lại !

Ông Trung như nổi điên lên, vớ lấy chiếc bình hoa trên tay ném vào Đông , Phương Nghi nghe một tiếng thất thanh . Cô quay lại, một dòng máu từ trán Đông chảy dài xuống mặt . Cô thẳng thốt kêu lên một tiếng sợ hãi, rồi bỏ chạy về phòng . Nằm như mê trên giường.

Lát sau nghe tiếng còi cấp cứu, cô chậm chạp đứng lên đi đến cửa sổ . Dưới sân, chiếc xe đang chạy ra cổng . Anh Đông đi bệnh viện rồi , có nặng lắm không ?

Phương Nghi chạy vội xuống nhà, cô gặp Khắc Minh đang vội vã đi lên.

- Chuyện gì vậy Nghi ?

Phương Nghi bám vào áo anh, tự nhiên cô bật khóc, vì quá xúc động và căng thẳng . Khắc Minh có mặt bây giờ thật đúng lúc . Nếu không cô cảm thấy cô đơn ghê gớm.

- Em muốn vô bệnh viện xem anh Đông ra sao, lúc này sợ quá em bỏ chạy . Bây giờ mới thấy lo.

- Anh thấy không có gì, tại khó cầm máu nên anh Đông muốn vô bệnh viện . Với lại anh đang bức em, em vô đó coi chừng có chuyện nữa.

Phương Nghi chùi nước mắt:

- Nếu anh có bị gì chắc ba em ân hận lắm.

Khắc Minh dỗ dành:

- Lên phòng đi, rồi kể anh nghe, chuyện gì vậy ?

Anh khép nhẹ cửa, rồi đến ngồi gần cô:

- Anh Đông gây với ba em nữa phải không ?

- Dạ.

- Vậy sao em khóc?

- Em sợ quá, mỗi lần thấy hai người gây gổ là em sợ lắm.

- Sao lúc này không đến nhà anh ?

- Em sợ anh không có ở nhà.

- Thì em chơi với mẹ anh . Mấy ngày nay anh đang chạy công việc tối mịt . Chiều nay tranh thủ ghé xem em sao . Cũng may là chiều nay có anh, nếu không em sẽ làm gì ?

Phương Nghi lắc đầu:

- Không làm gì hết, em ở nhà một mình.

Cô nín lặng một lát, rồi buồn buồn:

- Anh Đông bảo em là con hoang, con của bà ở đợ.

Khắc Minh bật cười:

- Khi người ta say, người ta thích nói bậy, nhất là để xúc phạm người khác, hơi đâu em nghe.

- Không phải anh nói bậy đâu anh . Nếu anh nói năng bừa bãi thì ba đã không lúng túng như vậy . Em không nghe lời anh đâu mà em nhìn thái độ của ba.

Khắc Minh bắt đầu suy nghĩ, anh hơi cau mặt nhìn cô . Phương Nghi buồn rầu:

- Rốt cuộc em là ai hả anh ? Em không hiểu mình có thân phận thế nào nữa . Có lẽ đúng như anh Đông nói, em là con hoang mà ba nhận về nuôi, không biết có phải ba là ba ruột của em không nữa, em hoang mang lắm.

Khắc Minh đặt cô ngồi trên đùi anh, anh không nói gì, chỉ im lặng hôn cô, cái hôn dịu dàng, mơn trớn .

Như tội nghiệp, như đồng cảm, rồi anh thì thầm đến mức không nghe tiếng:

- Tội nghiệp em quá . Mai mốt anh sẽ cố tránh làm em buồn, hai đứa phải biết thương nhau hơn nghe em . Anh muốn em quên chuyện anh Đông đi.

Phương Nghi ngồi im, tựa mặt trên vai anh . Những gì anh nói làm cô thấy tủi thân, yếu đuối . Tự nhiên cô nhớ lại những lúc anh và cô cãi nhau dữ dội, và mấy lần giận nhau kéo dài cả tuần . Thật ra những lúc thế này mới là những lúc gần bó thật sự.

Khắc Minh vuốt tóc cô, cười âu yếm:

- Đợi anh giải quyết xong hợp đồng này, mình làm đám cưới đi nghì, em chịu làm vợ anh không ?

Phương Nghi hơi né người nhìn Khắc Minh, như nghe chuyện đùa . Cử chỉ của cô làm anh nhúm mày:

- Em sợ phải không ?

- Em không biết . Nhưng chuyện này bất ngờ quá.

- Vậy từ trước tới giờ chưa bao giờ em nghĩ sao ?

Phương Nghi gật đầu nhẹ:

- Em chưa nghĩ tới, tại em thấy nó xa xôi quá . Còn anh ?

- Anh nghĩ lâu rồi . Nhưng chưa phải lúc.

- Còn bây giờ thì sao ? Em chưa ra trường mà anh.

- Chỉ cần em chịu, đám cưới xong em đi học cũng được vậy . Anh nghĩ ở nhà anh em thoải mái hơn ở đây . Với lại, yêu nhau thì phải đám cưới, anh không thích kéo dài tình trạng này nữa rồi.

Phương Nghi choàng tay ôm cổ anh:

- Nghĩ tới chuyện đám cưới em thấy thích, nhưng sợ quá.

Khắc Minh mân mê những ngón tay cô :

- Anh không sợ, mà tại sao phải sợ kia chứ . Anh thích đi làm về được thấy em ở nhà, thích có một người vợ bên cạnh anh, chứ không phải cả tuần mới gặp một lần . Và khi em ra trường, em sẽ sinh con cho anh, anh chỉ cần có vậy, còn thì em không phải làm gì hết.

- Nhưng em thích đi làm, em sẽ vào làm trong công ty anh.

- Cũng được, như vậy thì gởi con cho mẹ giữ.

Cả hai cười phá lên vì nhận ra mình đang vẽ vời tương lai vừa hiện thực vừa lãng mạn.

Khắc Minh nhìn sâu vào mắt Phương Nghi:

- Yêu anh nhiều không ?

- Còn anh ?

- Nếu không có em, anh thấy cuộc sống vô vị lắm, nhất là từ khi anh có ý cưới em.

Phương Nghi tựa người vào anh:

- Em biết chắc một điều là em yêu anh nhiều hơn anh yêu em . Nhiều gấp trăm lần.

- Không phải đâu, em vô tư lắm, không thể yêu sâu sắc như anh.

- Ừ, em không đồng ý vậy.

Vừa nói cô vừa đưa tay ngắt mũi Khắc Minh . Anh nghiêng đầu tránh và giữ tay cô lại:

- Không cãi với em nữa . Bây giờ bàn xem mình sẽ mời ai đi đám cưới ? Nhớ đừng gởi thiệp cho người thích tán tỉnh em nhé.

Phương Nghi nhéo hông Khắc Minh một cái, anh oằn người vì đau . Cô hếch mắt lên:

- Đáng đời, ai bảo châm chích người ta.

- Đùa chút xíu, không ngờ cô nàng phản ứng dữ dội quá . Chưa bao giờ em làm anh đau như vậy . Có ý định xin lỗi không đây ?

- Không hề . Nhưng nhéo thêm cái nữa thì sẵn sàng.

Khắc Minh giễu cợt:

- Đề nghị cho anh rút lại lời hứa . Lý do vì cô dâu dữ quá . Anh không dám mang một cạp về nhà.

Phương Nghi giậm chân:

- Bây giờ ngồi đó giận phải không ? Anh nghĩ lại rồi chứ gì, hối hận rồi chứ gì ?

- Có thể.

- Không nói chuyện với anh nữa.

Phương Nghi ngúng nguẩy bỏ đi . Nhưng Khắc Minh giữ tay cô lại:

- Thôi đừng nổi giận nữa . Cho anh xin lỗi.

Khắc Minh đứng dậy, đi tới đi lui trong phòng như suy nghĩ . Phương Nghi ngồi im nhìn theo . Chờ mãi không thấy anh nói gì, cô sốt ruột lên tiếng:

- Anh nghĩ gì vậy ? Bộ anh có chuyện hả ?

- Không, không có chuyện gì trầm trọng . Anh chỉ nghĩ có thể anh Đông sẽ cản đám cưới của mình... Có thể bằng những thủ đoạn nào đó, anh không muốn em là nạn nhân.

Phương Nghi thì thầm:

- Thế anh có sợ không ?

Khắc Minh nhún vai:

- Hoàn toàn không, anh Đông không phải là đối thủ của anh.

- Em cũng không sợ anh.

- Không đơn giản như em nghĩ đâu, anh Đông mới là người em sợ nhiều nhất . Anh có những thủ đoạn mà anh không tiện nói với em . Bác Trung cũng không hiểu anh bằng anh đâu.

Phương Nghi tự lự:

- Em không hiểu sao anh Đông đó kị em như vậy ?

- Vì anh sợ anh vào làm rể sẽ đoạt gia tài - Khắc Minh khẽ nhún vai - Anh không cần những thứ đó . Tự anh cũng có thể làm ra được . Có điều anh Đông quấy rầy em hoài anh chịu không nổi.

Phương Nghi buột miệng:

- Có lần anh bảo khi em có chồng, em sẽ không được nhận ở gia đình bất cứ thứ gì

Nếu không anh sẽ giết em.

Khắc Minh mỉm cười:

- Chuyện đó đâu có lớn . Nếu vậy thì em hãy nói với gia đình em sẽ không nhận thứ gì hết, anh đủ sức bảo bọc em mà.

Phương Nghi cúi đầu nhìn xuống chân:

- Em không cần tiền hay địa vị, em chỉ muốn sống yên ổn và được thương yêu . Còn anh Đông thì lúc nào cũng nghi kị . Nhiều lúc em muốn có chồng để thoát khỏi gia đình.

Cô ngược lên nhìn Khắc Minh:

- Anh có tin anh là cứu tinh của em không ?

Khắc Minh gật gật đầu:

- Anh muốn làm sao cho em sống hạnh phúc . Còn ai nghi kị mặc họ . Hình như tháng bảy đám giỗ mẹ em phải không ?

- Dạ còn hơn tháng nữa.

Khắc Minh nhắm tính trong đầu, rồi quyết định:

- Lúc đó anh cũng rảnh chút ít rồi . Đợi có mặt mọi người mình tuyên bố luôn.

Anh nhìn đồng hồ, rồi vỗ nhẹ lên má cô:

- Bây giờ anh phải đi . Tối nay anh hẹn với vài người bạn . Mai anh phone cho em nghe.

- Dạ.

Phương Nghi còn ngẩn ngừ chưa muốn chia tay, Khắc Minh cười như hiểu:

- Đừng buồn nghe cưng . Tối nay anh Đông không về đâu.

Và anh kéo Phương Nghi vào người, hôn cô thật lâu.

Phương Nghi tiễn Khắc Minh ra tận ngoài cổng mới quay vào, cô có cảm giác là lạ như mình đang đi đến bước ngoặt cuộc đời . Ý nghĩ đó không hề rời khỏi cô từ lúc Khắc Minh đề nghị đám cưới.

Và hơn tháng sau, ngày quan trọng đó cũng tới . Ngày giỗ mẹ của cô khách khứa thật đông . Đến chiều thì bà con không còn ai . Bữa ăn chiều có mặt vợ chồng anh Đông, thêm Khắc Minh vừa là khách, vừa là người trong gia đình . Sự có mặt của anh làm anh Đông khó chịu ra mặt nhưng Phương Nghi không ngại điều đó nữa . Rồi từ từ cô sẽ giải phóng Đông ra khỏi tâm trạng đó kị lo sợ.

Có Khắc Minh, ông Trung trở nên vui vẻ linh hoạt hơn . Khắc Minh điềm điềm trước mọi thái độ đối với Đông. Bữa ăn diễn ra khá thoải mái dù mặt Đông nặng như chì.

Cuối cùng là những món tráng miệng . Khi bàn ăn đã được dọn sạch sẽ, còn lại cái đĩa trái cây và chai rượu trên bàn, không khí trở nên dễ chịu hơn . Khắc Minh mỉm cười nhìn ông Trung:

- Tối nay có mặt bác và anh chị Hai . Con muốn thừa bác chuyện của con với Phương Nghi.

Ngọc Tuyết là người nhạy cảm nhất chị buông một câu:

- Hai người tính cưới nhau hả?

- Vâng.

Đông ngồi yên, đầu óc anh hoạt động một cách chậm chạp trước tuyên bố bất ngờ của Khắc Minh . Ông Trung cười sảng khoái:

- Lẹ vậy sao ? Con Nghi chưa ra trường mà, nhưng chuyện đó không quan trọng, bác biết hai đứa bàn tính trước rồi phải không . Bác đồng ý đấy.

Đông đã suy nghĩ xong, anh nói tiếp ngay khi ông Trung ngừng nói:

- Đám cưới rồi ba cho nó cái gì làm của hồi môn.

Ông Trung khó chịu im lặng . Rồi ông nghiêm mặt:

- Ba chưa tính trước . Nhưng đối với ngày vui của em con . Con không có ý nghĩ đẹp nào hơn sao.

Đông sống sượng:

- Chuyện vui của nó chứ đâu phải của con . Là người trong gia đình thì con có quyền biết.

Ngọc Tuyết khẽ huych tay Đông một cái, rồi ngọt ngào rào đón:

- Chuyện hôn nhân của cô Út mới là quan trọng, anh đừng làm ba mất vui . Dĩ nhiên cô út có người chồng tài giỏi như dưỡng Minh thì ba đâu cần lo sợ cho cô Út khổ . Khắc Minh cũng không cần gì ở gia tài của ba đâu ? Chị nói có đúng ý Minh không?

Khắc Minh mỉm cười không trả lời, anh để Phương Nghi nói ra điều đó, cô ngược lên, nói nhỏ nhẹ :

- Em với anh Minh đã bàn trước rồi . Khi rời khỏi nhà em sẽ không mang theo thứ gì cả . Từ đó tới giờ anh Đông cực khổ với gia đình thì mọi thứ ba sẽ để lại cho anh chị, em không muốn để gia đình bận tâm cho em.

Mọi người đều sững sốt trước câu nói của cô, vẻ hài lòng trên nét mặt của vợ chồng Đông . Nhưng anh còn hoài nghi:

- Đây là ý muốn của em hay của cậu Minh.

Khắc Minh điềm điềm:

- Tôi hay Phương Nghi thì có gì khác ? Anh cứ xem chúng tôi là một và có thể yên tâm.

Không để ý về châm biếm kín đáo trong giọng nói của Khắc Minh . Đông thở phào như trút đi nỗi lo dằn vặt bấy lâu nay . Theo bản năng, anh tin ngay lời nói của Khắc Minh . Vì từ đó tới giờ trong thâm tâm anh đã ngầm kính nể bản lĩnh của Khắc Minh . Một khi đã những nói thì cậu ta sẽ làm như thế . Nếu chỉ có Phương Nghi nói thì anh mới nghi ngờ thôi.

Anh chợt thấy Phương Nghi lấy chồng bỗng trở nên niềm hạnh phúc của anh, và không còn cái gai trong mắt anh nữa.

Thế là mọi sự bỗng đảo lộn cả . Vợ chồng Đông là người hăng hái bàn chuyện đám cưới nhiều nhất .

Ngọc Tuyết sốt sắng nhận việc lo mọi thứ cho cô dâu . Chị hớn hờ nói về những kiểu soiree lộng lẫy mà Phương Nghi sẽ mặc trong ngày cưới . Phương Nghi nghe một cách lơ đãng . Khắc Minh với nụ cười ở môi ngầm khinh bỉ . Và ông Trung lặng lẽ nghe, còn trong đầu thì âm thầm với những suy tính . Ông không thể im lặng để đứa con gái ông thương yêu thiệt thòi như vậy . Nhưng điều đó chỉ có ông biết.

Khắc Minh ngồi xuống salon, im lặng hút thuốc. Dáng điệu của anh như phớt lờ mọi thứ xung quanh. Anh đến đây chỉ giải quyết chuyện cần thiết. Còn thì không quan tâm đến tất cả những gì ở đây.

Chờ khá lâu mới thấy bà Ngọc đi ra. Thoáng thấy anh, bà cười vui vẻ:

- Con đến sớm thế, còn hai ngày nữa lận mà.

Khắc Minh lắc đầu như không thích nói chuyện dông dài, anh rút xấp tiền đặt lên bàn:

- Con gửi tiền tháng này cho mẹ – Đây xấp tiền qua một bên, anh nói ngắn gọn: - Con sắp cưới vợ, khoảng trước tết đám cưới. Con cho mẹ hay vậy thôi. Đến ngày đó con sẽ gọi thiệp.

- Ờ... ờ...

Bà Ngọc kêu luôn miệng, đầy vẻ ngạc nhiên. Từ đó tới giờ anh chẳng bao giờ kể với bà về cuộc sống riêng tư. Bà cứ nghĩ anh chỉ biết kiếm tiền và khô lạnh tình cảm. Vậy mà anh cũng yêu một đứa con gái và sẽ cưới vợ. Điều đó thật lạ lùng.

- Vợ con làm gì vậy, nó đẹp không con?

- Cũng khá.

Khắc Minh nói miễn cưỡng. Anh không thích nói về mình trước mặt mẹ. Nhưng bà Ngọc quá phấn khích nên cứ hỏi tới:

- Thế nó làm nghề gì. Nó tên gì?

- Tên Phương Nghi, cô còn đi học.

- Đại học à?

- Vâng.

- Nó học gì thế?

- Ngoại ngữ.

- Vậy hả? Chắc ba mẹ nó giàu lắm nhỉ?

Khắc Minh khó chịu quay mặt đi:

- Con thấy tương đối khá.

- Thế gia đình vợ con làm gì? – Bà Ngọc nhất định hỏi tới, đối với bà, đó là một việc rất quan trọng.

Khắc Minh hiểu ý của bà. Anh cương quyết ngăn chặn:

- Gia đình cô ấy có một cơ sở buôn bán. Có có người anh ích kỷ cứ muốn giành gia tài, nên con cưới cô mà không thừa hưởng thứ gì từ nhà vợ cả.

Bà Ngọc cau mặt:

- Sao con ngu quá vậy, đẹp trai và có tài như con thì phải lựa cho xứng đáng chứ.

- Con không quan trọng điều đó.

Bà Ngọc có vẻ thất vọng, thở hắt ra:

- Mẹ thấy cưới vợ như con thật ửng. Nay mai một con đưa nó tới cho mẹ xem mặt nghe. Chẳng lẽ mẹ là mẹ của con mà mẹ không được quyền biết mặt nàng dâu.

- Con không từ chối chuyện đó. – Anh nghiêm nghị – Nhưng nếu mẹ lợi dụng cô ấy điều gì mà con biết được, dứt khoát con sẽ không tới đây nữa, mẹ hiểu con muốn nói gì rồi đó.

- Ủ, ừ, không có đâu, mẹ biết rồi.

Khắc Minh đứng dậy:

- Con về.

Bà Ngọc tiễn Khắc Minh ra cửa, rồi quay vào ngồi phịch xuống ghế, bà cảm thấy bồn chồn và tâm trạng phức tạp. Thế là Khắc Minh sắp có vợ. Rồi cuộc sống của bà sẽ ra sao.

Ngày trước bà sống quá phóng đãng, bây giờ về già bà chẳng còn lại thứ gì. Nhan sắc phai tàn, người chồng hờ rồi đến tình nhân đều lần lượt rời khỏi bà. Khi ông Vĩnh ở tù, bà bỏ Khắc Minh sống bơ vơ để lấy chồng khác. Rồi thì ông ta bỏ bà. Sau này Khắc Minh lớn lên, được một bà mẹ giàu có nuôi và có hẳn sự nghiệp, công danh, bà bèn giở thủ đoạn với bà Liên đòi bắt con để tống tiền. Nhưng Khắc Minh không phải là thằng con trai nhu nhược. Anh cương quyết cấm bà đến nhà và không để bà quấy rối bà Liên. Vì sợ Khắc Minh, bà không dám quấy nữa.

Nhưng bà cũng không đến nổi tuyệt vọng. Dù hận bà, Khắc Minh vẫn gửi tiền mỗi tháng và bà sống nhờ vào khoản tiền đó, nó không làm bà thiếu thốn, nhưng không thể xa hoa, bà đành chấp nhận vì không thể đòi hỏi hơn.

Bà Ngọc bật đứng dậy, đi tới đi lui giữa những chiếc ghế. Cảm thấy bất an kỳ lạ. Biết khi có vợ rồi, Khắc Minh có còn gửi tiền nữa không, hay là sẽ bị cô vợ kia quản lý tài chánh. Vậy thì bà sẽ sống ra sao? Điều đó làm bà muốn biết mặt Phương Nghi một cách quay quắt.

Và một tháng sau, khi Khắc Minh đưa Phương Nghi đến thăm bà. Bà không ngăn nổi sự sốt ruột trước vẻ đẹp của cô.

Khắc Minh giới thiệu ngắn gọn:

- Đây là Phương Nghi, vợ con. Em chào mẹ anh đi Nghi.
- Thưa bác ạ.

Nhận thấy mình nhìn cô hơi quá. Bà Ngọc vội cười xởi lởi:

- Ngồi đây đi con. Đây, trước sau gì cũng là con dâu, con cứ gọi mẹ cho thân mật. Gọi bác, mẹ thấy nó xa cách quá.
- Dạ.
- Con còn đi học phải không? Chừng nào con ra trường.
- Dạ, còn một năm rưỡi nữa ạ!
- Vậy hả?

Bà hỏi chuyện Phương Nghi không ngớt. Về như hỏi thăm vô tự Nhưng kỳ thực là muốn nghiên cứu về tính tình và gia đình cô Phương Nghi nhỏ nhẹ trả lời tất cả những câu hỏi đó. Nó làm bà thỏa mãn đôi chút, vì bà đã hiểu ít nhiều về cô.

Nhưng Khắc Minh đã không để bà Ngọc tò mò hơn, anh rút xấp tiền đặt trên bàn:

- Con gọi mẹ. Đây là tiền hai tháng, tháng sau con đi Nhật nên không đến được. Phương Nghi cũng bận học thi nên không tới thăm mẹ. Với lại cô ấy cũng ít ra khỏi nhà lắm.

Bà Ngọc không ngu đến nỗi không hiểu anh muốn nói gì. Khắc Minh ngăn chặn cả việc bà tiếp xúc với Phương Nghi Anh đã phủ nhận quyền làm mẹ của bà. Và anh đặt Phương Nghi vào vòng tay của bà Liên, bà hiểu điều đó lắm.

Nhưng dù sao bà cũng thấy yên tâm. Khắc Minh không giấu Phương Nghi chuyện chu cấp tiền cho bà. Vậy thì cô không phải là người hẹp hòi.

Và với kinh nghiệm của người đàn bà từng trải, bà Ngọc hiểu Phương Nghi chỉ có thể được lớn lên trong lầu son gác ngọc. Một cô gái con nhà bình dân khó có được phong cách sang trọng quý tộc như thế. Nói chuyện với cô, bà hiểu cô không có tí hiểu biết nào về những lo toan cuộc sống. Dù Khắc Minh có giàu đến mấy, bà Ngọc vẫn nhận ra rằng anh đã cưới cô vợ thuộc tầng lớp thượng lưu. Vậy thì bà không sợ bị chết đói nữa.

Và khi quyền lợi không còn bị đe dọa, tình mẫu tử trong bà tự nhiên ngoi lên chút ít, bà lấy làm sung sướng vì con trai bà cưới được cô vợ xinh đẹp, đẹp ngoài sự tưởng tượng của bà.

Điều đó làm bà nồng nhiệt với Phương Nghi hơn:

- Con dễ thương quá, mẹ gặp con đã thấy thích ngay. Mai một chịu khó đến thăm mẹ nghe. Mẹ thích con lắm đấy.

Cử chỉ vồn vã của bà chỉ làm Khắc Minh cau mặt. Anh đi nhanh ra cửa:

- Con về.

Bà Ngọc tiễn Phương Nghi ra cổng, đến lúc cô lên xe mới chịu quay vào.

Thấy vẻ mặt lầm lì của Khắc Minh, Phương Nghi vịn lên vai anh:

- Em thấy mẹ cũng dễ gần, có gì mà anh khó chịu vậy?

Khắc Minh quay lại, bóp nhẹ tay cô:

- Anh dặn điều này, nếu không có anh, đừng bao giờ em tới thăm mẹ nghe không?
- Dạ.

- Anh đưa em tới đó vì lý do duy nhất, bà ấy là người sinh ra anh, con người mẹ thực sự anh kính trọng là ai thì em biết rồi. Anh không muốn em bị lợi dụng, em non nớt lắm.

Phương Nghi ngồi im. Thực ra khi nghe Khắc Minh kể về bà Ngọc, cô đã thấy sợ, và không tưởng tượng nổi có người phụ nữ bỏ mặc con mình như vậy. Nhưng khi tiếp xúc, nhìn cảnh cô độc của bà cô lại thấy tội nghiệp.

Khắc Minh choàng tay qua vai cô:

- Em nghĩ gì vậy?
- Em thấy một người lớn tuổi mà sống thui thủi một mình... tội nghiệp quá.

Anh lắc đầu, cười:

- Em dễ mềm lòng quá. Phải biết đặt tình cảm đúng chỗ Nghi à, nếu không em sẽ là nạn nhân của chính mình đó.

Thấy Phương Nghi chớp mắt suy nghĩ, Khắc Minh nghiêng đầu nhìn cô:

- Anh muốn em hiểu theo nghĩa rộng nữa chứ không phải chỉ có chuyện của mẹ. Sau này anh mới thấy em còn non nớt quá. Nhiều chuyện em không hiểu gì cả, chỉ giỏi bướng với anh thôi.
Phương Nghi lườm anh một cái chứ không trả lời. Thật ra cô không nghĩ là mình non nớt, Khắc Minh chỉ áp đặt điều đó thôi. Nhưng cô không cãi vì cô biết cãi cũng không qua nổi anh.

Khắc Minh chợt ngừng trước một tiệm vàng:

- Vô đây, anh mua cho em cái này.

Phương Nghi ngoan ngoãn đi sóng đôi bên anh vào trong. Khắc Minh nhìn xuống tủ kiếng tìm kiếm rồi chỉ người bán hàng:

- Chị lấy cho tôi cái này.

Phương Nghi tò mò nhìn theo, đó là chiếc vòng được nối với nhau bởi những cánh hoa, có gắn nhiều hạt xaphia nhỏ. Đẹp nhưng hơi rườm rà, và nếu làm công việc thì sẽ bị vướng. Nhưng cô không phải làm gì nên thấy nó không đến nỗi phiền mình. Cô ngắm nghía một cách vui thích và để yên cho Khắc Minh đeo nó vào tay mình.

Khắc Minh giải thích:

- Tuần trước thằng bạn rủ anh đi mua quà sinh nhật mẹ nó, thấy chiếc vòng này đẹp quá, anh liền nghĩ tới em. Em thích nó không?

- Thích - Phương Nghi trả lời, mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt anh.

Chợt cảm giác như có ai đó nhìn mình. Phương Nghi quay lại. Cô đã không lầm. Ánh mắt cô chạm phải tia nhìn của cô thư ký đang đứng ở tủ kiếng vuông góc. Thấy Phương Nghi quay lại, cô ta lập tức quét tia mắt nhìn sang nơi khác. Đó là tia mắt của một người đang muốn trốn tránh cái điều nhìn thấy.

Phương Nghi cũng quay đi, cô chợt tư lự khi cảm nhận cử chỉ quay quắt thâm lặng của Ngọc Thanh. Một cảm nhận mà chỉ có con gái mới hiểu được với nhau.

Khắc Minh cũng đã thấy Ngọc Thanh, anh cười gật đầu chào. Rồi choàng tay qua lưng Phương Nghi, sóng đôi ra cửa.

Ngồi vào xe, Phương Nghi chợt quay lại:

- Chị Thanh có người yêu chưa anh?

- Anh không biết.

- Tiếp xúc thường xuyên mà anh không biết gì về chị hả? Lạ vậy?

Khắc Minh quay lại, nheo mắt:

- Tại sao anh phải biết mấy chuyện đó nhỉ?

- Nếu là em thì em sẽ biết đấy.

Khắc Minh vẫn vô tình:

- Công chuyện thôi còn lo không hết, thời gian đầu mà quan tâm đến ai. Quan tâm đến em thôi cũng đủ làm anh ngất ngư rồi.

Thấy vẻ mặt băng khuôn của Phương Nghi Anh nghiêng đầu nhìn cô:

- Sao hôm nay em hỏi về cô ta nhiều vậy? Có chuyện gì không?

- Không. Nhưng mai một em sẽ ít đến công ty hơn.

- Sao vậy?

- Không sao cả, tại không có anh, em đến làm chi.

Khắc Minh vô tình không hỏi nữa. Phương Nghi cũng im lặng. Cô quá nhạy cảm nên đã đoán được tình cảm của Ngọc Thanh, và lấy làm xốn xang về điều đó... một chút tội nghiệp, một chút bồn chồn. Cô không giải thích được, nhưng không làm sao dừng được.

"Hy vọng mình nghĩ sai". Phương Nghi tự nhủ như vậy. Cô sẽ cố tránh không gặp Ngọc Thanh nữa.

Khắc Minh lên tiếng:

- Bây giờ em muốn đi đâu Nghi?

- Em không biết. Cứ chạy rong ngoài đường đi anh.

- Hay là về nhà anh đi. Mẹ thích có em tới chơi lắm.

- Dạ.

Khắc Minh mỉm cười:

- Em biết mẹ nói gì với anh không? Mẹ bảo lần đầu tiên thấy em, tự nhiên mẹ thương ngay. Như thương con cháu vậy. Và mẹ không giải thích được tại sao.

Phương Nghi quay lại nhìn anh, không giấu được vẻ vui thích:

- Thật không anh? Em thì không hiểu mình có thương mẹ nhiều không. Nhưng em thích có người mẹ thương mình, gần gũi mình. Ba lo cho em nhưng em không nói chuyện thoải mái được. Có nhiều chuyện em cần người mẹ để nói hơn.

- Vậy thì em nói với mẹ anh đi.

Phương Nghi ngã đầu vào vai Khắc Minh, lim dim mắt:

- Nhiều lúc em thèm có mẹ kinh khủng. Sau này lớn em không buồn nhiều, nhưng em nhớ lúc nhỏ, nửa đêm em hay thức dậy khóc một mình. Có khi em thấy sợ lắm, nỗi sợ vô cơ không nói được.

Khắc Minh hôn nhẹ mũi cô Anh quên mất mình đang lái xe. Phương Nghi cũng không nhớ. Rất may là không có chuyện gì xảy ra. Rồi Khắc Minh ngồi thẳng lên, vỗ nhẹ tay cô:

- Anh muốn em sống vô tư và cứ tận hưởng những thứ mình có, đừng tự làm cuộc sống đen tối, em hiểu không?

- Còn anh, anh có đẹp được những ý nghĩ bất hạnh không?

Khắc Minh lắc đầu:

- Anh thì khác. Anh không được quyền quên. Có điều bây giờ anh chưa đủ sức đi tìm cái người làm mình bất hạnh. Rồi một ngày nào đó anh cũng sẽ tìm ra thôi, lúc đó không còn gì để bận tâm nữa.

Phương Nghi tò mò:

- Nếu tìm ra ông ấy, anh sẽ làm gì?

Mắt Khắc Minh đánh lại:

- Sẽ tìm mọi thủ đoạn để ông ta vào tù. Bắt ông ta phải trả cái giá mà ba anh phải chịu. Ông ta không thể sống nhơn nhớt trên sự đổ vỡ của gia đình anh được.

Anh ngưng một lát, rồi mím môi:

- Em có biết động lực nào làm anh vươn lên không? Anh nhớ suốt mấy năm đi học, lúc nào đầu óc cũng lẩn quẩn ý nghĩ trả thù, nó đầu độc tuổi trẻ của mình không chịu nổi. Sau này lớn lên anh trầm lại. Không hung dữ nữa. Nhưng hình như thâm độc hơn. Anh cảm thấy vậy.

Phương Nghi khẽ rùng mình:

- Em không có ý kiến nào về ý định của anh. Nhưng anh làm em thấy sợ quá, em chưa quên cái tính đó của anh.

Khắc Minh chợt mỉm cười:

- Mà thôi, không nói tới chuyện đó nữa. Hai đứa đang vui vẻ, sao tự nhiên lại khơi chuyện buồn nhỉ? Bây giờ về nhà anh nghe.

- Dạ.

Khắc Minh đưa cô về nhà. Bà Liên có vẻ vui khi thấy Phương Nghi:

- Sao mấy ngày nay con không qua chơi. Bác cứ trông con hoài.

- Dạ tại con bận học thi.

- Vậy hả?

Khắc Minh xen vào:

- Có gì ăn không mẹ? Con đói quá.

Bà Liên cười, đập vào vai anh:

- Đi chơi tới trưa mới chịu về rồi than đói. Để mẹ xuống dọn cơm, mẹ chờ con về ăn luôn đấy. Nghi ngồi đây chơi nghe.

Phương Nghi đứng dậy:

- Để con phụ dọn với bác.

- Thôi, cũng được, xuống chơi với bác cho vui.

Khắc Minh đứng dậy, đi lên phòng thay đồ. Khi anh trở xuống, bàn ăn đã dọn xong. Bà Liên kéo tay Phương Nghi:

- Ngồi xuống cạnh bác này.

Khắc Minh ngồi phía đối diện, thấy Phương Nghi ăn nhỏ nhẹ, anh nhìn cô chăm chú:

- Em mệt hả, hay là em thấy không thoải mái?

- Đâu có.

- Sao ăn ít vậy?

Bà Liên quay lại nhìn Phương Nghi rồi cười:

- Con cứ chăm bẵm vô nó vậy làm sao nó thoải mái cho được?

Phương Nghi chưa kịp lên tiếng, bà đã vỗ nhẹ tay cô:

- Đừng mắc cỡ với bác nghe. Thôi, bây giờ có mặt hai đứa, bàn chuyện đám cưới luôn đi.

Bà nhìn Khắc Minh:

- Mẹ định chúa nhật tới qua nhà Phương Nghi, để hai bên sui gia biết mặt nhau. Con thấy tiện không.
- Đến lúc đó con đi Nhật rồi. Hay là sớm hơn đi mẹ, mẹ qua buổi tối cho thoải mái.
- Vậy thì tối mai đi. Con thấy tiện cho anh bên đó không Nghi Bác sợ anh bận công chuyện làm mất thời giờ của anh.
- Dạ, để con về nói với ba con trước.

Mặt Phương Nghi chợt đỏ lên. Tự nhiên bàn chuyện đám cưới cô thấy ngượng kinh khủng. Từ lúc Khắc Minh đề nghị cưới, cô đồng ý nhưng thấy nó còn xa vời lắm. Bây giờ bà Liên có vẻ long trọng quá làm cô đâm ra khóps. Khắc Minh nhìn cô, cười thú vị:

- Làm gì em có vẻ sợ vậy. Lấy chồng chứ có phải lên máy chém đâu mà run thế?

Bà Liên bênh Phương Nghi:

- Ở đây là nhà con nên con nói ngon lắm, chứ mai một làm rể rồi xem con bình tĩnh nổi không.
- Con đâu có sợ chuyện đó mà run. Cưới được vợ thì phải mừng chứ sao lại run hả mẹ?

Bà Liên phì cười. Phương Nghi mím miệng cười theo. Cô không hiểu tại sao Khắc Minh tự nhiên thế, không biết ngượng ngập là gì cả. Trong khi cô thì không tự nhiên được.

Mọi người rời bàn ăn. Bà Liên nhìn Khắc Minh:

- Con đưa Phương Nghi lên phòng nghỉ đi, chiều hẵng về. Mẹ phải ngủ một chút. Tối qua thức khuya xem phim mẹ mệt quá.

- Dạ.

Bà Liên đi về phòng mình. Khắc Minh kéo Phương Nghi lại gần:

- Em chịu ở chơi đến chiều không?

Cô gật đầu:

- Mẹ anh muốn thì em về sao được.
- Vậy thì vào đây với anh.

Cả hai lên phòng Khắc Minh. Anh loay hoay tìm chiếc áo. Phương Nghi đứng dựa cạnh bàn:

- Đứng ở đây tự nhiên em nhớ lần đó anh say, lần đó em ngạc nhiên dễ sợ.

Khắc Minh quay lại:

- Ngạc nhiên cái gì?
- Từ hồi nào tới giờ em chưa thấy anh như vậy. Em quen thấy anh nóng nảy và hay ăn hiếp em rồi.
- Gì?

Vừa nói Khắc Minh vừa đi đến đứng trước mặt cô:

- Em nói ai ăn hiếp em?

- Anh.

Khắc Minh chợt cười:

- Đây là lần thứ hai anh nghe em nói như vậy. Em có óc tưởng tượng khôh hài lắm.
- Chứ gì nữa mà không phải, anh nhớ mấy lần cãi nhau không, anh hét em muốn bẻ nhà, chưa kể có lần định đánh em nữa đấy.
- Anh đâu đến nỗi vũ phu vậy. Nhưng lần đó ai bảo em làm anh ghen phát điên lên, nếu có bị đòn thì cũng đáng lắm đấy.

Phương Nghi lườm anh:

- Đó, vậy mà không chịu là vũ phu Mai một làm vợ rồi chắc em bị đòn hết sống nổi với anh luôn.
- Làm gì có chuyện đó, em sẽ được cưng hơn trứng mỏng.

Vừa nói Khắc Minh vừa choàng qua người Phương Nghi, anh cúi xuống. Nhưng cô đã chặn lại:

- Không cho.

- Sao vậy?

- Tại ghét.

Khắc Minh cười và buông cô ra:

- Làm cao dễ sợ.

Anh đưa cô chiếc áo sơ mi của mình:

- Em thay ra rồi ngủ chút đi. Mặc áo này nhả hết.
- Thôi, em không buồn ngủ.

Khắc Minh phì cười, anh biết cô không thể không ngủ trưa được.

- Đừng mè nheo. Một lát là gục xuống như con mèo bây giờ.

Anh đi về phía cửa sổ kéo màn lại. Căn phòng trở nên tối mờ mờ. Phương Nghi vẫn đứng giữa phòng, loay hoay chưa biết làm gì với chiếc áo.

Khắc Minh đến đứng trước mặt cô:

- Để anh thay cho em nghe.

Và anh cương quyết choàng tay qua lưng Phương Nghi, kéo nhẹ phéc-mơ-tuya. Chiếc đầm trên người cô rơi xuống. Trong bóng tối. Khắc Minh choàng người chiêm ngưỡng pho tượng thần venus đẹp như trong mơ. Màu trắng như sữa nổi lên giữa ánh sáng mờ ảo. Anh nói nhỏ:

- Em đẹp quá Nghi ạ. Anh chưa từng thấy cô gái nào đẹp như vậy.

Phương Nghi đứng im. Hơi mỉm cười. Sung sướng và ngại ngùng. Cô đọc thấy trong mắt anh một ấn tượng mạnh mẽ, sẽ khó phai mờ theo thời gian, và có thể là đến suốt đời.

Phương Nghi ngồi chống cằm bên bàn học. Từ chiều đến giờ cô cứ loay hoay trong phòng, cảm giác hồi hộp, là lạ làm cô không làm gì được.

Cửa phòng chợt hé mở. Rồi dì Năm ló đầu vào:

- Cô Nghi, có cậu Minh và bà gì đó đến. Cô xuống ngay không?

Phương Nghi quay lại:

- Dạ, đi để con tự lo Ba con xuống chưa dì?

- Dạ, tôi chưa nói với ông.

- Dì qua cho ba con hay giùm.

Cô đứng dậy, chải lại tóc rồi đi xuống phòng khách. Bà Liên và Khắc Minh ngồi ở salon. Dì Năm đã bày sẵn bộ trà ra bàn, kèm theo bình hoa tươi nhỏ thật chu đáo. Phương Nghi chưa kịp ra đến ngoài thì ông Trung đã từ phòng bên cạnh đi ra. Ông cất giọng vui vẻ:

- Chào chị.

Bà Liên quay lại. Trong mắt bà lóe lên một tia sáng sừng sốt kinh ngạc đến đờ người. Cũng tia nhìn như thế, ông Trung đứng lặng nhìn bà. Cả hai không thể mở miệng dù là chào một câu bình thường.

Khắc Minh và Phương Nghi hơi lạ trước cử chỉ của hai người. Rồi anh chủ động lên tiếng:

- Thưa bác con mới tới. Con đưa mẹ con đến thăm bác.

Ông Trung còn bối rối chưa tìm được thái độ thích hợp. Ông giấu cử chỉ lúng túng của mình bằng cách rót trà ra ly, một việc mà đáng lẽ Phương Nghi phải làm. Còn bà Liên, sau phút sững sờ, đã tìm ngay một thái độ thích hợp. Bà nhìn ông, mỉm cười khách sáo:

- Hai cháu nó quen nhau lâu rồi mà gia đình vẫn chưa có dịp đến làm quen với anh. Nay tôi đến thăm trước là cho biết nhà, sau là để hai bên sui gia có quan hệ thân mật hơn.

Ông Trung chưa kịp thích ứng với cách ứng xử của bà Liên, ông cười một cách thụ động:

- Dạ.

Bà Liên nhìn về phía góc bàn. Nơi đặt một hộp quà choáng hết cả một góc, bà nói một câu tao nhã:

- Gia đình tôi có chút quà mọn gọi là ra mắt anh.

- Dạ, cảm ơn chị.

- Vài tháng nữa coi vậy chứ nhanh lắm. Gì thì gì, chứ tôi cũng phải chuẩn bị đám cưới cháu cho chu đáo. Tôi nghĩ chắc anh cũng quan niệm như vậy.

- Dạ, dạ.

- Nên tôi định đợi cháu Minh đi Nhật về sẽ đến trình ngày làm lễ hỏi. Dạ, ý anh thế nào ạ?

- Dạ, chị tính sao cũng được.

Ông Trung trả lời như trong mơ. Ông đang trong tâm trạng bấn loạn nên không thể chủ động nói bất cứ điều gì. Chỉ thụ động diễn cho đạt vai kịch mà bà Liên đã cố ý đặt ông vào. Cả bà Liên cũng vậy, cũng cố diễn cho xong vai của mình. Cuối cùng bà xin phép ra về.

Ông Trung và Phương Nghi tiễn mẹ con bà ra cổng. Buổi đến thăm xem như diễn ra tốt đẹp và hai bên đều có ấn tượng tốt về nhau. Khắc Minh và Phương Nghi sống trong tâm trạng lâng lâng hạnh phúc, cả hai đều cảm thấy sung sướng và có cảm giác cuộc hôn nhân của mình thật tuyệt vời, vượt lên trên cả những hạnh phúc bình thường khác. Không ai đọc được trong mắt ông Trung và bà Liên một nỗi lo khắc khoải mà chỉ có hai người thầm lặng chịu.

Khắc Minh đưa bà Liên về nhà rồi trở lại với Phương Nghi. Bà đi lên phòng, ngồi trầm tư bên bàn thật lâu. Và suốt đêm bà không chợp mắt được. Dự đoán nỗi bất hạnh giáng xuống Khắc Minh và Phương Nghi làm bà rối bời và thấy đau khổ tuyệt vọng.

Không biết giờ này ông Trung nghĩ gì. Bà định đợi Khắc Minh vắng nhà sẽ gọi điện hẹn một cuộc gặp với ông.

Nhưng không đợi bà làm điều đó. Sáng hôm sau, khi Khắc Minh đi làm, ông Trung đã chủ động đến tìm bà.

Cả hai ngồi ở phòng khách, đối diện nhau, kín đáo quan sát nhau. Cuối cùng, bà Liên lên tiếng:

- Không ngờ cuối cùng cũng gặp ông, ông đổi tên từ lúc nào vậy?

Ông Trung phẩy tay:

- Lâu rồi, vì chuyện làm ăn phải làm vậy. Còn bà? Từ đó đến giờ bà sống ra sao? Kể chuyện của bà đi.

- Cuộc sống tôi tương đối bình lặng, không có gì để kể. Tôi có chồng, sau đó ông ấy chết và tôi nhận Khắc Minh về làm con. Tôi dồn hết tình thương vào nó để bù lại con bé đã mất, không ngờ cuối cùng nó lại cưới con ông.

- Tôi cũng không ngờ cuộc đời đưa đẩy như vậy.

- Tôi có nhiều chuyện muốn nói với ông. Còn ông tìm tôi chắc là ông cũng có chuyện?

Ông Trung nhìn bà như van nài:

- Sau này con Nghi sẽ về làm dâu nhà bà, tôi xin bà đừng kể gì với nó chuyện ngày xưa. Tôi không muốn nó thất vọng về cha mình.

Bà Liên cười châm biếm:

- Loại người như ông mà cũng sợ bị coi thường sao?

Ông Trung không trả lời, bà phẩy tay:

- Nhưng thôi, chuyện đó không quan trọng đâu. Đây mới là điều quan trọng. Ông bình tĩnh nghe tôi nói, và suy nghĩ xem làm cách nào tránh tai họa cho con ông.

- Bà nói gì?

Bà Liên ngồi thẳng lên:

- Ông Thành, ông có biết Khắc Minh là con ai không? Con của ông Bảy Ngọc đó.

Thấy ông Trung ngồi lặng. Bà Liên nhìn ông, nửa căm ghét, nửa thương hại:

- Ông chưa quên ông Bảy Ngọc chứ?

- Tôi chưa quên. Nhưng tại sao bà lại nuôi nó?

- Vì lòng thương người thôi, lúc nhận nó làm con, tôi không hình dung được sẽ có ngày này. Nó hận ông suốt mười mấy năm và lúc nào cũng muốn trả thù. Ông định sẽ làm gì với nó đây?

- Trả thù tôi?

- Thế ông tưởng tội lỗi của ông đối với gia đình nó là nhẹ lắm sao? Ông tưởng nó quên được sao? Làm việc với nó ông biết tính tình nó ra sao rồi mà.

Bà thở hắt ra:

- Không bao giờ nó tha thứ cho ông đâu, dù ông là ba của con Nghi cũng vậy. Vì thù ông, nó sẽ không cưới con ông đâu. Tội nghiệp con bé, nó có tội gì đâu chứ. Cả thằng Minh cũng vậy, nó cũng sẽ đau khổ vì lần quần giữa ông và con Nghi.

Ông Trung gục mặt trong tay. Trước mặt bà Liên, ông bỗng trở nên khiếp nhược, đau khổ, và sợ hãi sự trừng phạt tội lỗi của mình ngày xưa. Ông nói như hụt hơi:

- Tôi xin bà, bà đừng nói gì với thằng Minh cả. Tôi không sợ nó trả thù tôi. Nhưng còn con gái tôi.

Phương Nghi nó còn khờ lắm, tôi không muốn con tôi khổ.

Bà Liên lạnh lùng:

- Ông nghĩ sao khi yêu cầu tôi làm vậy? Lòng tự trọng của ông để đâu? Tôi không ghét bỏ gì con Nghi, nhưng tôi là mẹ thằng Minh, làm sao tôi im lặng để cho nó vào gia đình kẻ thù của nó chứ.

- Tôi đã bị bà dồn vào đường cùng rồi. Tôi không giấu giếm gì nữa. Con Nghi là bé Loan đó, con gái bà đó. Bà có muốn giành nó về bà cũng được. Nhưng phải bảo vệ nó.

- Ông nói cái gì?

Bà Liên gần như hét lên. Sự thố lộ của ông làm bà rung động tận tâm can.

- Con Nghi là con ai?

- Con của tôi và bà. Nó không chết như tôi đã nói, giờ thì tôi giao nó cho bà. Trong tình thế này chỉ có bà mới có thể cứu vãn hạnh phúc của nó. Tôi bây giờ hết thời rồi.

- Trời ơi! Con tôi còn sống. Tôi biết ngay mà. Hèn gì khi gặp nó lần đầu, tôi quyến luyến nó không dứt ra được. Trời ơi trời. Nó là con ruột của tôi.

Bà Liên lâm bầm, nước mắt tuôn ròng trên mặt. Sự xúc động làm bà như mất trí. Nhưng không phải vì đau khổ, mà vì quá sung sướng. Và bà khóc nức nở.

- Sao ông ác quá vậy, ông Thành? Ông cũng biết thương con thì tại sao ông không hiểu tôi còn thương nó hơn ông, vì tôi là mẹ mà, mà ông tàn nhẫn tới mức để mẹ con tôi mất nhau suốt mười mấy năm. Tôi thù ông hơn cả thằng Minh nó thù nữa ông biết không?

Ông Trung cúi đầu, không trả lời. Bà Liên căm hận nhìn ông:

- Nếu ông không sợ con Nghi khổ thì ông cũng giấu nhem luôn chuyện này phải không? Ông trốn tội lỗi của mình để mặc tôi buồn khổ suốt đời phải không?

Ông Trung nói nhỏ:

- Bà muốn mắng chửi tôi bao nhiêu cũng được. Nhưng hãy bảo vệ con Nghi. Đừng nói gì với thằng Minh hết. Tôi không muốn con gái tôi lãnh hậu quả chuyện tôi làm.

- Dĩ nhiên tôi phải bảo vệ nó rồi. Cũng may ông còn sót lại chút lương tâm của người cha đấy. Nhưng ông ráng mà giấu tung tích cho kỹ. Lo mà chuộc lỗi với nó đi.

Chợt nghĩ ra, bà lạnh người:

- Nhưng làm sao ông trốn được anh Bảy Ngọc, còn ba năm nữa ảnh mãn hạn tù đấy.

Ông Trung nhìn bà chăm chăm:

- Bà có cách nào thuyết phục ảnh không?

Bà Liên tư lự:

- Tôi nghĩ có thể ảnh sẽ im lặng. Dù sao thì ảnh cũng phải nghĩ tới hạnh phúc của con cái chứ.

- Tôi cũng hy vọng như vậy.

Ông Trung đứng dậy:

- Xem như tôi giao con Nghi lại cho bà. Bà hãy lo cho nó thay tôi. Tôi về.

Bà Liên đứng dậy tiễn ông ra cửa. Rồi quay vào, ngồi lặng một mình trong phòng khách, bỗng cảm thấy bất an như đứng trên miệng núi lửa. Không biết đến ngày nào nó sẽ bùng nổ. Bất giác bà thở dài.

Bà chợt đứng dậy, đến bên điện thoại bấm số máy của Phương Nghi Nhưng cô đã đi học. Bà đành nhắn người nhà bảo cô đến. Rồi vội thay đồ đi chợ, quỳnh quáng chuẩn bị bữa ăn trưa đón Phương Nghi Khi giữa chừng công việc, bà trào nước mắt vì sung sướng.

Ông Trung mệt mỏi trở về công ty Liên Cường. Cuộc làm việc với Đông làm ông thấy căng thẳng, ngao ngán. Thằng con trời đánh chỉ biết phung phí tiền chứ chẳng biết làm kinh tế, càng ngày ông càng cảm thấy tinh thần bị lụn bại bởi tuổi già và sự khổ tâm về con cái. Ông đặt hết hy vọng vào Khắc Minh.

Nhưng giờ đây thì cả Khắc Minh cũng trở thành mối đe dọa ghê gớm. Thời gian gần đây ông thấy mệt mỏi vô cùng. Ông bước vào văn phòng. Ở đó có người phụ nữ đang đợi ông. Bà Ngọc.

Cô thư ký Ngọc Thanh nhìn chăm chăm về mặt hốt hoảng của ông chủ. Lần đầu tiên cô thấy ông như vậy trước một người khách. Nó làm cô tò mò ghê gớm.

Bà Ngọc đứng dậy, tươi cười:

- Không muốn tiếp tôi sao, ông Thành?

Ông Trung như sực tỉnh:

- Mời bà vô đây!

Cả hai vào phòng trong. Ngọc Thanh đứng dậy, nhón chân đứng lên ghé nhìn qua khung bóng. Ngực đập mạnh vì hồi hộp. Cô căng mắt hết nhìn ông Trung đến nhìn bà Ngọc.

Ngồi ngửa người ra ghế. Bà Ngọc nhìn ông Trung, cười đầy vẻ tự tin:

- Vậy là con trai tôi sẽ cưới con gái ông. Ông có thấy buồn cười không ông Thành? Tôi biết hết rồi đấy.

Ông Trung lăm lăm nhìn bà:

- Tôi thấy không có gì đáng cười hết. Bà muốn ám chỉ cái gì?

Bà Ngọc nhún vai:

- Con trai tôi có hiếu với ba nó lắm. Một khi biết ông là ai, nó sẽ không để ông yên đâu. Ông coi chừng đấy.

- Tôi nhắc lại, bà muốn gì?

- Theo ông thì tôi muốn gì?

Ông Trung nhếch môi:

- Tôi già rồi, nó có giết chết cũng không sao. Bà cứ nói với nó đi, xin mời bà.

- Đừng nói cứng như vậy ông Thành à, cái mạng già của ông thì kể gì. Nhưng còn con gái ông thì sao nhỉ? Chẳng lẽ con trai tôi chịu cưới con của một người... gì nhỉ ông Thành?

- Bà là người phụ nữ tráo tráo nhất mà tôi mới thấy.

Bà Ngọc nhún vai:

- Đâu có tráo tráo bằng ông. Đi dụ dỗ vợ người khác mới là đồ tồi tệ hơn. Tôi ngày xưa bắt quá chỉ có tội là nhẹ dạ. Tội đó đâu có lớn bằng ông.

- Bà cần bao nhiêu tiền?

- Tiền hả? Tôi cũng không cần lắm.

- Bỏ bài xuống đi, tiền mới là thứ bà cần. Bà muốn bao nhiêu?

- Tùy ông.

- Tôi phải mua sự im lặng này đến bao giờ?

- À, cái đó cũng tùy ông.

Ông Trung ngửa ra lưng ghế, nhìn bà Ngọc một cách ghê tởm:

- Thế bà không nghĩ rằng nếu không cưới con gái tôi, thằng Minh cũng đau khổ à? Lương tâm người mẹ của bà để đâu?

Bà Ngọc điềm nhiên:

- Trên đời này không phải chỉ có con Nghi là người đẹp, tôi thừa sức tìm cho nó đứa con gái không thua con Nghi. Con trai tôi đâu có tệ phải không ông Thành?

Ông Trung không nói gì, chỉ mở tủ ký ngân phiếu, rồi khinh bỉ ném trước mặt bà Ngọc:

- Cầm lên và đọc xem bao nhiêu đó đủ chưa.

Bà Ngọc tỉnh bơ đọc kỹ mấy con số, rồi cười thản nhiên:

- Cũng tạm.

Bà đứng lên cầm xác tay:

- Tạm biệt nhé.

Bà thông thả đi ra cửa. Ông Trung đi phía sau bà, đóng cửa nghe rầm một tiếng. Điều đó hình như không làm bà Ngọc bị xúc phạm lắm. Bà mỉm cười đầy thỏa mãn, vì dù sao cũng đã đạt được mục đích của mình.

Nhưng qua bàn Ngọc Thanh, bà khẽ vẫy tay:

- Bác về nghe.

Ngọc Thanh làm ra vẻ vô tư ngẩng lên:

- Dạ, bác về.

Còn lại một mình. Cô đứng dậy, mặt lộ vẻ hân hoan. Có năm mơ cô cũng không tin nổi mình là người nắm giữ bí mật của gia đình ông Trung. Thậm chí nắm giữ cả hạnh phúc của Phương Nghi.

Bây giờ cô biết làm gì hơn là chờ Khắc Minh về.

Càng nghiền ngẫm mọi việc, cô càng thấy khắp khởi hy vọng. Như cuộc đời sắp lát sáng trắng. Cô nhất định tận dụng ưu thế mà mình có được để được Khắc Minh.

Hơn nửa tháng sau Khắc Minh về. Ngọc Thanh hồi hộp chờ gặp riêng anh. Nhưng Khắc Minh không về công ty, mãi hai ngày sau đó cô mới thấy anh đến. Buổi trưa cô đến trước mặt anh, nhỏ nhẹ:

- Trưa nay anh Minh có rảnh không?

Khắc Minh ngẩng lên nhìn cô, có vẻ ngạc nhiên:

- Tôi rảnh chút ít đến chiều, có chuyện gì không?

- Em có chuyện muốn nói với anh. Quan trọng lắm, chuyện của anh đó.

Khắc Minh hơi nhướng mắt ngạc nhiên, chuyện quan trọng của anh mà cô biết gì? Nhưng anh cũng lịch sự:

- Cô ngồi xuống đi. Tôi nghe đây.

Thái độ của Khắc Minh làm Ngọc Thanh cut hứng, giống như nước lạnh vô tình rơi xuống lò than đang cháy rừng rực, và tắt ngấm.

Nhưng Ngọc Thanh phải tự nhen nó lên:

- Em nói điều này là vì anh, vì tình cảm của em đối với anh, từ trước tới giờ dù không nói ra, nhưng bao giờ em cũng nghĩ về anh và sẵn sàng làm tất cả mọi việc cho anh.

Khắc Minh hình như hết kiên nhẫn ngồi nghe, anh ngắt lời:

- Rất cảm ơn cô Nhưng xin cô hãy nói nhanh gọn giùm.

- Vâng, để em nói. Thế anh có biết ông Trung là ai không? Ngày xưa ông tên Hải Thành đó - Ông là cha của Phương Nghi.

Khắc Minh như bị điện giật. Anh quay phắt lại nhìn Ngọc Thanh:

- Làm sao cô biết?

- Em tìm hiểu cho anh.

- Có biết gì về chuyện riêng của tôi mà tìm hiểu?

Ngọc Thanh cứng họng. Thật ra cô hiểu mọi chuyện rất rõ ràng. Nhưng bằng vào những gì đã nghe được ở bà Ngọc, cô đủ thông minh để biến nó thành huyền thoại của mình. Bây giờ bị Khắc Minh hỏi gặng nên cô đâm ra lúng túng.

Nhưng kinh nghiệm giao tiếp hàng ngày đã giúp cô, cô cười tự tin:

- Anh không cần biết tại sao. Nhưng vì anh, em đã làm mọi chuyện. Nếu không tin anh hãy đến hỏi mẹ anh.

Khắc Minh làm lì:

- Cô biết cả mẹ tôi nữa à?

- Dạ.

- Cảm ơn cô đã quan tâm đến tôi.

Ngọc Thanh cười nhẹ nhàng:

- Rốt cuộc anh đã tìm được kẻ thù của mình rồi đó. Em sẽ giúp anh làm bất cứ điều gì có liên quan đến ông Trung. Hãy tin em. Em trung thành với anh tuyệt đối. Anh bảo gì em cũng sẽ làm theo anh.

- Cảm ơn cô. Cô có thể về được rồi.

- Dạ.

Ngọc Thanh ngồi nán lại chút nữa:

- Anh có cần em giúp gì không á?

- Được rồi, không cần, xin cảm ơn.

Đội cô thư ký đi ra. Khắc Minh ngồi ngả người ra ghế, chìm đắm trong mọi suy nghĩ chạy cuộn vào đầu. Anh không nghi ngờ Ngọc Thanh bịa đặt. Cô sẽ không dám làm chuyện đó đâu. Nhưng tại sao bà Ngọc giấu anh? Tại sao bà biết mà để yên cho ông Trung nâng đỡ anh. Thậm chí để anh cưới con gái của kẻ thù. Bà thật là vô liêm sỉ. Và ông Trung nữa, ông ta có biết anh là ai không?

Khắc Minh ngồi bật dậy... còn Phương Nghi thì sao? Cô có biết chuyện này không, hay cũng cố tình giấu anh? Khắc Minh có cảm tưởng mọi người liên kết nhau làm điều dối trá đối với mình. Anh chợt nổi nóng lên. Bản năng làm anh muốn tìm đến ông Trung chất vấn. Nhưng sự thận trọng bắt anh không được làm chuyện hồ đồ. Anh đứng dậy xuống sân lấy xe đến ngay nhà bà Ngọc.

Bà đang ăn trưa. Khắc Minh ngồi xuống đối diện với mẹ, đi thẳng vào đề:

- Mẹ cho con biết. Bác Trung là ông Hải Thành ngày xưa phải không?

Bị hỏi bất ngờ, bà Ngọc kinh hoàng ngồi yên, ngắc ngứ chưa biết trả lời làm sao. Bà nhìn Khắc Minh một cách hoang mang:

- Sao tự nhiên con hỏi vậy? Có chuyện gì vậy?

Anh nhìn thẳng vào mặt mẹ như áp đảo bà:

- Mẹ đừng hỏi tới lui, chỉ cần trả lời con ngay là có đúng vậy không?

- Ồ ơ...

- Đúng không?

- Thì đúng. Nhưng sao con biết?

Khắc Minh gằn giọng:

- Vậy mà từ đó tới giờ mẹ cứ im lặng. Mẹ làm vậy để làm gì? Mẹ nói đi.

Bà Ngọc lúng túng:

- Thật ra mẹ cũng chỉ mới biết, tại con Nghi chỉ nhà cho mẹ, mẹ định tới làm quen sui gia, ai ngờ lại là ông.

- Biết vậy mà sao mẹ không nói với con?

- Hả? Ồ... nói ra rồi mất công con khổ. Vợ con là con ruột của ông mà. Chẳng lẽ để con ghét ông già vợ của mình.

- Con sẽ không cưới cô ta đâu. Nhưng còn mẹ, con không tin mẹ cao thượng như vậy đâu. Cái gì làm mẹ im lặng thế?

- Mẹ sợ con với vợ con sống không có hạnh phúc.

Khắc Minh quát lên:

- Không phải, mẹ làm gì có tình mẫu tử mà nghĩ tới con. Có phải mẹ đã tống tiền ông Trung không?

Bà Ngọc không dám nhìn Khắc Minh. Biết chắc con trai đang căm ghét mình, điều đó làm bà sợ hãi.

Khắc Minh quát mắt nhìn bà:

- Trong khi đưa ba vào tù thì mẹ ở ngoài này sống nhơn nhơ với ông ta. Bây giờ mẹ phải nói thật, có phải thời gian ba mới ở tù, những buổi tối mẹ đuổi con lang thang ngoài đường là để tiếp ông ta, chính là ông. Có đúng không?

- Con nhớ chỉ chuyện đau lòng đó vậy Minh?

- Mẹ mà cũng biết đau lòng nữa hả?

Anh nhìn bà một cách thù hận:

- Rồi đến bây giờ mẹ tiếp tục giấu giếm con, đẩy con vào gia đình kẻ thù của mình chỉ vì muốn kiếm tiền. Trời, con chưa thấy người phụ nữ nào như mẹ. Mai một ba ra tù mặt mũi nào để mẹ nhìn ba chứ? Chỉ có tiền mới sai khiến mẹ cao thượng kiêu đó. Con nói đúng không? Mẹ dồn con đến chân tường rồi.

Bà Ngọc gục mặt:

- Mẹ già rồi, con hiểu cho mẹ, tội gì mà không bắt nạt để ông nuôi mình chứ? Ông có bổn phận đó mà.

- Nhưng kiếm tiền như vậy thì thật ghê tởm.

Khắc Minh nói xong, đứng dậy bỏ ra cửa không chào bà một lời. Bà Ngọc nhìn theo anh, kinh hoàng hiểu ra rằng đây là lần cuối cùng anh tới đây. Trước mặt bà là một tương lai sụp đổ, đen tối và cô độc đến hãi

hùng.

Khắc Minh bỏ đĩa xuống bàn. Bà Liên nhìn anh:

- Sao tối nay con ăn ít vậy?
- Con mệt quá, không muốn ăn mẹ ạ.

Anh đi ra ngoài lấy gói thuốc, rồi trở vào ngồi xuống chỗ của mình, im lìm nhìn theo khói thuốc lan tỏa trong không khí. Cuối cùng anh lên tiếng:

- Chuyện đám cưới tụi con chắc không đi tới đâu mẹ ạ! Con đã quyết định rồi, từ đây về sau mẹ đừng lo nữa.

Bà Liên tái mặt nhìn Khắc Minh. Bà đoán được lý do rồi. Nhưng làm sao Khắc Minh biết chuyện đó. Ai nói? Giọng bà lạc đi:

- Sao vậy con?

Khắc Minh gạt tàn thuốc, mắt vẫn không nhìn lên:

- Bây giờ con mới phát hiện bác Trung là ông Hải Thành ngày trước. Mẹ còn nhớ chuyện của ba con chứ?
- Mẹ nhớ. Vậy bây giờ con tính làm sao?
- Trước mắt, con sẽ không làm ăn với ông ta nữa. Con sẽ giải quyết chuyện công ty càng sớm càng tốt.

Rồi sau đó hủy bỏ đám cưới.

- Còn con Nghi thì sao?

- Con không biết mẹ ạ!

Một giọt nước mắt chọt tuôn xuống mặt bà Liên. Bà vội đứng lên, đến bên cửa sổ cố trấn tĩnh mình. Khắc Minh ngồi yên nhìn bà Liên, thái độ của bà làm anh thấy ngạc nhiên.

Bà Liên cảm thấy mọi chuyện như sụp đổ. Gần nửa tháng qua bà cứ sống trong tâm trạng phập phồng, lo sợ. Vì bảo vệ hạnh phúc của Phương Nghi, bà bắt buộc phải im lặng với Khắc Minh. Bà biết tính anh cương quyết, cứng rắn và độc đoán trong mọi việc. Chắc chắn anh sẽ không tha thứ ông Trung. Bà chỉ hy vọng kéo dài thời gian để Khắc Minh nhận ra mọi việc, khi đó Phương Nghi đã là vợ anh rồi, anh sẽ không nhẫn tâm đến mức bỏ vợ... Bà nghĩ cuống cuống và lo sợ đủ mọi chuyện. Nhưng cuối cùng rồi nó vẫn xảy ra.

Nghĩ đến Phương Nghi phải chịu cảnh đổ vỡ hôn nhân, bà run lên vì lo sợ. Vì cô, bà sẵn sàng làm mọi thứ, kể cả việc van xin Khắc Minh.

Cuối cùng bà Liên bình tĩnh lại, quay qua Khắc Minh đang tò mò nhìn từng cử chỉ của bà. Bà dịu dàng:

- Chuyện đã như vậy, mẹ sẽ không im lặng nữa. Con gọi điện bảo Phương Nghi qua đây. Mẹ muốn nói chuyện có cả hai đứa.

Khắc Minh đi ra ngoài gọi điện, rồi lên phòng thay đồ. Anh mang tâm trạng thù hận, chán chường mọi việc, kể cả chuyện tình cảm giữa anh và Phương Nghi. Giờ thì cô không còn có ý nghĩa với cuộc đời anh nữa. Khắc Minh không muốn nhớ cô đã từng hiện diện trong đời anh.

Lát sau Phương Nghi đến. Cô vô tư ngồi trên chân Khắc Minh:

- Có chuyện gì không anh?

Khắc Minh hờ hững:

- Mẹ anh muốn nói chuyện với em.
- Chuyện gì vậy?
- Anh không biết.

Anh đặt Phương Nghi ngồi xuống và không nhìn cô:

- Để anh đi gọi mẹ.

Nãy giờ bà Liên đã đứng phía sau màn theo dõi cử chỉ của Khắc Minh, thấy anh đứng dậy, bà vội bước ra:

- Phương Nghi tới đó hả?

- Dạ.

Khắc Minh ngồi xuống salon, đối diện với Phương Nghi. Rõ ràng anh không muốn gần cô. Bà Liên khẽ thở dài ngồi xuống cạnh Phương Nghi:

- Hôm nay ba con có nói gì với con không Nghi?
- Dạ không, ba con bảo con đi đặt thiệp. Nhưng con thấy chờ anh Minh về hay hơn.

Khắc Minh quay mặt nơi khác. Bà Liên khổ tâm không ít về thái độ của anh. Chỉ có Phương Nghi vô tình không nhận ra. Về mặt hạnh phúc của cô càng làm bà Liên xót lòng. Bà dịu dàng:

- Phương Nghi bình tĩnh nghe bác nói nghe. Bác biết nói điều này ra đứa nào cũng khổ. Nhưng trước sau gì hai đứa cũng phải biết để tự mỗi đứa giải quyết cuộc đời mình.

Thấy Phương Nghi mở lớn mắt chờ đợi, bà vào chuyện ngay:

- Nghi à. Ba con ngày trước không phải như bây giờ đâu, ông ấy là Hải Thành, giám đốc của ba thằng Minh hồi xưa đó.

“Hải Thành”! Chỉ nghe nhắc tới cái tên đó. Phương Nghi đã giật thót người, cô khẽ kêu lên:

- Đó là ba con à? Anh Minh, như vậy là sao hả anh, em không hiểu gì hết?

Khắc Minh không trả lời. Phương Nghi nhìn anh trân trối:

- Anh ghét ba em lắm phải không? Em phải làm sao bây giờ đây? Sao tự nhiên lại ra như vậy, em...

Bà Liên nhẹ nhàng:

- Bình tĩnh đi Nghi Minh cũng vậy. Hai đứa đừng nên vì chuyện người lớn mà tự làm khổ mình. Mẹ xin con đấy. Giờ thì mẹ sẽ nói hết. Đầu phải chỉ mình gia đình con. Hồi đó mẹ cũng là nạn nhân của ông. Có điều là mẹ không thể đối nghịch ông như con được vì Nghi nó cũng là con của mẹ.

Cả Khắc Minh và Phương Nghi đều nhìn bà chăm chú. Nhưng Khắc Minh không nói gì, xúc động đến choáng váng. Cô ngồi lặng và cảm thấy mình run lên. Cặp mắt không hề rời khuôn mặt bà Liên.

Bà Liên rắng nén sự xúc động cuộn thắt cả cổ họng nói đều đều:

- Hồi đó mẹ mới lớn, khi thương đâu có biết nghĩ xa xôi gì. Bà ngoại cho mẹ lên ở nhà người bạn của ngoại học may là mẹ của ông Hải Thành đấy. Mang tiếng là ở nhờ để đi học, chứ bà vợ của ông coi mẹ như đứa ở, có mặt mẹ ở nhà là bà sai bảo đủ thứ. Mẹ Ông Hải Thành thỉnh thoảng cũng rầy con dâu nhưng đâu có nói được. Sau đó ông Hải Thành bảo thương mẹ và cứ lên lút gặp nhau ở ngoài đường. Đến lúc mẹ có mang thì mọi chuyện mới vỡ lẽ. Bà ngoại bắt mẹ về quê và tất cả mọi người ép mẹ phải giao đứa bé cho ba nó để có chồng khác. Hai năm sau thì mẹ bị gả. Ông ấy lớn hơn mẹ đến hai mươi tuổi. Khi ông chết mẹ có đi tìm gia đình ông Thành, lúc này bà Hải Thành cũng chết rồi, nghe đâu bà bị đau tim, trị không được.

- Thế tại sao mẹ không mang con về nuôi, mẹ bỏ con sống trong dằn vặt.

- Không phải lỗi tại mẹ đâu con. Lúc ấy ông Hải Thành bảo với mẹ con bệnh chết rồi. Mẹ thấy con ngồi sờ sờ đó mà không thể nhận là con. Chỉ biết nghĩ ngơ thôi. Mấy lần sau mẹ có trở lại nhưng ông không cho mẹ vào nhà. Sau đó thì ông trốn qua Thái Lan, mẹ không biết tin tức của ông nữa.

Phương Nghi lạc giọng:

- Tại sao ba làm như vậy hả mẹ?

- Mẹ không biết. Nhưng sau này mẹ nghĩ, có thể vì ông thương con quá, ông sợ mẹ giành mất con.

Bà Liên im lặng hồi lâu, kín đáo quan sát thái độ của Khắc Minh. Anh chỉ ngồi yên, nét mặt không hề biểu lộ chút cảm xúc nào. Còn Phương Nghi thì tủi thân khóc ngon lành. Bà Liên nói như thuyết phục:

- Nếu hai đứa không là vợ chồng thì cũng là anh em với nhau. Nếu thương mẹ, đừng vì thù hận người lớn mà hắt hủi nhau con ạ.

Khắc Minh đứng dậy, lặng lẽ bỏ lên phòng. Bà Liên buồn rầu nhìn theo. Phương Nghi cúi nhìn tay mình, cô nín khóc:

- Vậy là đám cưới con sẽ không thành phải không mẹ? Con sẽ nói với ba.

- Đừng nghĩ quẩn con à! Chuyện vợ chồng đâu phải đơn giản. Thằng Minh không bỏ con đâu.

Phương Nghi quệt nước mắt:

- Mẹ đừng an ủi con. Con biết tính anh Minh lắm. Anh không bao giờ yếu đuối. Con rất hiểu mẹ à, sau này dù có xảy ra chuyện tồi tệ đến mấy con cũng chấp nhận hết. Xem như số con phải như vậy.

- Con còn có mẹ nữa, không bao giờ mẹ để con khổ Nghi à! Không được lo vắn vơ nghe con.

Phương Nghi rắng gượng cười:

- Con không buồn đâu. Mất tình yêu nhưng con đã được đền bù lại một người mẹ. Con hiểu mình còn có phước mà mẹ.

Nói xong cô lại khóc nức nở. Thái độ của Khắc Minh làm cô hiểu mọi chuyện không còn gì cứu vãn được. Và cô tuyệt vọng ghê gớm.

Bà Liên lau nước mắt cho cô:

- Con gọi điện về nhà cho hay con ở lại với mẹ đi. Tối nay ngủ với mẹ, mẹ không muốn con về nhà rồi buồn một mình.

- Dạ.

Phương Nghi đứng lên đến bên máy. Nhưng bà Liên đã giữ tay cô lại:

- Để mẹ nói cho Con lên phòng mẹ đi.

- Dạ.

Phương Nghi lẳng lặng đi lên lầu. Cô tránh nhìn vào phòng Khắc Minh. Cô có cảm tưởng căn phòng đó bây giờ là một pháo đài kiên cố, khép kín mãi mãi. Vậy mà mới đây thôi nó đã sắp là của cô Phương Nghi lẳng lẽ nghe tim mình đập dồn dập. Cô không biết phải làm gì hơn là cố chịu đựng nỗi đau. Mà cũng không biết là nó sẽ đeo đẳng đến bao giờ.

Cả một đêm cô thức với bà Liên, hai mẹ con nói về những tình cảm thiếu thốn, khổ sở của ngày xưa.

Phương Nghi cố tránh không nói tới nỗi đau hiện tại. Nhưng bà Liên thì hiểu, dù không nói ra nhưng nó làm bà khổ tâm không ít.

Sáng hôm sau Phương Nghi về nhà sớm, cô không muốn gặp Khắc Minh. Đúng hơn là không đủ can đảm đón nhận về xa cách của anh.

Cô gặp ông Trung ở phòng khách. Nhìn nét mặt phờ phạc của cô, ông lo lắng:

- Con sao vậy Nghi Có bệnh không con?

Phương Nghi tránh nhìn ông:

- Con không sao hết ba à. Nhưng từ đây về sau ba khỏi lo đám cưới cho con. Tụi con chia tay rồi.

- Tại sao? Chuyện gì vậy Nghi?

Ông Trung hỏi dồn dập. Ông đã lờ mờ đoán ra câu chuyện, nhưng chưa dám tin:

- Nói với ba đi con, đừng giấu.

- Vâng, con không giấu nhưng anh Minh đã biết ba là ai. Ba hãy chuẩn bị tinh thần đối phó với anh đi.

Cô đi tránh một bên và lẳng lẽ lên phòng mình. Cô bỏ học nguyên ngày và nằm dật dờ trên giường với nước mắt.

Hai ngày sau cô gượng đi học trở lại. Buổi chiều Khắc Minh đón cô ở cổng trường. Cả anh cũng có vẻ thay đổi. Nhìn Khắc Minh, cô hiểu anh cũng trải qua những đêm mất ngủ và đau khổ ghê gớm.

Khắc Minh nói với cô như với một người xa lạ:

- Chiều nay anh muốn nói chuyện với em, em có rảnh không?

Phương Nghi gật đầu và im lặng ngồi lên xe. Khắc Minh đưa cô đến một quán nước vắng người. Anh chọn một chiếc ghế đối diện với cô. Cừ chỉ đó làm Phương Nghi thấy đau. Nhưng cô chỉ thẳm lặng chịu đựng.

Khắc Minh tránh không nhìn cô, anh nói một cách xa vời:

- Chuyện xảy ra như vậy rồi, dù không muốn làm em buồn nhưng anh cũng không thể làm khác được.

Vậy thì mình hãy can đảm nhìn vào thực tế nghe Nghi.

Phương Nghi lẳng lặng gật đầu. Khắc Minh nói tiếp, mắt vẫn nhìn lảng ra ngoài:

- Anh không dối lòng anh vẫn còn yêu em. Nhưng tình cảm đó không còn thiêng liêng đối với anh nữa.

Anh không thể nhìn em bằng cái nhìn của ngày trước, dù biết em không hề có lỗi. Hãy thông cảm cho anh.

- Em biết.

- Anh cũng không thể sống bằng tình cảm nửa vời gượng ép. Nhất là không muốn có những mâu thuẫn ngay chính bản thân mình. Nếu chúng ta lấy nhau thì chuyện gì sẽ xảy ra Cả hai đứa đều bị những tình cảm đối nghịch chi phối và rồi sẽ hành hạ nhau suốt đời.

- Em biết.

- Vậy thì hai đứa nên chia tay Nghi ạ. Quên anh đi, và đừng nhớ có một thời mình đã thương nhau. Anh sẽ làm như vậy, và sẽ sống đúng như vậy.

Phương Nghi buông chiếc muỗng, ngược lên nhìn Khắc Minh. Cô hiểu anh muốn nói gì. Chẳng phải anh đã từng nói với cô về sự hận thù của mình sao? Ước gì cô có thể đứng ngoài những xung khắc dữ dội đó.

Tự nhiên cô thấy nghèn nghẹn nơi cổ.

Khắc Minh nhìn vào mặt cô:

- Em nghĩ gì vậy?

Phương Nghi lắc đầu:

- Khi đã quyết định như vậy rồi, anh không cần quan tâm đến em làm gì. Việc em nghĩ gì, vui buồn ra sao đã trở thành vô nghĩa rồi. Em không có ý kiến về những quyết định của anh, không giận hờn trách móc.

Nhưng em xin anh, đừng quên ba em đã già rồi.

Mặt Khắc Minh chợt đan lại:

- Và ba anh cũng đã già, một ông già lây lất sống với bệnh tật và sự cô đơn mất mát. Em còn gì để bào chữa không?

Phương Nghi hơi nhắm mắt, cô hiểu mình đã nói cái điều không nên nói:

- Vâng, em không bào chữa, em không nên làm như vậy. Và nhất là không nên biến cuộc chia tay thành trận gây gổ. Trước đây mình đã có quá nhiều lần như vậy rồi. Em muốn khi chia tay mình sẽ không để lại ấn tượng xấu về nhau.

- Anh cũng mong như vậy. Cảm ơn em đã giúp anh tránh được chuyện khó xử.

Phương Nghi nhìn Khắc Minh, câu nói của anh làm cô đau nhói. Có lẽ khi bỏ rơi cô, Khắc Minh nghĩ anh sẽ phải nghe những lời năn nỉ, khuyên lơn hoặc nước mắt. Anh sợ bị cô làm vương vãi. Còn nỗi đau mà anh gây ra cho cô thì anh không nghĩ đến...

Mọi cái đó cô có thể chịu đựng. Nhưng việc anh quên cô mà trái tim không thấy quyến luyến đã làm Phương Nghi đau khổ đến tuyệt vọng. Điều đó có nghĩa là anh chưa yêu cô sâu sắc đến mức phải đau khổ. Vậy mà đối với cô, tình yêu là thứ chi phối tất cả trong đời.

Khắc Minh không hiểu cô đã phải đem tất cả nghị lực yếu ớt của mình để chịu đựng hoàn cảnh. Cô không khóc lóc van xin vì biết cô làm như vậy cũng vô ích. Trong khi cô ước ao mình cũng được dừng dừng như anh.

Phương Nghi cười khẽ:

- Anh yên tâm, em đủ tự trọng để không làm phiền anh.

- Em tưởng anh không bị dằn vặt nhiều hả Nghi. Nếu em không là con của mẹ, có lẽ anh đỡ bị ray rứt hơn. Hãy tha thứ cho anh, một ngày nào đó anh sẽ trả ơn mẹ đã nuôi anh.

Phương Nghi bặm môi. Nước mắt viền quanh mi nhưng cô kìm lại. Cô đưa tay lên quệt mắt:

- Mẹ em không quan tâm tới chuyện đó đâu, anh đừng nói nữa.

Khắc Minh xoay chiếc ly trên tay:

- Có thể anh đã không tể nhị khi nói điều đó trước mặt em. Nhưng dù sao đó cũng là sự thật. Và em...

Phương Nghi ngắt lời:

- Nói chuyện bao nhiêu đó đã đủ. Anh cho em về.

Khắc Minh gật đầu và gọi tính tiền. Phương Nghi ôm cặp đứng lên:

- Anh không cần đưa em. Em về trước nghe.

Không đợi anh trả lời, cô đi thật nhanh ra đường và gọi một chiếc taxi vừa trờ đến. Cô mở cửa ngồi vào xe, im lìm nhìn ra bên đường. Lát sau, cô thấy chiếc xe của Khắc Minh chạy vụt qua. Cô nhìn theo mà thấy lòng mình trống rỗng.

Về nhà đã thấy vợ chồng Đông ngồi ở phòng khách. Thấy Phương Nghi, Đông hỏi thăm ngay:

- Bên nhà thằng Minh định ngày cưới chưa Nghi?

Phương Nghi đứng lại:

- Em chưa biết.

- Sao lại không biết. Hôm đó tới nay cũng ba, bốn tháng rồi.

Ngọc Tuyết chen vào:

- Cô phải thúc cậu Minh lo nhanh chứ. Sao mấy tuần nay cậu ta biến đâu mất. Mấy lần qua bên công ty Hưng Vinh cũng không thấy. Đã đành là làm ăn quan trọng nhưng chuyện đám cưới cũng quan trọng vậy.

- Đây, sao anh thấy cậu ta lơ là vậy. Hay cưới em mà chẳng được thứ gì làm cậu ta nản, đổi ý rồi.

Chịu hết nổi, Phương Nghi nói gần như hét lên:

- Chuyện của em, xin anh chị hãy để cho em yên.

Cô bỏ đi nhanh lên phòng, tai vẫn còn nghe giọng ngạc nhiên của Ngọc Tuyết hỏi Đông:

- Ủa, chuyện gì vậy anh, sao tự nhiên cô làm gì kỳ vậy?

Phương Nghi gài cửa phòng. Cô đặt cặp xuống bàn, ngồi mặt gục xuống tay mình. Sự đau khổ quá lớn làm cô thấy lồng ngực mình quá nhỏ bé để có thể chịu đựng, vai cô rung lên từng cơn vì những tiếng nấc. Cô bịt tai lại, cô không nghe tiếng gõ cửa và giọng nói leo nhéo của Ngọc Tuyết:

- Cô Nghi ơi, mở cửa đi. Có chuyện gì vậy?

Chờ mãi không thấy chị ta đi xuống, Phương Nghi ngẩng đầu lên, nói vọng ra:

- Chị để em yên, em nhức đầu lắm.

Ngọc Tuyết đi rồi lát sau lại đến lượt dì Năm:

- Cô Nghi ơi, ông gọi cô xuống ăn cơm.

Phương Nghi thờ dãi:

- Con không đói, dì bảo giùm là mọi người đừng chờ con.

Dì Năm đi xuống thì lại đến ông Trung gõ cửa, lần này không thể trốn tránh được. Phương Nghi bước ra mở cửa. Ông Trung bước vào ngồi xuống trước mặt cô:

- Con không thuyết phục được thằng Minh sao con? Mẹ con cũng không nói được à?

- Không ba ạ, nhưng cả con cũng không muốn gặp anh. Ba đừng quan tâm đến tụi con nữa.

Ông Trung nhìn cô, vẻ khổ tâm:

- Con biểu ba đừng lo cho con sao được. Chuyện của ba mà bắt con chịu, lòng dạ nào ba làm ngơ hả con?

- Con chịu được ba à, ba đừng lo.

Cô quay mặt chỗ khác. Thấy cử chỉ tránh né của cô Ông Trung thở dài đứng dậy đi ra.

Phương Nghi gài lại cửa. Cô ngồi một mình trong phòng, nhìn bóng tối ngoài cửa sổ. Những lúc đau khổ thế này cô chỉ muốn được ngồi một mình. Không hiểu giờ này Khắc Minh làm gì, cô giam mình trong phòng như cô không. Anh nghĩ gì về cô?

Phương Nghi không tin anh con nghĩ tới cô Vì nếu có nghĩ, có đau khổ, hẳn anh đã không nói chuyện chia tay một cách bình thản như vậy. Đó là cái đau mà cô không thể nói.

Phương Nghi nhìn cây đàn treo tường, thần thờ đứng lên cầm nó xuống. Cô cúi mặt nhìn những ngón tay mình bấm trên phím nhạc, hát bằng một giọng buồn buồn:

...Ta nghiêng vai soi lại tình người

Thì bóng chiều chim xuống đòi mời

Dáng mân mê chờ đợi nở hoa

Chợt bàng hoàng đến kỳ tran troi

Dáng nâng niu cuộc tình long lay

Bỗng ngỡ ngàng vượt mắt trong tay

Ta khổ đau một đời để chết trong tình cờ

Ta tìm nhau một thời để mất nhau vài giờ

Bàn tay làm sao níu, một thời vừa đi qua

Bàn tay làm sao giữ, một thời yêu thiết tha

Cả buổi tối, Phương Nghi chỉ hát đi hát lại mọi bài đó. Tiếng đàn và tiếng hát đều buồn và lòng cô thì cũng tan nát theo mọi câu hát. Cô chợt thấy tủi thân với ý nghĩ rồi đây mình sẽ đơn độc trong mọi buổi chiều đi học về.

Khắc Minh ngồi trước bàn ăn. Nhắm nháp một cách lơ đãng tách cà phê đã nguội ngắt. Anh đang chọn cách nói tế nhị nhất để giải thích cho việc ra đi của mình. Nhưng thái độ vô tình của bà Liên làm anh lưỡng lự. Từ mấy tháng nay anh đã bỏ công ty Liên Cường, cứng rắn và lạnh lùng. Nhưng rồi khỏi ngôi nhà mà mình đã từng sống thì lại thuộc chuyện tình cảm. Anh không nỡ cứng rắn với bà Liên.

Còn cứ sống ở đây, vướng vào những mối tơ ràng buộc, anh thấy bức mình không ít, vì đó là điều làm anh không thể thắng tay với điều mình muốn. Anh đang cố đẩy Phương Nghi thật xa khỏi cuộc đời mình

. Từ trước tới giờ đã quen với cách giải quyết dứt khoát nên quan hệ nhập nhằng làm anh bức mình không chịu được

Bà Liên nhìn Khắc Minh, chờ anh giải thích . Khắc Minh đẩy tách cà phê ra xa, quyết định:

- Con biết nói ra sẽ làm mẹ buồn, nhưng con cần phải giải quyết như vậy, mẹ hiểu cho con.

Bà Liên biết chắc anh muốn nói gì rồi nhưng không có ý định mở lời . Bà nói một cách vô tư:

- Gì vậy con ?

Bây giờ mẹ đã có Phương Nghi . Con hiểu cô muốn đến sống với mẹ nhưng tụi con thì không thể gặp nhau nữa . Có con ở đây, vô tình con làm mẹ và Phương Nghi khó xử . Mẹ cho con ra ngoài sống riêng một mình, thỉnh thoảng con sẽ về thăm mẹ.

Bà Liên chận lại:

- Trừ phi con không còn xem mẹ là mẹ nữa, lúc ấy con cứ sống theo ý con . Còn nếu thương mẹ thì đừng làm mẹ khổ thêm nữa . Mẹ không giữ được Phương Nghi giờ lại mất con nữa sao ?

Khắc Minh im lặng . Bà Liên nói tiếp:

- Phương Nghi nó không thể bỏ ba nó, thỉnh thoảng nó tới thăm mẹ là đủ rồi, còn con, mẹ thấy không có lý do gì để con bỏ mặc mẹ sống một mình . Con làm như vậy được sao ?

Thật ra bà Liên khao khát giữ Phương Nghi sống bên bà nhưng cả Khắc Minh và cô đều không chịu được điều đó . Mà bà thì không thể buông rơi Khắc Minh . Nếu sống xa bà, anh sẽ ngày càng trở thành đối nghịch với Phương Nghi . Bà phải giữ anh lại . Chỉ có bà mới hàng gấn hai người được mà thôi . Vì Phương Nghi bà phải làm mọi cách giữ Khắc Minh, dù với một người độc đoán như Khắc Minh, làm được điều đó không phải dễ.

Thấy anh ngồi im, bà đứng dậy, bắt đầu dọn cơm ra:

- Sáng nay con không đi làm sao ?

Khắc Minh thờ dãi đứng dậy:

- Con đi đây . Có thể trưa con không về, mẹ đừng chờ cơm nghe me.

- Ừ.

Khắc Minh đi lên phòng thay đồ . Cách nói của bà Liên làm anh hiểu mình không thể làm theo ý muốn được nữa . Rốt cuộc anh vẫn bị một người khống chế . Vì đối với bà, ngoài tình thương, sự kính trọng còn sự biết ơn sâu xa . Bà đã cho anh tất cả những gì mà người mẹ có thể cho đứa con của mình . Anh không thể phủ nhận ơn nghĩa đó như người phủ nhận một món quà . Còn với Phương Nghi, anh sẽ tìm cách tránh mặt . Rất may Phương Nghi không hề van xin yếu đuối . Như thế thật dễ chịu cho anh.

Khắc Minh đến công ty Hiệp Hòa hơi trễ . Khi rời bỏ công ty của ông Trung đến đây, anh được đón nhận một cách nồng nhiệt . Và ông Dương - giám đốc của công ty Hiệp Hòa đã không ngại để cho anh thay thế chân người trợ lý của ông ta . Ông ta không hiểu tại sao Khắc Minh bỏ ngang cương vị một giám đốc để chịu hợp tác với ông ở vị trí khiêm tốn như vậy . Nhưng việc kéo được Khắc Minh về với công ty làm ông thấy hài lòng . Quá trình làm việc và năng lực của Khắc Minh, ông Dương đã nắm vững, đó mới là điều ông cần.

Khi Khắc Minh vào văn phòng, ông Dương đang nghe điện thoại . Sau khi gác máy, ông đến ngồi trước Khắc Minh.

- Có chuyện rắc rối nữa . Sang nay bên Hương Phát điện qua trả lời vụ máy lạnh, họ từ chối rồi.

Khắc Minh nhíu mày:

- Sao vậy ?

- Tôi chưa biết . Đợi cậu vô bàn xem sao ?

- Tôi đã thuyết phục được Hương Phát rồi . Chiều mai chính thức ký hợp đồng sao vậy ?

Ông Dương lắc đầu:

- Tôi chưa biết . Theo cậu thì sao ?

- Để tôi nói chuyện trực tiếp với ông p.

Khắc Minh đứng dậy bước đến bấm số máy công ty Hương Phát nhưng cô thư ký trả lời ông ta vừa đi đâu đó . Khắc Minh đành gác máy . Anh đứng dựa cạnh bàn, tay thọc vào túi quần, trầm ngâm suy nghĩ.

Ông Dương xoa nhẹ trên ghê, có vẻ bồn chồn.

- Theo cậu nghĩ thì tại sao người ta đổi ý . Tôi nghĩ la...

Khắc Minh khoát tay:

- Tôi chưa kết luận chỉ mới đoán thôi . Trưa nay tôi sẽ đặng gặp ông p.

Anh nhún vai:

- Bằng mọi cách tôi phải ký được hợp đồng này . Đây không phải chuyện công ty mà còn là uy tín của tôi nữa.

- Thôi được xem như tôi giao việc này cho cậu.

Khắc Minh búng tay:

- Ông yên tâm.

Buổi trưa anh định về thì chuông lại reo.

- Alô, tôi, Khắc Minh đây.

Bên kia đầu dây, giọng Ngọc Thanh nhỏ nhẹ.

- Anh Minh hả, Ngọc Thanh đây anh ?

- À, cô Thanh, có chuyện gì vậy ?

- Anh về bây giờ chưa ?

- Sắp về

- Vậy anh chờ nghe, em có chuyện quan trọng báo với anh.
- Được rồi, tôi chờ cô ở quán cà phê trước công ty, cô đến ngay nhé.
- Dạ.

Khắc Minh gác máy, đứng thừ người suy nghĩ . Đây là lần thứ hai Ngọc Thanh đến tìm anh, và lại có thêm chuyện quan trọng . Lần này sẽ là chuyện gì ? Anh xách cặp thông thả đi xuống đường

Hai mươi phút sau Ngọc Thanh đến, cô có vẻ vội vã và hồi hộp . Gương mặt được trang điểm thật kỹ . Khắc Minh hơi ngạc nhiên vì vẻ lộng lẫy của cô nhưng anh quên ý nghĩa đó ngay . Anh muốn biết có chuyện quan trọng gì.

Anh nhìn Ngọc Thanh với vẻ quan tâm:

- Cô uống gì ?
- Uống nước giống anh.

Khắc Minh mỉm cười, khẽ búng tay về phía người chạy bàn.

- Cô cho tôi ly cà phê đá.

Khi ly nước được mang ra . Khắc Minh lịch sự khuấy lên cho cô . Cử chỉ ga lăng bình thường đối với anh, nhưng lại làm cho Ngọc Thanh nóng bừng mặt vì sung sướng . Cô vào đề ngay:

- Sáng qua em đi theo ông Trung đến công ty Hương p, có phải trước đó anh đã đến ký hợp đồng bán máy lạnh không ?
- Đúng , thế thì sao ?

- Thảo nào em thấy ông Trung có vẻ quyết tâm lắm . Ông ấy lập tức hạ giá thành và đã thuyết phục được ông Phát . Em biết với giá như vậy ông ta không có lời nhiều.

Khắc Minh nhìn Ngọc Thanh chăm chú, nhưng vẫn không nói gì . Ngọc Thanh cũng nhìn lại anh:

- Anh có hiểu vì sao ông Trung làm vậy không ?

Khắc Minh lắc đầu thận trọng im lặng . Cô nheo mắt:

- Em biết rõ ông ấy muốn hạ anh, muốn làm cho anh cùng đường trước khi ra tay hại ông ấy.
- Vậy hả?
- Nếu thất bại ở chuyện này thì anh sẽ mất uy tín với ông Dương đấy anh Minh ạ.
- Có thể.
- Thế anh nghĩ sao ?
- Chẳng nghĩ gì cả.
- Anh không tin những gì em nói phải không ?

- Tin chứ.

- Vậy anh sẽ đối phó với ông ấy ra sao ?

Khắc Minh lắc đầu thản nhiên:

- Tôi chẳng có chuyện gì để đối phó cả.

Ngọc Thanh như quá phản kích, mắt cô long lanh:

- Em đã nghĩ ra một kế hoạch để anh đối phó với ông Trung . Anh làm đi, có em là tay trong rồi, em sẽ...

Khắc Minh khoát tay:

- Cảm ơn cô đã nhiệt tình như vậy . Nhưng có lẽ không cần thiết đâu Thanh ạ.

- Anh Minh, đây là chuyện làm ăn của anh, không nên buông xuôi như vậy.

Khắc Minh khẽ nhún vai không trả lời . Anh nhìn Ngọc Thanh cười lịch sự.

- Cảm ơn Thanh đã ghé thăm tôi . Có lẽ nên để cô về nghỉ . Không dám làm phiền Thanh.

Ngọc Thanh hiểu Khắc Minh không muốn tiếp xúc nhiều với cô . Cô đành miễn cưỡng đứng dậy . Đôi mắt không dấu được thất vọng.

- Vậy em về, chào anh.

Khắc Minh kéo ghế cho cô bước ra, và đi sóng đôi với cô ra cửa, Ngọc Thanh nói nhỏ:

- Bao giờ anh cần cứ gọi em, em về nha.

- Cảm ơn Thanh.

Ngồi vào xe, Khắc Minh mím môi cười gằn, không ngờ ông Trung đã đi trước anh một bước . Một hành động khó tha thứ . Bằng mọi giá anh sẽ làm cho ông trắng tay khốn đốn . Đã quá hiểu ông Trung, việc đối đầu với anh không khó.

Khắc Minh thừa biết ông Trung không thể tự sang Nhật giao dịch, không có anh, dù muốn dù không ông cũng phải giao việc đó cho Đông . Cung cách làm ăn của Đông anh không lạ gì . Làm sao Đông qua nổi anh.

Đúng như Khắc Minh dự đoán, lô hàng Đông nhập về không phải lấy chính gốc từ Nhật . Ngay sau khi công ty Liên Cường giao hàng . Khắc Minh mang đến giới thiệu loại máy của anh, phân tích kỹ những chênh lệch của hai sản phẩm . Anh chấp nhận hạ giá thành không quá chênh lệch so với giá thành của Đông . Và ngay sau đó công ty Hương Phát trả lô hàng về cho công ty Liên Cường với yêu cầu bồi thường vì thực hiện sai hợp đồng.

Khắc Minh đích thân qua Nhật mua lô hàng mới , khi hợp đồng thực hiện xong ông Dương khoan khoái mở tiệc mừng và hào phóng chia cho Khắc Minh 20% lợi nhuận

Đó là một đòn choáng váng đối với ông Trung . Khắc Minh biết vậy, nhưng anh không thấy việc mình làm là nhần tâm, thậm chí sẽ thắng tay hơn . Anh quyết bắt ông Trung phải ngấm lại lô hàng dỏm đó bằng cách chặn lại những đơn đặt hàng khác từ các công ty khác.

Anh không ngờ việc làm của mình hậu quả là Phương Nghi gánh chịu . Thực ra ông Trung không biết gì về việc làm ăn của anh với công ty Hương Phát . Đó là việc của Đông . Ngọc Thanh đã cố tình gài ông Trung vào thế đối nghịch với Khắc Minh . Cho nên khi biết Khắc Minh chơi một trận đau điếng . Không phải ông Trung mà là Đông đã trút cơn thịnh độ của mình lên đầu Phương Nghi.

Chiều nay cô đến công ty tìm Khắc Minh

Đập vào mắt anh là gương mặt xanh xao và thân hình gầy gộc đi, toàn bộ con người chỉ có đôi mắt là còn sức sống . Một vài tháng không gặp mà Phương Nghi đã thay đổi đến kinh khủng . Khắc Minh quay mặt đi chỗ khác để khỏi nhìn cô . Giọng anh hờ hững:

- Em ngồi đi, tìm anh có chuyện gì không ?

Phương Nghi để cặp trên chân, nhìn quanh:

- Ở đây nói chuyện không tiện, mình ra ngoài quán được không anh.

- Cũng được.

Anh đứng dậy đi ra ngoài, Phương Nghi lẳng lặng phía sau.

Ngồi đối diện nhau trong quán nước, cả hai đều tránh nhìn nhau . Phương Nghi khuấy nhẹ ly, vừa nhìn chiếc muỗng trên tay vừa hỏi nhẹ nhàng.

- Lúc này anh bận lắm phải không ?

- Cũng tương đối.

- Em nghe nói anh vừa thành công một hợp đồng lớn chúc mừng anh.

- Cám ơn em.

Phương Nghi cắn môi, mắt dán chặt xuống bàn:

- Anh Minh, em kiếm anh không phải để nói chuyện xã giao, em...

Cô ngưng bật, không đủ nghị lực nói thẳng điều mình muốn . Khắc Minh dựa người ra ghế, cười nhếch môi:

- Anh cũng nghĩ em tìm anh không phải chỉ để chúc mừng, có chuyện gì thì em cứ nói.

Phương Nghi ngược lên, như gôm hết can đảm:

- Chuyện làm ăn của anh, em không có ý kiến . Nhưng tại sao... anh không dừng lại cứ dồn ảnh vào chân tường . Anh làm vậy để làm gì chứ ?

Khắc Minh không trả lời vội . Anh từ tốn lấy điều thuốc châm lửa, và nhìn theo làn khói, nói với giọng châm biếm:

- Ông Trung bảo em đến đây à ?

- Không, ba em không bảo gì hết . Tự em đến.

- Em bắt đầu xen vào chuyện làm ăn từ lúc nào vậy.
- Em không biết, nhưng là con trong gia đình, em không thể làm ngơ.
- Dừng cảm vậy sao ?

Phương Nghi mím môi:

- Anh muốn mĩa mai thế nào cũng được . Nhưng hãy nhìn lại mình, dồn người khác vào chân tường có ác quá không ? Tại sao anh không để anh Đông bán cho xong lô hàng đó, anh phá như vậy thì có lợi gì ?

Khắc Minh cười khẩy:

- Chuyện thị trường, cạnh tranh là tất nhiên . Ai mạnh người ấy thắng.
- Nhưng anh dùng sức mạnh ép người ta không hay gì đâu - Phương Nghi kêu lên.
- Vậy em muốn gì?

Phương Nghi im lặng . Thật ra vì chịu không nổi cơn tức giận của Đông, cô muốn yêu cầu Khắc Minh buông tha cho gia đình cô . Ngày nào về nhà cũng nghe nhieét mắng cô chịu không nổi . Nhưng bây giờ đến đây... thái độ của anh làm cô mất can đảm.

Khắc Minh nhắc lại:

- Bây giờ em muốn gì ?
- Nếu ở vị trí em anh sẽ làm gì?

Khắc Minh nhún vai:

- Không làm gì cả, chuyện của người lớn thì nên để mặc người lớn giải quyết, em đứng qua một bên.
- Nhưng nó liên quan đến em - Phương Nghi kêu lên.
- Nếu vậy thì em đến ở với mẹ em, anh đi chỗ khác.
- Anh nghĩ em bỏ mặc ba em được sao ? Ba em suy sụp lắm rồi.
- Sao em hay tự làm mình rắc rối quá vậy?

Phương Nghi lặng thinh, Khắc Minh như bực mình:

- Lúc trước em đã yên lặng rồi, bây giờ đừng gây rắc rối cho em nữa.

Anh gằng giọng:

- Đừng bắt anh phải vướng víu em, anh bực mình lắm.

Cảm thấy tự ái Phương Nghi gạt ly nước qua một bên, nghiêm mặt nhìn Khắc Minh:

- Thế anh tưởng chiều nay tôi đến để xin xỏ tình cảm của anh hả không bao giờ đâu, với loài người như anh làm chuyện ấy là thừa, tôi hiểu điều đó rõ lắm.

- Loại người như thế nào - Khắc Minh lăm lì nhìn cô.

- Anh hiểu mình rõ hơn tôi chứ . Một người trong lòng lúc nào cũng đầy mưu mô đen tối bắt chắp cả tình cảm ơn nghĩa, bắt chắp cả sự đau khổ của người thân . Liệu sống với anh, người ta sẽ ra sao ?

- Cô muốn nói ai vậy ? Cô hay mẹ tôi.

- Mẹ tôi chứ không phải mẹ anh, anh không thể xem mẹ tôi là mẹ anh nữa . Nếu mẹ tôi còn thương được người như anh thì đó là tình cảm mù quáng.

Mặt Khắc Minh đanh lại:

- Vậy là mục đích cô tìm tôi là để lăng mạ tôi ? Còn gì nữa không ?

Phương Nghi im lặng . Thật ra cô đâu định nói như vậy . Cô hoàn toàn không nghĩ tới chuyện đó, nhưng Khắc Minh làm cô tự ái, khi đã bị tổn thương, cô đâu còn đủ bình tĩnh để vị tha, chỉ có nói như vậy mới chạm vào cái đau của anh mà thôi.

Khắc Minh cười khẩy:

- Nếu cô không phải là con ruột của mẹ tôi, thì cô sẽ lãnh hậu quả vì những gì cô nói đó.

Phương Nghi cũng nhếch môi:

- Trả thù con gái đâu phải việc làm quân tử, đúng không anh Minh ?

- Tôi bắt cháp.

Phương Nghi nhìn Khắc Minh với tia mắt thù ghét . Anh cũng gườm gườm nhìn lại cô . Hai người đối chọi nhau như thù nghịch . Cuối cùng anh nhún vai:

- Rất tiếc là tự cô biến thành thù nghịch với tôi, như vậy cũng tốt.

Anh đặt tiền lên bàn rồi đứng dậy bỏ về.

Phương Nghi ngồi lặng người . Cô không thấy uất ức . Nếu như trước đây cô xem việc anh trả thù ba cô là tất nhiên thì bây giờ điều đó bỗng trở thành vô lý, đáng ghét . Cô có cảm giác mình với Khắc Minh đã xem nhau như kẻ thù . Mà cô thì không đủ bình tĩnh để xét đoán hay trả thù.

Cô đâm giận bà Liên, tại sao mẹ cô còn thương được con người độc ác như vậy chứ.

Phương Nghi đứng dậy ra về . Cô đi ra bờ sông lòng buồn rười rượi.

Cô ngồi trên phiến đá, nhìn nước nhấp nhô dưới chân, rồi nhìn ra phía xa, nơi có những chiếc tàu đang đậu . Cô bỗng ước mình đi đậu . Cô bỗng ước mình đi đâu đó thật xa, sống ở đây là phải chìm ngìm trong quan hệ sóng gió, không biết chừng nào mới chấm dứt đau khổ . Bỏ đi cho rồi.

Khắc Minh ngồi một mình trong phòng bên cửa sổ, anh nhìn xuống dưới đường . Càng về khuya con đường càng vắng lặng như ngủ . Chỉ có những ngọn đèn là thực . Những lúc thế này lòng người bỗng trở nên bình thản, trầm lặng đi. Anh cũng vậy, những dằn vặt, phần nộ của ban ngày bây giờ trở nên dịu đi, chỉ còn lại sự suy nghĩ phân tích.

Cũng như anh đang cố phân tích tình cảm của mình với Phương Nghi . Việc cô đến si và làm anh thấy đau khổ kỳ lạ . Càng ghét cô, anh càng thấy khổ . Giá mà có thể hất cô ra khỏi ký ức . Anh đang cố làm

điều đó, còn cô thì cứ quấy rối, không để anh được yên ổn với chính mình.

Khắc Minh vô tình nhìn lên tường, nơi treo khung ảnh của Phương Nghi . Anh chậm rãi đứng dậy, bước tới gỡ khung khiêng và nhìn cô thật lâu . Đôi mắt và nụ cười khả ái của cô đã một thời làm anh rung động khó ngu . Bây giờ thoát trở thành xa vời . Anh nhớ cái nhìn thù ghét và đôi môi mím chặt của cô khi bảo anh là loại người ti tiện, vô ơn... sự miệt thị của cô sao mà làm anh đau đến vậy.

"Thì ra cô ta cũng chỉ là con búp bê, chỉ có búp bê mới vô cảm trước sự bất hạnh của người khác . Lẽ ra cô ta nên lên án cha mình và đứng ngoài xung đột . Cô ta chưa bao giờ hiểu được cái khổ của mình mà chỉ biết để ông già giật dây . Mình tưởng cô ta là loại người biết suy nghĩ . Mình đã yêu một cô gái rộng tuếch".

Khắc Minh quăng khung hình lên bàn . Chuông điện thoại chợt reo . Anh cầm máy lên.

- Alô, tôi nghe đây.

Không nghe trả lời, Khắc Minh nói lớn hơn:

- Tôi nghe đây.

Vẫn im lặng . Vào lúc anh bắt đầu bực mình thì giọng Phương Nghi vang lên, nhỏ nhẹ:

- Em, Nghi đây.

- Có biết mấy giờ rồi không ?

- Em biết . Anh vẫn còn thức sao ?

- Còn.

- Em muốn nói chuyện với anh.

- Nói nhanh lên.

Giọng Phương Nghi ngập ngừng:

- Thật ra hôm qua em không cố ý xúc phạm anh . Chỉ tại anh làm em tự ái, làm sao em thân nhiên được khi anh...

- Xem ba cô là kẻ thù đúng không ?

- Một phần nào thôi, thực ra em chịu không nổi khi ngày nào anh Đông cũng kiếm chuyện quậy mà em thì có lỗi gì đâu.

Khắc Minh dịu lại, mềm lòng . Giọng nói nghèn nghẹn của cô làm anh thấy tội nghiệp.

- Đừng khóc Nghi.

- Cứ mỗi lần công ty có chuyện gì đó là anh về kiếm chuyện với em . Em biết trốn đi đâu bây giờ ?

Khắc Minh cúi đầu thở dài . Tiếng khóc của cô làm tim anh thắt lại . Nhưng anh biết làm gì bây giờ.

- Em đến sống ở nhà anh đi Nghi . Ở đây em còn có mẹ, anh sẽ tìm chỗ khác . Sống mà cứ bị dằn vặt hoài em chịu sao nổi.

- Em không bỏ ba được . Lúc này ba hay bệnh và cần em, thà để anh Đông mắng em, chứ anh gây với ba thì tội ba lắm, không có em ba còn khổ hơn nữa.

Khắc Minh không trả lời, anh nắm mạnh tay xuống bàn, tưởng mình có thể nổi điên vì tình cảm mâu thuẫn . Đáng lẽ phải im đi thì Phương Nghi lại khóc.

- Em không ngờ ba xuống dốc như vậy, nhiều khi ba bảo tại ba mà em khổ, và ba...

- Đủ rồi, đừng nói nữa tôi không muốn nghe.

Khắc Minh chợt quát lên và quăng máy xuống bàn, anh thở hắt ra như muốn trút đi nỗi bức mình đè nặng trong lòng.

Lại Phương Nghi . Lúc nào cô cũng làm khổ anh . Không thể để tình trạng này kéo dài được nữa . Không thể để ông ta núp bóng Phương Nghi tìm sự yên ổn . Tội lỗi ông ấy gây ra thì ông ấy phải gánh chịu, anh sẽ trừng phạt và trừng phạt đến cùng . Anh đã chấp nhận mất Phương Nghi thì không lý do gì để nó lung lạc mình . Nhất là trong giai đoạn này . Đông cạnh tranh ráo riết với công ty anh, đây là sự sống còn của hai người chứ không phải là chuyện giành giật một hay hai hợp đồng nữa.

Khi chọn vào làm ở công ty ông Dương anh đã cố ý muốn đối đầu với ông Trung, thì bây giờ không lý do gì anh phải chùn bước . một là ông ta sống, hai là anh và công ty Hiệp Hoa sống . Ông ta không thể đem Phương Nghi ra làm lá chắn mãi được.

Khắc Minh cầm máy lên gọi cho Phương Nghi . Vừa nghe tiếng cô anh đã nói ngay:

- Nghe đây Nghi, đây là lần cuối tôi nói chuyện với cô, từ đây về sau tôi không muốn nhắc lại nữa . Quan hệ chúng ta tôi đã xác định rồi, và sẽ không thay đổi . Nếu cảm thấy sống với Đông không nổi cô cứ tới sống ở nhà tôi . Tôi sẽ tự rút lui . Còn thì đừng bao giờ cô gọi điện hay tìm tôi để nói về ba cô nữa . Hiểu chứ?

- Hiểu rồi cảm ơn anh nhắc nhở . Tiếc là em mất công đổ nước trên chiếc lá khoai.

Cúp một tiếng, cô gác máy . Khắc Minh nhún vai đứng yên . Trong anh là cảm giác nhẹ nhàng vì biết mình sẽ không bị quấy rầy . Nhưng ở một góc trái tim, anh cảm thấy điều gì đó gần như là ray rứt.

Sáng hôm sau vào công ty, Anh nhật điện thoại của Đông . Vừa nghe giọng anh, Đông đã nổ ngay:

- Minh, mày hãy trả lời cho tao biết . Có phải mày đã bán tin cho ông Dũng là tao đang tồn tại mấy lô hàng dỏm và sẽ giao cho ông không ? Có cần thì mày nhận đi, đừng chối hèn lắm.

Khắc Minh cười khan:

- Anh tưởng tôi sẽ chối hả, không đâu, tôi đã làm thì sẽ nhận, chứ không hèn nhát trốn tránh . Thế anh có ý kiến gì không ?

Tiếng Đông gầm lên:

- Mày là thằng khốn nạn, thằng đểu . Khi mày còn tay trắng ai đã cất nhắc mày . Ai đã đối xử tình nghĩa với mày . Và còn em gái tao nữa . Nó đã đối xử với mày thế nào ? Tại sao bây giờ mày trở mặt vậy.

Khắc Minh thản nhiên:

- Đông này anh trách móc nhau làm gì ? Hãy đem cái đầu của anh ra tính toán làm ăn thì hay hơn.

- Đồ súc sinh, tao sẽ thanh toán giang hồ với mày.

- Bình tĩnh đi anh Đông, Anh mua bán thì tôi cũng mua bán . Hàng ai tốt thì người đó thắng . Nếu ông Dũng từ chối hợp đồng với anh thì hãy đem trí thông minh của anh ra mà thuyết phục - Khắc Minh dừng lại nói giọng giễu cợt chắc cái đầu của anh cũng còn ít chất xám, chứ không phải toàn những ý nghĩ đen tối . Đúng không anh Đông ?

- Thằng khôn nạn!

- Có thể, nhưng cũng chỉ bằng phân nửa anh thôi . Anh là đàn ông, là người anh mà cứ đi ăn thua đủ với em gái mình . Thế ai khôn nạn hơn hả ? Nếu quân tử một chút thì anh buông tha cho Phương Nghi đi, đừng kiếm chuyện với cô nữa.

- Chuyện riêng của tao, đừng có dính vào.

- Thế hả ? Vậy thì thôi nhé.

Khắc Minh bỏ máy xuống . Nhưng phút sau chuông lại reo lên, anh cầm ống nghe:

- Minh, tao cảnh cáo, nếu mày còn giành giật khách hàng của tao, mày sẽ lãnh hậu quả thâm . Nghe rõ chưa ?

- Vâng, xin mời . Nếu anh muốn tôi sẽ cho anh sạt nghiệp.

Khắc Minh lạnh lùng trả lời, rồi gác máy . Đôi mắt anh long lên một vẻ khinh bỉ ngạo mạn . Nếu Đông làm điều đó thì nó sẽ hiểu thế nào là hậu quả, sẽ còn nặng nề hơn sự hăm dọa của nó nhiều.

Đông không nhạy cảm để nhận ra rằng Khắc Minh luôn đánh đúng yếu điểm của anh . Đó là cách làm ăn gian dối, và Khắc Minh đã đi trước một bước, trước khi khách hàng nhận ra điều đó . Anh liên tiếp giật hợp đồng trên tay Đông . Và ông Trung bị tồn tại lô máy lạnh không bán được, đã không đủ vốn để xoay trở . Càng ngày ông càng mất khách hàng . Ông lúng túng trước những cuộc tấn công quá minh bạch của Khắc Minh đành buông xuôi.

Và Ngọc Thanh, bất cứ sơ hở nào của công ty Liên Cường đều bị cô kể lại cho Khắc Minh . Cô đã giúp anh lương thưởng tin đáng kể.

Một tháng sau khi gọi điện hăm dọa Khắc Minh, Đông đã ra tay, ngày trước cổng nhà anh.

Buổi tối Khắc Minh đi gặp một người bạn, anh về nhà khi đã chệnh choáng say Trên con đường vắng hun hút không một bóng người, có hai người thanh niên đứng dưới gốc me ngoài đường . Khi Khắc Minh ngừng xe, anh giơ tay bấm chuông thì một tên đã nhanh nhẹn gạt tay anh ra, Khắc Minh quay phắt lại trước khi anh chưa kịp hỏi đã bị một cú đấm như trời giáng vào mặt . Anh còn đang loáng choáng, một tên đã túm áo anh.

- Đây là đòn cảnh cáo, nhớ đừng xỏ mũi vào chuyện làm ăn của người khác nghe chưa?

Khắc Minh gạt tay hấn ra:

- Anh là người của nhà ông Đông phải không ? Khoan ra tay, về nhắn lại với anh ta bỏ cái trò này đi . Đừng làm tôi nổi giận . Coi chừng anh ta không giữ được mạng mình đó . Buông ra, và về đi.

Tên đó nghe Khắc Minh nói cũng thấy hoang mang . Cử chỉ của hắn làm Khắc Minh hiểu ngay nó không phải là tên đánh thuê chuyên nghiệp . Anh định trấn áp hắn thì tên thứ hai đã trừng mắt nhìn anh.

- Cầm cái họng mày lại . Tao cảnh cáo, nếu mày còn tấn công anh Đông . Chính tao sẽ thí mạng với mày . Công ty anh Đông tan rã thì tao cũng thất nghiệp, tao ăn thua đủ với mày tới cùng hiểu chưa thằng nhỏ.

Nói xong hất ra hiệu cho tên kia . Cả hai cùng đi Khắc Minh vào cột tường nện tới tấp . Khắc Minh cũng đánh trả lại, anh không nén được một câu hăm dọa:

- Tụi mày đã muốn vậy thì tao cũng sẽ cho tụi mày chết cả đám . Hãy chống mắt mà nhìn ông chủ của mày vỡ nợ.

- Thằng chó!

Một tên rút dao đâm vào ngực Khắc Minh, anh né người, lưỡi dao trượt qua vai anh, máu tuôn ra ướt chiếc sơ mi . Vào lúc Khắc Minh té quỵ xuống thì giọng con gái hét lên lanh lảnh.

- Quang, tôi nhận ra anh rồi . Anh có buông anh Minh ra không ? Tôi gọi công an bây giờ đây.

Rồi cô hét lên.

- Bớ người ta, ăn cướp . Giết người!

Hai tên vọt vút con dao xuống cổng, lên xe vọt chạy nhanh . Ngọc Thanh chạy lại chỗ Khắc Minh, cúi xuống xem xét . Thấy máu đổ cả áo, cô hoa mắt thét lên đầy hãi hùng rồi nhào tới bấm chuông nhà Khắc Minh như điên.

Bà Liên trong nhà vội chạy ra . Những nhà lân cận cũng mở cửa . Người ta lao xao vì kinh hoàng.

Một lát sau xe cấp cứu tới . Con đường vắng lặng như náo loạn bởi tiếng còi ghê rợn.

Bà Liên và Ngọc Thanh ngồi ở ngoài hành lang trước phòng cấp cứu . Vết mặt còn chưa hết nổi hải hùng . Cả hai thức suốt đêm chờ kết quả . Cuối cùng lúc ba giờ khuya, cô y tá báo cho Ngọc Thanh biết anh đã tỉnh . Rất may là những vết đâm không trúng tim.

Bà Liên nhìn Ngọc Thanh dịu dàng.

- Vậy là nó đã qua khỏi rồi, cháu về nghỉ đi, một mình bác ở đây được rồi
- Dạ thôi, con không mệt đâu . Chờ xem ảnh ra sao con mới yên tâm bác à.
- Cháu làm chung với thằng Minh hả ?
- Dạ, đó là trước đây kìa . Bây giờ con vẫn làm chỗ cũ.
- Làm ở công ty ông Trung à ?
- Dạ, cháu làm thư ký cho công ty.
- Vậy à ? Chắc, ỉph không có cháu không biết nó ra sao . Chắc chết với tụi nó quá

May là tối nay con đến tìm ảnh . Tụi nó là tay chân của ông Trung đó bác . Bác thừa đi, con làm chứng cho.

- Ồ, để thằng Minh khỏe lại rồi tính.

Ngọc Thanh muốn tranh thủ tình cảm của bà Liên, cô nói như khoe:

- Tại ông Trung làm ăn thua anh Minh nên ông tức đó . Con thì bên vực anh Minh tối đa, chuyện gì trong công ty con cũng nói với ảnh hết.
- Vậy hả ? vậy ra cháu thân với Khắc Minh quá . Có được người tốt với nó bác cũng mừng.

Bà Liên nói một cách lơ đãng, tâm trí hãy còn bối rối vì lo lắng . Nhưng với Ngọc Thanh, những lời nói nó là như chiếc cầu đưa cô đến gần bà hơn . Đó là những hy vọng về tình cảm gắn bó với Khắc Minh . Ý nghĩa đó làm cô sung sướng quên cả mệt nhọc.

Ngọc Thanh ở lại bệnh viện suốt ngày hôm đó . Buổi tối khi bà Liên đến thay cô mới ra về.

Và những ngày kế tiếp, cô hầu như nghĩ làm đề túc trực bên anh.

Khắc Minh đã bắt đầu hồi phục, những vết thương không làm anh đau nhức nữa . Anh chỉ muốn ra viện nhanh chóng để giải quyết chuyện của công ty . Giờ thì không còn gì ngăn anh trừng phạt ông Trung nữa . Một là anh, hai là ông ta phải sạt nghiệp . Đông đã đi đến manh giới cuối cùng rồi.

Chiều nay thứ bảy, bà Liên bận công chuyện . Chỉ có Ngọc Thanh ở lại với anh . Cô ngồi cạnh giường cần mẫn gọt cam cho anh . Anh ngồi tựa thành giường nhìn theo con dao trên tay cô cười dịu dàng.

- Tự nhiên Thanh phải làm người nuôi bệnh phiền Thanh quá.
- Nhưng em thích như vậy . Được lo cho anh là em vui rồi.

Khắc Minh khẽ lắc đầu:

- Nhưng Trung còn phải đi làm . Lỡ hôm nay thôi, ngày mai đừng vào nữa nghe Thanh, cực lắm.

- Em không thấy vậy là cực, ngược lại là... anh không biết lúc này em sung sướng ra sao đâu.

Cô âu yếm đưa múi cam lên tận miệng anh . Khắc Minh vội cầm lấy múi cam . Bàn tay anh chạm vào tay cô . Ngọc Thanh để yên, cô muốn sự va chạm kéo dài hơn thế nữa.

Không ngăn được cô nhìn anh âu yếm.

- Ngọt không anh?

- Ngọt.

- Anh ăn nữa nghe.

- Thanh làm tôi thấy mình giống em bé quá.

- Anh không thích à ?

Khắc Minh vỗ nhẹ tay cô:

- Ai lại không thích mình được chăm sóc chiều chuộng . Nhưng bắt Thanh phục vụ hoài tôi thấy phiền quá.

- Em đã nói rồi, lo cho anh là em sung sướng lắm.

Cố ý để Khắc Minh suy nghĩ lời nói của mình, cô nhìn anh một cách ý nghĩa, rồi đứng lên gom vỏ cam đi ra ngoài.

Bỏ cam vào sọt rác, cô đứng phân vân một lát, rồi đi ra cổng mua báo cho anh.

Ngọc Thanh vừa rời phòng một lát thì Phương Nghi đi vào . Cô đứng ở cửa ngấp ngừng, rồi mạnh dạn bước vào phòng.

Khắc Minh vẫn ngồi yên, lặng lẽ nhìn cô . Phương Nghi đứng ở chân giường khẽ cắn môi.

- Nếu anh không muốn tiếp em thì em sẽ về . Em đến thăm anh với tư cách một người bạn, và sẽ không nhắc đến...

- Ngồi chơi - Khắc Minh chỉ chiếc ghế.

Phương Nghi bước đến phía đầu giường, lấy chiếc ly cắm hoa vào đây, rồi vẫn đứng yên nhìn anh.

- Anh hết đau chưa?

- Đỡ nhiều rồi.

Không hiểu tại sao mẹ không cho em biết, mọi người không ai nói với em . Nếu lúc sáng không gặp anh Thì thì em cũng không biết.

- Chắc mẹ không muốn em buồn.

- Nhưng tại sao ra nông nổi này vậy anh Minh ? Và tại sao họ lại đánh anh ?

Khắc Minh nhún vai không trả lời . Phương Nghi buồn buồn:

- Em không đủ tư cách biết chuyện riêng của anh phải không ?
- Có biết cũng chẳng ích gì.

Cách trả lời của anh làm cô muốn bỏ về cho rồi . Cô không chịu nổi thái độ xa cách như vậy . Nhưng dù sao Khắc Minh đang bị thương . Cô thương anh quá nên thấy xót như chính mình bị đau . không tự tay chăm sóc cho anh cô cũng thấy buồn lắm rồi . Khắc Minh có lạnh nhạt như thế nào cô cũng chịu.

Phương Nghi hỏi khẽ:

- Mấy ngày nay một mình mẹ lo cho anh thôi à ? Làm sao mẹ xoay sở kịp.
- Cũng có người lo, không sao ?
- Ai vậy anh Minh ?

Phương Nghi hỏi và ngược lên, lúc ấy Ngọc Thanh cũng đang đi vào, trên tay cô là một xấp báo . Thấy Ngọc Thanh, mặt Phương Nghi tái đi, tim cô đập loạn trong ngực . Cô mở mắt lớn nhìn.

Ngọc Thanh cũng khựng lại khi thấy Phương Nghi . Rồi bằng vẻ khiêu khích, cô ngồi ngay xuống cạnh giường, cười tươi tỉnh và nói với giọng chủ nhà.

- Phương Nghi tới lúc nào vậy , ngồi chơi.

Cổ họng Phương Nghi tắc nghẹn . Cô nhìn Khắc Minh như dò hỏi . Nhưng anh không có thái độ muốn giải thích . Cô chưa biết nói gì thì Ngọc Thanh đã đẩy ghế về phía cô:

- Ngồi chơi đi Nghi

Quay qua nhìn Khắc Minh, cô nói ngọt ngào:

- Anh đói chưa, em về lấy cơm nha.

Khắc Minh lắc đầu:

- Không đói, Thanh cứ ngồi chơi.

Nghĩ rằng đó là cách đuổi khéo mình . Phương Nghi có cảm giác như đất sụp dưới chân . Mặt cô đỏ bừng vì cảm giác bẽ bàng xấu hổ . Cô mỉm cười:

- Em xin phép về, chào anh chị.

Cô khoát giơ lên vai, không đợi nghe trả lời, cô đi như chạy ra hành lang . Xuống đến chân cầu thang cô đứng lại, gục đầu vào thành lan can, cô khóc nức nở.

Một vài người đi ngang nhìn Phương Nghi tò mò, nhưng cô không thấy . Lúc ấy bà Liên cũng vừa đi tới, trên tay là giỏ thức ăn cho Khắc Minh . Thấy Phương Nghi đứng khóc, bà đã đoán ngay chuyện gì . Bà thở dài, cố dằn nỗi khổ tâm đến đứng trước mặt cô.

- Nghi nè, chuyện gì vậy con nói mẹ nghe coi.

Phương Nghi ngẩng lên, mắt nhòe nhoẹt vì nước mắt . Cô nói giữa tiếng nấc:

- Con gặp chị Thanh trên đó rồi . Như vậy là sao hả mẹ ? Nhìn cách chị săn sóc anh Minh, con hiểu hai người đã thân nhau . Sao mẹ không cho con biết, sao mẹ giấu con.

Bà Liên cố mỉm cười:

- Con tưởng tượng chuyện gì vậy ? Bạn bè tới thăm là chuyện thường . Con Thanh là bạn cũ của thằng Minh, con cũng biết rồi mà.

- Nhưng không phải là bạn bình thường . Chị Thanh có tình ý với anh Minh lâu rồi, và bây giờ... con biết chuyện nhiều hơn mẹ tưởng, mẹ đừng giấu con nữa mà.

Nói xong cô lại khóc, bà Liên khổ đến nát lòng nhưng không thể nói gì với Phương Nghi . Ngay từ đầu, cử chỉ quan tâm quá mức của Ngọc Thanh đã làm bà nghi ngờ . Bà không thể can mối quan hệ của cô với Khắc Minh được, và chỉ có thể làm ngơ như không biết gì . Bà cô giấu Phương Nghi vì sợ cô buồn, vậy mà cuối cùng cô cũng biết.

Phương Nghi gục mặt trong bàn tay, giọng nghẹn nghẹn:

- Con biết con mất anh Minh rồi . Nhưng thà đừng biết gì hết . Chứ thấy ảnh tới với người khác con chịu không nổi . Con không muốn sống nữa mẹ Oi.

Bà Liên nuốt nước mắt, vuốt lại tóc cho cô:

- Thật ra chuyện không như con tưởng đâu . Nếu hai đứa có gì đó mẹ sẽ không đồng ý . Con không được nghĩ lung tung nghe Nghi ?

- Nhưng chuyện tình cảm của anh Minh mẹ đâu có quyền can . Con hiểu lắm, mẹ đừng an ủi con.

Cô nấc lên khe khẽ, rồi nín khóc dần, lấy lược chải lại tóc.

- Mẹ lên đó đi, mai một con không tới nữa đâu . Cũng không qua nhà mẹ nữa . Khi nào mẹ cần gọi điện cho con.

- Đợi mẹ chút đi Nghi, đưa cơm cho nó xong mẹ xuống nói chuyện với con.

Phương Nghi lắc đầu:

- Thôi con không muốn nghe chuyện của họ nữa . Mẹ cũng đừng lo cho con . Con về, mẹ lên đó đi.

Cô cương quyết bỏ đi, bà Liên đứng nhìn cho đến khi bóng cô mất hút cuối hành lang . Bà cô giữ vẻ mặt bình tĩnh đi lên phòng Khắc Minh.

Thấy Ngọc Thanh đang dọn giường, bà nói một cách dịu dàng:

- Cháu về tắm rửa đi, để đó cho bác.

Ngọc Thanh lễ phép:

- Dạ con về, lát nữa con vô thay bác về nghỉ?

Quay qua Khắc Minh, cô nhỏ nhẹ:

- Em về nha anh.

Bà Liên lặng lẽ bày cơm ra bàn . Khắc Minh tự lự nhìn cử chỉ của bà.

- Lúc này Phương Nghi mới về đó me.

- Vậy hả, nó có nói gì không ?

- Dạ không, Nhưng thấy Ngọc Thanh cô bỏ về.

- Chắc nó bận công chuyện chứ gì . Cả tuần nay nó không qua thăm mẹ , mẹ nghĩ nó bận học thi.

Khắc Minh yên lặng suy nghĩ . Anh muốn để Phương Nghi hiểu lầm, như thế cô sẽ dứt khoát tư tưởng hơn . Nhưng đồng thời anh thấy ray rứt với bà Liên . Làm Phương Nghi buồn chẳng khác nào anh làm khổ bà.

Khắc Minh thở dài:

- Con biết Phương Nghi đang buồn lắm . Mẹ nên để cô về nhà mình đi mẹ à . Có mẹ an ủi dù sao vẫn hơn là một mình.

Bà Liên lắc đầu dứt khoát:

- Con đừng nói chuyện đó . Mẹ không muốn mất đứa nào hết, thà cứ để như vậy . Chừng nào con có vợ nó sẽ về ở với mẹ . Bây giờ thì không thay đổi gì hết.

- Đừng buồn con nghe mẹ . Hoàn cảnh này con không thể giải quyết khác được.

- Ai làm gì thì làm, con vẫn là con của mẹ, con đừng nghĩ xa xôi gì hết, mệt lắm nghe không ?

Khắc Minh im lặng về chịu đựng . Bà Liên nhìn anh, nửa buồn nửa thương . Bà xót ruột vì anh làm khổ Phương Nghi, nhưng không thể không thông cảm . Gia đình ông Trung đã dồn anh đến chân tường, anh làm sao khác được ? Chỉ có bà là đau khổ nhìn hai đứa con ngày càng xa nhau . Nếu bà không giữ Khắc Minh lại, không khống chế anh thì Ngọc Thanh sẽ thay cho Phương Nghi . Chừng đó thì làm sao cứu vãn được.

Có lẽ không ai hiểu nỗi khổ ghê gớm của bà phải chịu đựng . Ông Trung làm sao hiểu những tình cảm mâu thuẫn trong bà . Ngoài Khắc Minh, bà là người thứ hai căm ghét ông đến tận xương tủy.

- Alô.

- Anh Minh phải không ? Ngọc Thanh đây.

- Nghe giọng nói là nhận ra ngay, có chuyện gì không Thanh?

- Anh về bây giờ chưa?

Khắc Minh nhìn đồng hồ, gần năm giờ . Anh mỉm cười:

- Sắp về.

- Lát nữa anh xuống quán nước nghe, em chờ anh dưới này.

- OK, mười phút nữa tôi xuống.

- Dạ.

Khắc Minh gác máy, dọn giấy tờ trên bàn cho vào ngăn tủ, vừa nghĩ về Ngọc Thanh . Từ lúc ra viện đến giờ anh và cô khá thân nhau . Hầu như ngày nào cô cũng đến công ty tìm anh . Đến nỗi anh xem điều đó thành thói quen . Lâu lâu cô không đến anh đâm ra thấy vắng.

Khắc Minh xuống quán cà phê trước công ty, vô tình nơi đây biến thành điểm hẹn của anh và cô . Anh thoáng cười khi thấy ly cà phê đã gọi sẵn . Ngọc Thanh lúc nào cũng chu đáo trước những sở thích của anh.

- Sao hôm nay Thanh về sớm vậy ?

Ngọc Thanh cười lắc đầu như không muốn trả lời . Cô nũng nịu:

- Chiều nay đừng ngồi đây nữa, anh đưa em đi chơi được không ?

- Đi đâu.

- Đi lung tung, và đến chỗ nào mình thích.

- Cũng được.

Khắc Minh gọi tính tiền rồi cũng kéo ghế cho cô bước ra . Cả hai đi song đôi ra đường.

Ngồi phía sau anh, cô nghiêng người tới trước, gần như áp mặt lên vai anh . Sự va chạm làm cô vui thích . Cô hơi nhắm mắt thả mình trong sung sướng . Khắc Minh bây giờ là của cô, của chỉ một mình cô . Anh đã đoạn tuyệt với Phương Nghi thì không lý do gì lại không đón nhận cô . Cô yêu anh nhiều hơn khi biết mình có quyền hy vọng.

- Đi đâu đây Thanh ?

- Cứ chạy đi, em chỉ cho.

Cả hai đi ra bờ sông . Ngọc Thanh khẽ liếc Khắc Minh, cô tìm hiểu ý nghĩ của anh . Cô biết đây là nơi mà trước kia anh và Phương Nghi thường hay ra chơi . Việc anh đưa cô ra đây chứng tỏ anh rất chiều cô . Nhưng liệu cảnh vật có gợi cho anh nhớ Phương Nghi không ? Hay sự hiện diện của cô sẽ xóa tan đi những ấn tượng về Phương Nghi.

Thấy Khắc Minh nhìn mông lung ra xa, Ngọc Thanh hỏi khẽ:

- Anh nghĩ gì vậy, anh Minh ?

Khắc Minh quay lại cười:

- Sống ở thành phố ồn ào quá . Được những phút thi giãn thế này thật quý.

- Anh thường ra đây không ?

- Lúc trước có . Nhưng sau này thì không ?

- Sao vậy ? Ở đây có kỷ niệm gì đó làm anh buồn à ?

- KHÔNG, tôi đã quên nó lâu rồi.

Ngọc Thanh nhìn anh, sung sướng lâng lâng trong lòng . Bất giác cô đứng sát anh hơn.

- Đi chơi thế này em thấy hạnh phúc quá.

Khắc Minh quay lại nhìn cô . Vẻ mặt rạng rỡ của cô làm anh thấy ngạc nhiên . Anh nhìn Ngọc Thanh chăm chú, cố hiểu xem cô nghĩ gì . Cô cũng ngược lên nhìn anh . Cặp mắt tình tứ quyến rũ . Cái nhìn làm anh chột hiểu.

- Anh có biết cả tháng nay em làm gì không ? Suốt ngày chẳng có việc gì ngoài đi ra đi vào, cho chiều xuống để gặp anh . Cuộc sống của em bây giờ chỉ có anh là niềm vui.

Khắc Minh ngạc nhiên:

- Vậy Thanh không đi làm sao ?

Ngọc Thanh cúi mặt, chớp mắt như muốn khóc:

- Em bị đuổi việc lâu rồi anh Minh ?

- Sao vậy ?

- Tại anh Đông biết em lo cho anh, anh không tin em nữa.

Cô úp mặt vào tay:

- Em đã xin nhiều chỗ, nhưng người ta không nhận . Mà em không đi làm thì không có lương, ngày nào cũng bị mẹ dằn vặt em khổ sở lắm.

Nói rồi cô úp mặt vào ngực Khắc Minh, cô khóc thật nhiều, nhưng đôi mắt cứ ráo hoảnh, cô bèn nói giọng tha thiết.

- Riết rồi em không biết phải trốn đi đâu. Nhiều lúc muốn chết cho rồi.

Khắc Minh vỗ nhẹ vai cô, tội nghiệp:

- Sao Thanh không nói với anh ?

- Em sợ làm phiền anh.

- Thanh đã giúp đỡ anh như vậy, thì việc lo cho Thanh một chỗ làm là bổn phận của anh, em không nên ngại.

Ngọc Thanh thì thầm:

- Em không muốn làm anh vương bận.

- Tại sao lại vương bận ? Mai anh sẽ nói với giám đốc . Có thể tuần sau em đến để phỏng vấn, đầu tháng vào làm luôn.

- Thật không anh ?

Cô nói với giọng mừng rỡ, và ôm cổ Khắc Minh ngã đầu trên vai anh . Cô làm tất cả mọi cử chỉ mời mọc để anh hưởng ứng, cô nói mon tron, giọng ngọt ngào, mơn man như rót vào lòng cảm giác xúc động.

- Không ngờ anh lo cho em như vậy . Anh là cứu cánh của đời em, không có anh em sẽ sống vô vị lắm . Em nhớ ơn anh suốt cả đời em.

Khắc Minh choàng tay qua ngang lưng Ngọc Thanh, giữ cho cô khỏi ngã.

- Đừng như vậy Thanh à . Thanh đã vì anh thì anh phải vì Thanh . Đây không phải là chuyện ơn nghĩa gì cả.

Anh đỡ cô ngồi lên, dịu dàng:

- Lẽ ra Thanh phải nói với anh chuyện này lâu rồi . Đơn giản như vậy sao em cứ tự đẩy vô mình . Từ đây về sau đừng làm vậy nữa nghe không ?

- Dạ.

Cô trả lời ngoan ngoãn, ngồi yên lặng bên Khắc Minh, thỉnh thoảng ngược nhìn anh . Thấy Khắc Minh trầm tư nhìn ra xa, cô nhìn theo anh, không hề cảm nhận được gì ngoài sự sung sướng . Chẳng phải cô đang bắt đầu thay thế Phương Nghi trong lòng Khắc Minh sao ? Thật không có sự chiến thắng nào kiêu hãnh hơn chiến thắng của cô.

Cả hai ngồi bên nhau đến tối . Rồi anh đưa cô về, như người yêu, như đã thật sự hò hẹn . Chia tay với anh ở cổng, cô hình dung đến một cái hôn thật cuồng nhiệt... Và sau đó thì Khắc Minh thật sự là của mình cô . Chỉ còn thời gian mà thôi.

Hai tuần sau, Ngọc Thanh chính thức vào làm ở công ty Hiệp Hoa . Cô bán xe riêng của mình, để mỗi sáng chiều Khắc Minh đưa đón đi làm . Và tất cả những đối đầu của Khắc Minh với công ty Liên Cường cô đều theo dõi sát, với một niềm thích thú không giới hạn.

Khắc Minh xuất viện đã hơn một tháng nhưng anh không kiện Đông ra tòa, dù anh nắm tất cả bằng chứng của Đông . Anh muốn trả thù theo cách của mình.

Và Đông như con thú bị sa vào khung lưới mà Khắc Minh bủa vây . Hắn ra sức thuyết phục ông Trung vay vốn ngân hàng đầu tư cho một hợp đồng mới . Đối với Đông, đây là chuyện sống còn để cứu vãn hoạt động của công ty Liên Cường . Đông đã ngang nhiên giải tán cách chi nhánh của tổng công ty khi ông Trung nằm dưỡng bệnh ở nhà rồi huy động tất cả vốn liếng quí về công ty Liên Cường . Hắn mang tâm trạng của người đặt hết tiền vào canh bạc cuối cùng, quyết sống chết một trận với công ty Hiệp Hoa.

Một tháng sau, toàn bộ xi măng và sắt thép công ty Liên Cường nhập về đều trở thành hàng tồn kho . Công ty Hiệp Hoa đã ngang nhiên chiếm lĩnh thị trường với giá chênh lệch đến 5%.

Ông Trung bị Đông đặt vào tình huống đã rồi, không còn cách nào khác hơn phải tham gia với mức thấp nhất . Nhưng Khắc Minh đã ra tay trước ông . Anh cương quyết thuyết phục ông Dương tiếp tục giảm giá . Và ông Dương , dù xót ruột vì mất lời, vẫn nén lòng để Khắc Minh quyết định mọi việc . Ông hy vọng Khắc Minh sẽ loại trừ bớt một đối thủ ngang tầm với ông, vì anh luôn biết rõ điều mình làm.

Sáng nay công ty Liên Cường liên tiếp nhận điện thoại của các khách hàng . Họ rút lại các hợp đồng vì không cạnh tranh với cách khách hàng của công ty Hiệp Hoa.

Ông Trung ngồi chết lặng bên bàn làm việc . Choáng váng vì những cú điện thoại . Ông cảm thấy sự sụp đổ không tránh khỏi trước mắt . Sức năng của tuổi già, của thất bại như đè lên vai ông . Ông mệt mỏi đến không đủ sức để gọi Đông vào trút cơn thịnh nộ của mình mà ông chỉ ngồi lặng một mình hàng giờ trong văn phòng . Một mình ông đối diện với đau khổ của mình.

Ở phòng đối diện . Đông cũng gục xuống bàn, lần đầu tiên anh khóc sùi sụt như đứa con nít . Rồi anh bấm số điện của Khắc Minh . Vừa nghe alô, anh đã gào lên:

- Minh, mày làm gia đình tao sạt nghiệp thế này chưa đủ hay sao, mày là thằng khốn nạn!

Giọng Khắc Minh bình thản:

- Có thể lắm.

Đông tức điên người:

- Nếu mày không ngừng hạ sát, tao sẽ giết mày.

- Anh Đông này, nếu anh không muốn vào tù thì đừng động vào tôi, khôn hồn thì hãy giữ lấy mạng . Chỉ cần anh rục rịch một chút là tôi sẽ cho anh vào tù . Đừng bắt tôi phải đưa chuyện hôm trước ra tòa.

- Mày... mày là thằng...

- Nếu không còn chuyện gì để nói thì tôi cúp nghe.

Cụp một tiếng . Khắc Minh đã gác máy . Đông điên tiết nắm mạnh tay xuống bàn rồi khóc rống lên huhu . Anh đứng dậy quăng ghế vào tường thét lên:

- Khốn nạn, khốn nạn quá mà!

Tiếng đập phá vang qua phòng ông Trung . Ông đứng dậy lặng lẽ bỏ về . Nếu bây giờ thằng con trời đánh đó có biến đi, ông cũng chẳng hoài công đi tìm nó . Giờ đây chỉ còn Phương Nghi là chỗ dựa tinh thần của ông mà thôi.

Buổi tối về nhà, hai cha con ngồi lặng lẽ trong phòng khách thì Đông về . Anh say lúy túy . Vừa vào nhà anh đã lè nhè.

- Mát hết rồi, nát hết rồi . Bây giờ tới vợ con cũng không thèm nhìn . Tối nay con ngủ đây được không ba ? Okay đi.

Ông Trung gần giọng:

- Muốn ngủ thì cứ việc ngủ, đi cho khuất mắt tao, tao không muốn thấy mặt mày nữa.

- Cái gì, đuổi hả ? Ba cũng không thèm gặp tui hả ? Biết ngay mà ! Còn mày, mày có muốn gặp anh mày không ?

Phương Nghi cố nén sự ngán ngẩm, cô nhỏ nhẹ:

- Anh lên phòng nghỉ đi, chừng nào tỉnh rồi nói chuyện.

- Nhưng tao chưa muốn ngủ.

Ông Trung chột đứng dậy, quát lên:

- Đi cho khuất mắt tao, đi ngay!

- Làm gì dữ vậy ba ?

- Mày không đi, tao giết mày!

Đồng cũng quát lên:

- Giết đi, giết đi cho đỡ khổ . Có ngon cứ giết đi!

Ông Trung run lên bần bật, ông cầm chiếc gạt tàn ném mạnh vào tường rồi bỏ lên phòng . Đồng cũng nhào tới gạt bình bông trên bàn.

- Đập đồ hả ! Đập này, đập này !

Rồn, rảng, choáng, ầm... Những tiếng rơi vỡ chất chúa làm Phương Nghi muốn hóa điên . Cô bịt chặt tai hét lên:

- Tôi không chịu nổi mọi người nữa . Đừng làm tôi khổ nữa.

Cô khóc ròng, rồi bỏ đi ra sân.

Đứng ở cổng, Phương Nghi nhắm mắt thổn thức . Mọi thứ đều quá sức chịu đựng, cô muốn trốn đi, muốn xa lánh ngôi nhà này . Cô nấc lên "mẹ Ơi", rồi bỏ chạy ra đường.

Cô đi như người mộng du . Không biết là bao lâu, cô đã đến nhà bà Liên.

Cổng không đóng, Phương Nghi đi thẳng vào phòng khách . Trong phòng không có ai ngoài Khắc Minh và Ngọc Thanh, cả hai đang xem chung một tờ báo . Phương Nghi đứng chôn chân ở cửa nhìn hai người . Cô muốn hóa dại để nhìn cảnh đó . Khắc Minh và Ngọc Thanh đều ngẩng lên nhìn cô rồi anh hỏi chậm rãi :

- Cô đến có chuyện gì không ?

- Mẹ tôi đâu?

- Đi về quê đám giỗ, mai mới lên.

Không cần biết mình đang làm gì, Phương Nghi lạc giọng:

- Tôi muốn nói chuyện với anh.

Ngọc Thanh lên tiếng, giọng khó chịu:

- Chuyện gì, giờ này tôi rồi còn chuyện trò gì nữa, mai không được sao ?

Phương Nghi như không nghe, cô lặp lại:

- Tôi muốn nói chuyện với anh.

Khắc Minh nhún vai:

- Cũng được.

Anh nhìn Ngọc Thanh, cô nhướng mắt, rồi trề môi bỏ vào nhà trong, Khắc Minh chỉ tay:

- Cô ngồi xuống đi.

Phương Nghi bước tới ngồi đối diện với Khắc Minh, im lặng nhìn anh, Khắc Minh cũng nhìn lại cô:

Giọng Phương Nghi như van lơn:

- Trong đời tôi chưa bao giờ biết xin xỏ ai điều gì, nhưng bây giờ tôi van anh, buông tha cho gia đình tôi đi anh Minh, chúng tôi đã tới bước đường cùng rồi.

Khắc Minh ngồi ngửa ra ghế:

- Lần này thì ai bảo cô tới đây ?

- Tự tôi đến, không ai bảo cả.

- Có thể tôi sẽ không tấn công ba cô nữa . Nhưng cô có dám bảo đảm rằng anh Đông không quấy rối tôi không ?

Phương Nghi im lặng, Khắc Minh cười khẩy:

- Không dám hứa phải không ?

- Tôi...

0 Đừng nói nữa . Cô không hiểu gì cả mà cứ đòi đứng ra giải quyết chuyện người lớn . Nếu tôi có nghe cô đi nữa thì anh Đông cũng không vì thế mà biết điều với cô hơn . Đầu óc cô để ở đâu vậy hả?

Phương Nghi bắt đầu thấy tự ái, môi cô mím lại , mắt trắng bệnh . Khắc Minh phẩy tay:

- Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, cô nhớ không ? Cô không có chút hiểu biết gì cả thì đừng xen vào chuyện của tôi . Tôi không ác đến mức thẳng tay với cô . Nhưng cô phải biết mình là ai chứ.

Ngưng lại một lần, anh nói như bực mình:

- Tại sao không chịu về ở với mẹ ? Cứ bám theo ba cô lại thần thờ đau khổ, làm phiền người khác . Lòng tự trọng của cô để đâu.

- Đủ rồi, anh im đi!

Phương Nghi chợt cắt ngang, sự xúc phạm làm cô mất bình tĩnh, cô quát mắt nhìn anh:

- Chà đập một người đã ngã ngựa, anh tưởng vậy là cao thượng lắm sao?

- Không cao thượng, nhưng trong trường hợp này, không đến nỗi tồi tệ.

- Đừng làm tôi khinh bỉ nữa . Đừng nhắc đến điệp khúc cô không hiểu biết, cô không hiểu biết, có thể là ngoài đời tôi không bằng anh . Nhưng sự trong sáng, suy xét tôi hơn hẳn anh đây.

- Vậy sao ?

- Anh làm gì còn tình người mà biết thông cảm với đau khổ của người khác . một người vô ơn như anh thì làm sao hiểu được thế nào là tình thương, sự hiếu thảo . Đồ vô lương tâm!

Mặt Khắc Minh sắt lại. Anh cười gằn:

- Còn gì nữa không ? Nói tiếp đi.

- Tất cả những điều anh làm trước đây, tôi đã im lặng chịu đựng . Nhưng bây giờ tôi không còn chịu được nữa, nếu còn chút lương tâm thì anh dừng lại đi.

Khắc Minh như giễu cợt:

- Đúng như cô nói, lương tâm là cái tôi không có, thế thì sao ?

- Đồ đều!

Phương Nghi bật thốt, cô nhìn anh một cách căm hờn:

- Nếu không muốn bị tống ra khỏi cửa, đề nghị cô ăn nói cẩn thận lại đi!

- Ngược lại, anh mới là người cần ăn nói thận trọng, tôi cũng có thể tống anh ra cửa được đó.

Môi cô run lên:

- Tiếc rằng trước đây tôi ngốc quá, tự nhiên lại quen với một người đều giả như anh . Rất may là tôi nhận ra sớm, còn hơn để gắn bó cuộc đời mình với một con người đáng khinh như anh.

- Tôi cũng cảm ơn số phận không buộc tôi vào cô . - Khắc Minh nói ngắn gọn.

Phương Nghi đau điếng tâm hồn . Cô ước gì chết đi để đừng bị đau khổ như vậy . Sự thù hận, ghen giận, tuyệt vọng... tất cả làm cô khốn khổ đến mất trí . Trong khi ở đây Khắc Minh ném vào mặt cô những câu xúc phạm thẳng thừng thì ở trong kia, chính ngôi nhà của mẹ cô, Ngọc Thanh thông dong chờ anh vào như chính nhà của mình . Cảm giác hắt hủi chà đạp làm lòng cô tê điếng . Cô quát mắt nhìn Khắc Minh.

- Thế rằng một ngày nào đó, tôi sẽ làm cho anh thân bại danh liệt như anh đã làm với ba tôi.

- Xin mời.

Khắc Minh ngừng lại một lát rồi cười khẩy:

- Nếu tôi thân bại danh liệt thì cũng đến như ba cô là cùng . Cô nói điều đó tôi tin lắm vì như người ta bảo

con nhà tông không giống lông cũng giống cánh . Ba cô độc ác như vậy, làm sao con gái ông ta không thừa hưởng dòng máu vô nhân đạo của ông ta.

Phương Nghi trừng mắt nhìn Khắc Minh, tưởng như cô có thể giết được anh vì uất ức. Toàn thân cô run lên, căng thẳng như sợi dây đàn.

- Cũng như anh thôi, có một người mẹ lăng nhăng nên cũng giống mẹ, vừa chia tay với người này đã quen với người khác . Người ta bảo mẹ nào con nấy đâu có sai.

Khắc Minh nhìn như muốn nuốt cô:

- Câm miệng lại!

- Tôi không câm, còn nữa, lâu nay tôi yên lặng vì hy vọng một ngày nào đó anh nhìn lại mình . Nhưng anh càng ngày càng tỏ ra độc ác, anh bị ai giật dây vậy ?

Khắc Minh nghiêng răng:

- Ra khỏi đây ngay . Tôi không muốn thấy mặt cô nữa!

Phương Nghi quát lại:

- Không ra, Hãy nghe đây, Anh thương ba anh sao không chịu nhìn lại con người của ông ta . Thấp tài thua trí ba tôi thì phải chịu thua thiệt , dùng tay người khác trả thù . Hèn lắm!

Khắc Minh như nổi điên . Chỉ bằng một bước, anh đã nhảy tới trước mặt Phương Nghi, thẳng tay tát vào mặt cô . Không phải một mà hai, ba . Anh lắc vai Phương Nghi một cách phũ phàng nhất:

- Từ đây về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi, nghe rõ chưa . Ra khỏi đây ngay!

Ngọc Thanh đứng tựa cửa từ lúc nào . Cô khoanh tay trước ngực, hất mặt về phía Phương Nghi:

- Sao không chịu đi ? Người ta đuổi mà còn đứng đó lì thật.

Qua phút choáng váng . Phương Nghi định thần lại, cô đưa tay lên môi . Một dòng máu tuôn ra bên miệng . Cô nhìn ngón tay dính máu của mình, rồi cắn hờn nhìn Khắc Minh:

- Ngày nào, tôi còn sống, tôi sẽ còn nhớ buổi tối này . Hãy chờ đó, chính anh sẽ trả giá hành động này.

Cô quẹt môi mình, rồi quay người bỏ chạy ra ngoài.

Khắc Minh buông mình xuống ghế . Vẻ chán chường mệt mỏi . Ngọc Thanh ngồi sát vào anh.

- Đừng để ý đến nó nữa anh, anh buồn lắm phải không ?

Khắc Minh lắc đầu không trả lời .Anh để yên cho cô vuốt ve với tất cả sự âu yếm tình tứ nhất . Những cử chỉ đó làm anh thấy dễ chịu một chút, sự căng thẳng như dịu đi . Ngọc Thanh quàng tay qua cổ anh, rủ rủ:

- Tối nay em ở lại với anh nha, anh chịu không ?

Khắc Minh nhìn cô ngạc nhiên, nhưng không phản đối, dù sao có một người biết chia sẻ cạnh mình vẫn hơn phải một mình đối diện với những ray rức của chính mình:

Ngọc Thanh thở thè nhấc lại.

- Anh chịu em ở lại với anh không ?
- Tùy em Thanh ạ.
- Để em làm cho anh hết buồn.

Cô đứng dậy uyển chuyển đi lại phía tủ lấy chai rượu và hai chiếc ly đặt trên bàn . Rồi vào bếp làm một đĩa thịt nguội . Cô ngồi xuống cạnh Khắc Minh.

- Tối nay em sẽ làm bạn với anh . Giọng như những mỹ nữ chuốc rượu cho đấng quân vương trong phim vậy đó . Anh chịu không ?

Khắc Minh cười khi:

- Em giàu tưởng tượng quá Thanh à.
- Anh có biết tại sao không ?
- Tại sao ?
- Vì... mà thôi, lát nữa em sẽ nói . Bây giờ cụng ly nha.

Ngọc Thanh bắt đầu rót rượu ra ly . Cô không uống mà kê ly tận môi Khắc Minh:

- Uống đi anh.

Cô cười hài lòng nhìn anh nốc hết ly này đến ly khác . Vừa ngã ngón, vừa dịu dàng săn sóc . Khắc Minh mở nút áo cho đỡ nóng . Anh bắt đầu thấy cả người hùng hực, chềch choáng . Nhìn khuôn mặt Ngọc Thanh kề cận bên mình, anh khẽ ôm ngang người cô.

- Em dễ thương lắm Thanh . Em an ủi anh chứ không làm khổ anh . Cảm ơn em lắm.

Cô liếc anh thật dài:

- Có thương em thật không ?

Khắc Minh lẩm bẩm:

- Em chỉ tôn thờ anh, chứ không thù nghịch khinh bỉ, không đày đọa tinh thần anh
- Tại em yêu anh.

Anh ngược lên nhìn cô . Ngọc Thanh đứng dậy, ngồi lên chân anh . Cô thì thầm bắt tất cả sự mon trón:

- Em yêu anh nhiều lắm, anh hiểu không ?
- Anh hiểu.
- Thế anh có yêu em không ?
- Chắc có.
- Anh nhắc lại đi.

- Anh yêu em.

- Vậy thì em là của anh rồi đó.

- Cảm ơn em.

Ngọc Thanh chợt đứng dậy đóng cửa phòng khách, cô tắt đèn và dìu Khắc Minh lên phòng:

- Anh đi ngủ không ? Em đỡ nghe . Anh mệt rồi đó, lên ngủ.

Lần đầu tiên vào phòng Khắc Minh, nhất là vào giờ này, Ngọc Thanh có cảm tưởng mình vừa đám cưới xong và đúng là cô dâu hạnh phúc nhất.

Khắc Minh yên lặng nhìn cô . Anh chợt nhớ cảm xúc lung lay cả tâm hồn khi vào buổi trưa đó, anh đã nhìn thấy một Phương Nghi tinh khiết đứng trước mặt . Đẹp như nữ thần, lúc ấy anh trân trọng gìn giữ chưa dám đụng đến trái cấm . Còn bây giờ, trước Ngọc Thanh táo bạo và chủ động . Khắc Minh chỉ còn thấy mình với cảm giác tham lam, muốn hưởng thụ vô trách nhiệm . Anh kéo cô ngã áp vào mình . Ngọc Thanh cuồng nhiệt hưởng ứng.

Trong cơn say, Khắc Minh trở thành thô bạo, ích kỷ thỏa mãn bản thân . Ngọc Thanh cam chịu điều đó . Vì cô biết đó là sự trói buộc vĩnh viễn anh vào cô . Có như vậy cô mới hắt Phương Nghi ra khỏi đời anh một cách trọn vẹn.

Phương Nghi mở mắt trong cảm giác bồng bênh, như đang nằm trên vông, hay trên còn thuyền bị sóng lắc lư . Cảm giác này làm cô ngạc nhiên, bất giác cô quay đầu tìm kiếm.

Đập vào mắt cô là căn phòng lạ, người đàn ông cũng đang ngồi gần đó . Thấy cô mở mắt, ông ta lên tiếng.

- Cô tỉnh rồi hả?

Phương Nghi vội ngồi lên . Nhưng chóng mặt quá cô vội dựa vào tường . Cô định thần quan sát xung quanh.

Người đàn ông đứng dậy đi về phía Phương Nghi:

- Chóng mặt phải không ? Nằm xuống đi cô bé, cô còn yếu lắm.

Phương Nghi chịu mặt xuống gối, mắt vẫn nhắm, cô hỏi khẽ:

- Đây là chỗ nào vậy, thưa ông?

- Cô đang ở bến cảng, phòng này là phòng bảo vệ . Tôi đã nhờ anh ta đi mua sữa cho cô rồi, cũng không chắc là còn, nhưng thử đi xem sao.

- Ở bến cảng à ?

Phương Nghi hỏi với giọng ngạc nhiên . Người đàn ông hơi mỉm cười:

- Đừng sợ cô bé . Cứ nằm nghỉ đi . Khi nào cô khỏe hẳn tôi sẽ đưa cô về nhà.

- Cảm ơn ông.

Cô nhớ ra rồi . Buổi tối ở nhà Khắc Minh về, cô đã đi lang thang ra bờ sông . Hoảng loạn đến tuyệt đỉnh, cô chỉ còn muốn chết mà thôi . Cô nhớ mình đã đi lên ra một chiếc tàu và nhảy xuống sông . Nhớ cả cảm giác chơi vơi hãi hùng và nỗi cô đơn khủng khiếp giữa sóng nước bao la... rồi sau đó tất cả đều trở nên mờ mịt vô thực.

"Rốt cuộc mình vẫn sống" - Phương Nghi nghĩ thầm . Như thế có nghĩa là tiếp tục đau khổ và đứng ra xa nhìn họ hạnh phúc . Tự nhiên cô nhớ lại hình ảnh lúc cô bước vào phòng khách, Khắc Minh và Ngọc Thanh cùng xem chung tờ báo . Rồi hình ảnh Ngọc Thanh vào nhà trong cho anh... cảm giác bị xua đuổi và những cái tát phủ phàng... Cô mím chặt môi, nước mắt chảy lặng lẽ.

Tiếng người đàn ông vang lên:

- Đừng khóc cô bé, nếu buồn hãy thức dậy nói chuyện với tôi . Cô tên gì vậy?

- Phương Nghi, thưa ông ?

- Cô làm nghề gì ?

- Tôi mới ra trường . Chưa tìm việc.

- Bớt chóng mặt chưa?

Phương Nghi hơi quay đầu, rồi mở mắt . Thấy dễ chịu hơn, cô chống tay ngồi lên.

Người đàn ông ngồi trước mặt Phương Nghi, ông im lặng nhìn cô . Phương Nghi cũng nhìn lại ông . Bộ đồng phục trên người ông làm cô liên tưởng tới những người hải quan, cô hỏi khẽ:

- Ông là thủy thủ phải không ?

- Gần như thế . Tôi là thuyền trưởng mà chiếc tàu cô đã lên.

- Thuyền trưởng à?

- Đúng, nhưng có gì không ?

Phương Nghi khẽ lắc đầu:

- Không có gì, ông chỉ làm tôi nhớ lại mơ ước của mình . Trong lòng tôi, lúc nào cũng ước muốn được đi trên những con tàu, lênh đênh trên mặt biển êm ả . Đi hoài như vậy và chỉ lâu lâu mới về nhà một lần.

Người đàn ông chợt hỏi:

- Cô học ngành gì ?

- Tôi học ngoại ngữ.

- Có máu phiêu lưu như vậy, sao không vào hàng hải?

Phương Nghi tư lự:

- Không phải phiêu lưu, lúc nhỏ tôi chỉ thích được sống yên ổn một chỗ, được che chở mọi bề . Sau này lớn lên tôi chợt muốn đi đâu đó thật xa.

Cô ngừng lại thở dài:

- Nhưng tôi không biết mình sẽ đi đâu.

Cô chợt nhớ ra:

- Máy giờ rồi thưa ông ?

- Bốn giờ sáng.

- Còn khuya vậy à ?

- Ừ, lâu lắm mới đến sáng . Có đói không ?

- Hình như có.

- Ráng chờ một chút, có thể người bảo vệ đã tìm được sữa cho cô.

Phương Nghi chợt nhìn xuống tay mình, chiếc áo lạnh làm cô thấy kinh ngạc . Cô khẽ kêu lên một tiếng và ngẩng nhìn người đàn ông.

- Thuyền trưởng, có phải ông đã thay đồ cho tôi, có phải...

Phương Nghi đỏ bừng mặt, ấp úng không dám nói tiếp . Người đàn ông thản nhiên:

- Cô bị lạnh quá, cần phải được giữ ấm, khi tôi vớt cô lên thì người đã lạnh ngắt . Không nên ngại với tôi cô bé à . Con gái tôi cũng lớn gần bằng cô đấy.

- Cảm ơn ông nhiều lắm, ông đã cứu sống tôi, dù là...

- Cô không muốn sống nữa chứ gì.

Phương Nghi lắc đầu:

- Dù thế nào tôi cũng đã chịu ơn ông . Tôi không biết phải...

Người đàn ông ngắt lời:

- Nếu muốn cảm ơn tôi, không có gì tốt hơn là cô đừng nhảy xuống sông nữa, không bao giờ làm vậy, dù là bất cứ hoàn cảnh nào.

- Cảm ơn lời khuyên của ông.

- Cô bao nhiêu tuổi rồi cô bé?

- Hai mươi ba, thưa ông.

- Còn trẻ lắm, quá trẻ . Một tuổi trẻ như vậy mà phải chấm dứt cuộc sống, đối với tôi là hoang phí đó cô bé à.

Phương Nghi không trả lời, cô ngồi bó gối, lặng lẽ quan sát người đàn ông . Đó là một người có thể gây cho người khác sự yên tâm ngay cái nhìn đầu tiên . Ông có vẻ dung dị, trầm tĩnh và dễ gần . Nãy giờ ông chưa hề hỏi chuyện buồn của cô, cũng không nói một câu an ủi khuyên lơn như người ta thường làm trong trường hợp đó . Nhưng cô có cảm giác ông đọc thấu những nỗi buồn phiền trong lòng cô, và có thể cảm thông sâu sắc . Ông làm cô thấy sự gần gũi vượt thời gian để mà có mối quan hệ gần bó.

Có tiếng chân làm cả hai quay ra nhìn . Người bảo vệ đã về, trên tay là hộp sữa và ổ bánh mì, anh ta cười như có lỗi:

- Kiểm không ra sữa nóng cho cô thuyền trưởng à.

- Không sao, ăn kèm với bánh mì cũng được.

Anh bảo vệ lại đi đâu đó . Người đàn ông khui hộp sữa cho cô, chế sữa vào bánh mì rồi đưa cho Phương Nghi.

- Ráng ăn thế này đi cô bé.

- Cám ơn ông.

Cô đón lấy ổ bánh mì ăn ngon lành, không hiểu tại sao mình lại đói đến vậy . Bây giờ cô mới nhớ tới qua mình chưa ăn gì.

Thấy cô ngấu nghiến cắn bánh mì, người đàn ông mỉm cười đứng lên đi về phía bàn nước Phương Nghi nhìn theo, chợt hỏi:

- Xin lỗi, thuyền trưởng tên gì vậy?

Ông quay lại mỉm cười với cô:

- Nguyên, Trần Nguyên . Tên có khó đọc lắm không ?

- Còn tôi tên Phương Nghi.

Vừa đưa cô ly nước, ông vừa phủi mấy mẩu bánh mì rớt trên giường.

- Thế nào ? Cô thấy khỏe chút nào không ?

- Có khỏe, hình như lúc này tôi bị đói chóng mặt.

- Sao không chịu nổi ? Nếu tôi không đoán ra chắc cô sẽ bị xỉu lần nữa, không phải vì sợ, mà là vì đói.

- Sao ông biết tôi sợ.

- Tôi biết vậy, vì cô mới xuống nước chưa đầy mười phút . Thời gian đó chưa đủ làm người ta ngất đi . Vậy mà cô đã ngất trước khi tôi nắm được cô.

Phương Nghi hơi quê:

- Vâng, lúc đó tôi sợ chết khiếp . Ông không hình dung được tôi đã sợ như thế nào đâu, xung quanh tôi thoi, lạnh ngắt và quá mênh mông, khi nhảy xuống đó tôi chỉ nghĩ mình cần được giải thoát, không ngờ sau đó tôi có cảm giác sợ.

- Không phải sợ chết mà là sợ bóng tối.

- Ôi, sao ông biết?

- Đa số phụ nữ đều sợ bóng tối.

Phương Nghi chợt đoán ra, cô cười tinh nghịch:

- Vậy là bà nhà sợ ma, tôi nói có đúng không ?

Và cô cười giòn tan . Thuyền trưởng cũng mỉm cười:

- Cô hồn nhiên làm nhói lòng người khác đó Phương Nghi à.

Phương Nghi liếm môi ngồi im . Tự nhiên cô thấy mình thật vô duyên, vừa mới khóc đó bây giờ đã cười như trẻ con . Cô nói lí nhí:

- Có lẽ tôi vô duyên thật . Tính tôi dễ bị cười lắm . Ông đừng cười tôi nhé.

- Không đâu.

Phương Nghi nhìn ra khung kính . Ngoài kia trời đã sáng mờ mờ . Thuyền trưởng Nguyễn đứng lên đi ra cửa.

- Cô thay đồ đi, tôi sẽ đưa cô về.

Đội ông ra ngoài . Phương Nghi bước xuống giường gài lại cửa, đến góc phòng lấy chiếc áo phoi trên tường . Còn hơi ẩm, nhưng không đến nỗi làm cô lạnh lắm.

Cô ra mở cửa, ông Nguyễn đứng chờ cô ở ngoài.

- Tiếc là tôi không mang theo áo khoác, cô bé chịu lạnh được không ?

- Dạ được.

- Không hiểu cô làm cách nào mà lên được tàu mà ai phát hiện, cô bé hay thật.

- Tôi cũng không biết nữa . Tôi cứ đi dọc bờ sông, đi mà không để ý xung quanh, đến lúc thấy dây tàu tôi đi lên . Có lẽ ông quan sát và tưởng tôi là kẻ cắp.

Thuyền trưởng Nguyễn bật cười:

- Đúng, tôi quan sát cô nhưng không nghĩ cô là ăn cắp, chỉ tưởng cô thích đi dạo kiểu phiêu lưu.

Ông dừng lại:

- Cô chờ tôi ở đây nhé, tôi đi lấy xe.

Phương Nghi nhìn quanh, đây là chỗ rất lạ mà cô không nhìn ra . Không biết mình đã vào đây bằng cách nào, lạ thật.

Chiếc xe dừng bên Phương Nghi . Thuyền trưởng Nguyễn nghiêng người mở cửa cho cô . Phương Nghi ngồi vào xe, rồi hơi quay qua nhìn ông:

- Từ đây về nhà tôi có xa lắm không ?

- Trước hết, cô hãy nói cho tôi biết nhà cô ở đâu?

Phương Nghi hơi ngượng, cô bèn phì cười:

- Tôi ngớ ngẩn quá đi mất.

Cô nói địa chỉ . Ông yên lặng nghe, rồi nghiêng đầu nhìn cô:

- Tôi cũng đoán cô ở những khu như vậy . Đường đó toàn những biệt thự . Tại sao cô chối bỏ thiên đường của mình vậy ? Ở tuổi cô, nhiều cô gái khác thềm được như vậy lắm.

- Có thể, nhưng với tôi thì không.

Hai người im lặng . Thuyền trưởng Nguyễn chăm chú lái xe . Phương Nghi khoanh tay trước ngực, lặng lẽ nhìn bên đường . Cô có cảm giác mình từ thế giới khác trở về và lại tiếp tục cuộc sống cũ, một cuộc sống làm cô kinh hãi hơn là đón nhận.

Đêm qua khi đứng trên tàu, cô đã nghĩ mình mất tất cả . Bây giờ thuyền trưởng Nguyễn đã đưa cô về với cuộc sống, đã gây cho cô một ấn tượng bình yên, mà cô thì đang tìm trốn vào một nơi yên ổn . Bất giác cô quay qua nhìn ông:

- Thuyền trưởng ơi, nếu mai một muốn gặp ông thì phải tìm ở đâu ?

Nguyễn không nhìn cô, ông lặng lẽ ngó xuống tay mình:

- Tìm tôi để làm gì cô bé . Không nên.

- Nhưng dù sao tôi cũng đã mang ơn ông, dù ông làm một điều ngoài ý muốn của tôi . Tôi đã nợ Ông rồi.

- Một món nợ mà tôi không yêu cầu để trả, quên đi cô bé.

Phương Nghi lắc đầu:

- Tôi biết mình không quên được đâu . Cho tôi địa chỉ của ông đi mà.

Thấy ông cứ im lặng, giọng cô như năn nỉ:

- Tôi xin ông đấy, cho tôi địa chỉ của ông đi.

- Có lẽ cô không nên biết nhà tôi . Sẽ đến lúc nào đó tôi gọi điện cho cô.

- Rồi ông quên thì sao ? Tôi biết tìm ông ở đâu.

Xe ngừng trước nhà Phương Nghi nhưng cô vẫn ngồi yên:

- Nếu ông không nói, tôi sẽ không vào nhà, và sẽ lại ra bến tàu, tôi nói thật đấy.

- Thôi được, cô thật bướng bỉnh.

Thuyền trưởng Nguyễn đưa Phương Nghi danh thiếp của mình . Cô cầm trên tay và nhìn ông . Cô có cảm tưởng ông đang dẫu một tiếng thở dài . Trong ánh sáng yếu ớt của ban mai, khuôn mặt ông thật bí ẩn . Ông gây cho cô ấn tượng mạnh mẽ về con người vị tha, che chở và đầy ắp tình thương . Cô biết mình không thể không gặp lại ông, vì sự biết ơn hay cái gì đó mà cô không hiểu . Chỉ biết là không thể để ấn tượng chìm ngấm trong ký ức.

Phương Nghi bước xuống đường, khẽ vẫy tay.

- Tạm biệt ông.

- Về nhà đi cô bé, đừng đứng ở ngoài này, trời còn sương đó . Chào nhé.

- Vâng.

Chiếc xe lướt nhanh đi, Phương Nghi đứng nhìn theo đến hút bóng . Rồi cô quay vào bấm chuông đứng đợi.

Gạt bỏ lời hỏi han của mọi người, cô đi lên phòng mình gài cửa lại và ngồi thẩn thờ bên cửa sổ . Cảm thấy lòng mình như phân hai, một bên là sóng gió, một bên là bờ bến bình yên và cô chỉ muốn trốn mình vào khoảng bình yên đó.

- Em có thai rồi anh Minh.

Khắc Minh quay phắt lại nhìn Ngọc Thanh sững sốt . Cô thở thẽ nhấc lại:

- Anh thích có con không ?
- Anh không biết.

Khắc Minh bật thốt, câu nói của cô làm anh bị chấn động dữ dội . Như một người hoàn toàn vô tình, bỗng nhiên bị kếp áo lại chịu trách nhiệm việc làm của mình . Mà là một sự ràng buộc không ngờ, vĩnh viễn . Anh nhìn Ngọc Thanh như vẫn chưa tin cái điều vừa nghe.

Còn cô thì vô tư ngã đầu vào vai anh:

- Em có thai hơn một tháng rồi, anh còn nhớ đêm đó không ?
- Anh nhớ.

Khắc Minh đáp một cách máy móc . Anh đang cô trấn tĩnh mình . Bây giờ, khi đã tin điều đó là sự thật, anh nghĩ ngay đến Phương Nghi và bà Liên . Phương Nghi thì không còn quan trọng nữa . Nhưng với bà Liên, anh biết nói năng ra sao . Anh không đủ can đảm làm bà buồn . Giọng Ngọc Thanh như nũng nịu, kéo Khắc Minh về thực tại.

- Bây giờ phải làm sao hả anh ? Bụng em sắp lớn rồi, mắc cỡ lắm.
- Em để anh suy nghĩ.
- Sao lại suy nghĩ ? Không còn cách nào khác là phải đám cưới chẳng lẽ anh từ chối cưới em, chẳng lẽ anh phủ nhận con mình ?

Khắc Minh trầm ngâm:

- Anh không phủ nhận chuyện đó.

Cô quay lại ôm cổ anh . Anh giữ tay cô lại:

- Đây là cơ quan . Đừng làm vậy em.
- Í, em quên . Tại em sung sướng quá . Thế anh có vui không anh Minh.
- ...

- Có không anh ?
- Thật tình là anh không cảm thấy gì hết, vì điều đó bất ngờ quá.

Mặt Ngọc Thanh cau lại:

- Có nghĩa là anh không muốn cưới em ?

Anh chưa khẳng định:

- Nếu không khẳng định yêu tôi, tại sao anh để xảy ra chuyện đó . Tại sao cưỡng đoạt tôi để rồi bây giờ là bảo là bất ngờ . Anh phải hiểu khi sống với người ta thì chuyện gì sẽ xảy ra.

Khắc Minh nghiêm nghị:

- Em nói gì vậy ? Anh chưa bảo là bỏ rơi em hay vô trách nhiệm, khoan có thai với anh.

Ngọc Thanh vội dịu lại:

- Em xin lỗi, tại anh làm em hụt hẫng khi biết mình có con, em sung sướng quá, còn anh thì như vậy, làm sao em không giận . Thế bao giờ mình đám cưới hả anh ?

- Cho anh suy nghĩ một tuần.

Ngọc Thanh nhìn Khắc Minh, cảm thấy lo sợ thật sự . Thái độ của anh làm cô nhận ra mình đã chủ quan . Cô cứ nghĩ đơn giản một điều, có thai với anh và bắt anh phải cưới . Bây giờ cô mới nhớ ra, Khắc Minh không phải là loại người dễ điều khiển . Hóa ra anh không yêu cô như cô tưởng, không hề yêu . Vậy thì những chiều chuộng ân cần là cái gì, nếu không yêu tại sao anh làm như vậy ?

Ngọc Thanh khóc sục sịt.

- Anh không yêu em phải không anh Minh . Anh còn yêu Phương Nghi phải không ?

- Sao lại đem Phương Nghi vào đây, anh quên cô ta rồi . Trước mặt anh, yêu cầu em đừng nhắc tên cô ta nữa, nghe chưa?

- Vâng.

Câu trả lời của anh làm cô ta nhẹ lòng . Anh đã không còn yêu Phương Nghi nữa . Vậy thì cô không phải sợ gì cả . Và khi không có gì để sợ, có nghĩa là cô có hy vọng.

Khắc Minh nhìn đồng hồ, rồi ngồi thẳng lên:

- Về nghe Thanh, tối nay anh có hẹn.

- Không phải với Phương Nghi chứ ?

Ngọc Thanh buột miệng . Nói xong cô mới thấy mình bị hớ . Khắc Minh quay lại nhìn cô, vẻ mặt thật nghiêm nhưng không nói gì . Anh gọi tính tiền rồi đứng dậy . Vẫn chu đáo kéo ghế cho cô bước ra . Cử chỉ đo an ủi cô rất nhiều . Đưa Ngọc Thanh về nhà, Khắc Minh nhìn cô một cách dịu dàng,

- Có thai phải lo cho sức khỏe . Đừng nghĩ những chuyện không hay Thanh ạ.

Cô ngược lên nhìn anh:

- Có thật sự anh lo cho con mình không ?

- Đó là trách nhiệm của anh.

- Nếu vậy em sẽ bảo vệ nó vì nó chính là tình yêu của anh, là cuộc sống của anh . Miễn anh đừng bỏ rơi em là được.

Khắc Minh lắc đầu:

- Anh không bao giờ bỏ rơi em. Hãy tin anh.

- Em mừng quá đi anh Minh, anh làm em muốn khóc.

- Em vô nhà đi, ngủ sớm nghe.

- Dạ.

Ngọc Thanh ngoan ngoãn đi vào nhà . Khắc Minh ngồi yên trên xe nhìn theo cô . Anh thở dài rồi nổ máy . Anh lái xe trong tâm trạng phiền muộn, một tâm trạng không bao giờ rời bỏ anh từ khi anh bước vào cuộc đối đầu với ông Trung . Anh đến chỗ hẹn với người bạn, giải quyết công việc một cách ngắn gọn rồi trở về nhà

Bà Liên đang ngồi trong phòng khách đan len, thấy Khắc Minh bà ngược lên:

- Lúc này có bạn con gọi điện nhắc con đến nhà . Mẹ hẹn chừng nào con về gọi lại nó.

- Dạ.

Khắc Minh ngồi xuống cạnh bà Liên, im lặng nhìn chiếc kim đan thoăn thoắt trên tay bà . Anh hỏi vu vơ:

- Mẹ đan cái gì vậy ?

- Đan áo choàng, moden của mấy cô gái bây giờ khoát khăn len thay áo, mẹ đan thử xem chứ không chắc là đẹp.

Khắc Minh biết bà làm cho Phương Nghi nhưng bà không nói, trước mặt anh không bao giờ bà nhắc đến Phương Nghi, cũng như không hề đá động tới mối quan hệ giữa anh với Ngọc Thanh . Thái độ tế nhị của bà làm anh thấy ray rứt, và càng thấy khó xử vì không biết bà nghĩ gì . Nhưng có một điều anh biết chắc được là bà buồn anh, rất buồn . Và bà âm thầm chịu đựng . Điều đó làm anh thương bà sâu sắc . Bây giờ nói chuyện Ngọc Thanh, anh không đủ cam đảm . Nhưng không thể giấu.

Khắc Minh tì tay vào thành ghế . Anh nói mà mắt nhìn bàn:

- Ngọc Thanh có thai rồi mẹ a.

Tim bà Liên như thất lại, cảm giác của một người đứng trước sự đổ vỡ, bà thấy đau khổ nhưng cố trầm tĩnh:

- Vậy hả ? Bao lâu rồi con.

Hỏi thế chứ bà đã đoán được thời gian . Bà nhớ lại hôm tháng trước, buổi trưa từ quê lên và thấy phòng khách bệ bộn những chiếc đĩa . Rồi Ngọc Thanh vừa ngủ dậy và từ phòng Khắc Minh đi ra, bà hiểu chuyện gì đã xảy ra đêm trước . Nhưng không hề có một phản ứng nào, Khắc Minh hiểu bà . Anh kể lại hành động đối với Phương Nghi bằng một vẻ thống khổ, ray rứt và xin bà cho anh ra đi . Lúc ấy bà muốn buông xuôi cho rồi, mặc kệ mọi việc muốn ra sao thì ra, bà mệt mỏi quá sức rồi . Nhưng rồi bà vẫn phải kiên nhẫn . Tình thương của một người mẹ giúp bà có thêm nghị lực . Bà biết mình phải giữ Khắc Minh lại đến cùng vì hạnh phúc của con gái bà.

Thấy Khắc Minh nhìn như chờ đợi, bà Liên mỉm cười:

- Thế con tính sao.

- Cô ta bảo con cưới gấp.

- Vậy con định chừng nào ?

Khắc Minh thở dài:

- Con chưa biết mẹ à.
- Sao vậy Minh ?
- Từ trước tới giờ con chưa nghĩ tới chuyện đó . Chuyện này đột ngột quá con cần có thời gian suy nghĩ.
- Hôn nhân là quyết định hạnh phúc suốt đời, cho nên phải cẩn thận con à.
- Chính vì biết nó quan trọng nên con không thể quyết định bừa bãi . Chưa khi nào con khó xử như vậy mẹ à.
- Mẹ hỏi này, con có yêu con Thanh không ? Con thấy tình cảm đối với nó có giống như với con Nghi không ? Đừng giấu mẹ.
- Hoàn toàn không giống mẹ ạ . Con chưa khi nào thấy yêu Ngọc Thanh.

Anh ngược nhìn trần nhà, thở dài:

- Đó là sai lầm của con.
- Không phải của riêng con đâu, của con Thanh nữa, nó nghĩ có con là trói buộc được con nhưng nó không hiểu đám cưới mà gượng ép thì sau này sống chung sẽ không có hạnh phúc.
- Con biết, nhưng nói để cô nhận ra điều đó không phải là dễ . Và thật ra con là người có lỗi, con không thể trốn trách nhiệm.
- Nhưng để sửa một lỗi nhỏ, coi chừng con tạo ra lỗi khác lớn hơn đó.
- Con cũng nghĩ vậy.
- Hay là con đi đâu đó tạm tránh mặt một thời gian, để chuyện này mẹ giải quyết cho.

Khắc Minh lắc đầu:

- Không nên mẹ à, con gây ra chuyện thì con phải tự giải quyết, trốn tránh để đẩy trách nhiệm cho mẹ thì con là người ra gì.

Bà Liên nhìn Khắc Minh, cảm thấy hơi thất vọng nhưng đồng thời cũng là sự hài lòng . Anh cư xử như một người đàn ông cao thượng, vậy bà phải giành lấy anh cho con gái bà.

Hai mẹ con ngồi im lặng . Mỗi người suy nghĩ riêng . Chuông điện thoại chọt reo lên, Khắc Minh đứng dậy nhắc ông nghe:

- Alô, tôi đây.

Bên kia đầu giây, giọng Phương Nghi lạnh lùng:

- Xin lỗi, tôi muốn nói chuyện với mẹ tôi.
- Xin chờ một chút.

Khắc Minh nói với giọng lịch sự và quay qua bà Liên:

- Phương Nghi gọi cho mẹ.

Bà Liên bước tới cầm máy:

- Alô, Nghi hả, sao thức khuya vậy con ?

Bà ngồi xuống ghế, như muốn nói chuyện lâu với cô . Khắc Minh cúi xuống lượm cuốn len lên để trên bà, rồi đi lên phòng mình.

Anh không ngủ mà nằm xuống sofa . Vừa hút thuốc vừa suy nghĩ căng thẳng . Giữa tình cảm và trách nhiệm là một khoảng cách xa lắc, một sự đối lập quyết liệt . Muốn dung hòa, không phải dễ, càng nhìn lại anh càng tự trách mình nặng nề . Cuối cùng anh không chọn cách giải quyết được.

Tính anh quá bản lĩnh nên không dễ bị khống chế, quá độc lập nên không chấp nhận được với việc phải sống với người không yêu, và cũng không vô lương tâm để mức bỏ mặc mọi thứ . Chưa bao giờ anh ý thức được sai lầm của mình như bây giờ.

Sáng hôm sau, Khắc Minh đi làm trễ . Giương mặt bơ phờ vì mất ngủ . Ngọc Thanh nhận ra ngay điều đó khi thấy anh ở cửa . Cô rời bàn mình đến đón anh:

- Anh làm sao vậy ? Tối qua thức khuya lắm hả?

- Ừ.

- Sao vậy ?

- Anh có công chuyện.

Khắc Minh nói lảng đi, và ngồi xuống bàn mình bắt đầu làm việc.

Ngọc Thanh đến bàn mình lấy những khóa đơn đặt trước mặt Khắc Minh . Cô ngồi xuống nhìn anh chăm chăm:

- Sao anh cho tăng vọt giá sớm vậy ?

Khắc Minh thân nhiên:

- Mình kèm giá lâu quá rồi, đến lúc phải thu lợi chứ.

- Có phải chỉ cần thu lợi không ? Anh đã định trước lô hàng này sẽ huê vốn mà.

- Nhưng đâu có nhất thiết phải giữ nguyên mức giá như vậy.

Ngọc Thanh nhăn mặt:

- Anh đừng nói giọng thân nhiên đó, không qua được em đâu.

- Vậy ý em muốn gì?

- Muốn anh nói thật động cơ thâm kín mà anh cho tăng giá.

Khắc Minh nghiêm mặt:

- Em đã đi quá giới hạn của mình rồi đó . Anh không thích nghe em tra vấn.

Ngọc Thanh nói như bị kích động:

- Phải rồi, phải rồi, anh không thích bởi vì em quá thông minh nên hiểu được ý nghĩ thâm kín của anh.

Khắc Minh nhìn thẳng vào mắt cô:

- Ý nghĩ gì?

Anh muốn mở đường cho công ty Liên Cường tung lô hàng tồn kho ra . Đúng không ?

- Cũng có thể.

- Anh dám nói thật với em như vậy sao ?

- Chuyện này đâu có liên quan đến em đúng không Thanh ? Anh muốn em trở lại vị trí của mình đi, đừng nói nhiều nữa.

Ngọc Thanh mím môi, mắt long lên vì tức cô hấp tấp:

- Tại sao em không được nói, khi chuyện này liên quan tới em ? Anh sợ công ty Liên Cường phá sản thì Phương Nghi khổ . Vì nó mà anh buông tha cho ông Trung, anh không dám nói ra vì trong lòng anh còn vẩn vương nó, đúng không ?

Khắc Minh điềm đạm:

- Anh có một yêu cầu, ngoài trách nhiệm với đứa con trong bụng em . Anh không có trách nhiệm giải thích với em đòi tư của mình . Em hiểu chứ.

- Chuyện anh lo cho Phương Nghi, nói thẳng ra anh còn yêu nó . Anh đừng chối.

Khắc Minh lạnh lùng:

- Em về làm việc đi.

- Nhưng em...

- Đi đi.

Ngọc Thanh tức uất người . Nhưng thái độ của Khắc Minh làm cô không dám cãi lại . Cô đứng lên qua bàn mình, gục đầu trong tay khóc rưng rức.

Khắc Minh ngồi im nhìn cô, rồi đứng dậy đến bên Ngọc Thanh:

- Em đang có thai, đừng để đầu óc bận rộn những chuyện không vui . Em nên mua sách mà học cách nuôi con Thanh ạ.

Ngọc Thanh dựa đầu vào tay anh, vẫn cứ khóc:

- Nhưng anh như vậy làm sao em yên tâm, em khổ quá, làm sao chịu nổi.

- Chuyện gì làm em khổ.

- Anh nói thật đi, anh còn thương Phương Nghi phải không ?

Khắc Minh quay mặt chỗ khác:

- Không còn là người yêu thì cũng còn là em gái của anh, chỉ có vậy thôi.
- Tại sao là em, em không hiểu, đó là cách nói để anh tránh né phải không ?

Anh không việc gì tránh né, đó là sự thật.

Ngọc Thanh nín khóc, cô quay lại vấn đề mà cô khắc khoải:

- Thế còn chuyện của em, anh định chừng nào làm đám cưới.
- Anh chưa suy nghĩ, chưa quyết định.
- Đến giờ mà anh chưa quyết định, trời ơi!

Ngọc Thanh lại rơi nước mắt . Khắc Minh không dỗ dành mà chỉ đứng yên nhìn cô khẽ thở dài.

Ngọc Thanh chột ngược lên, mím môi như hăm dọa:

- Nếu anh không muốn cưới em thì em sẽ phá thai.

Khắc Minh khẽ cau mày:

- Em không muốn giữ nó à?
- Cha nó không cần nó thì em giữ làm gì.
- Theo anh, như vậy là nhân tâm đó.

Câu nói của anh lại làm cho cô khắp khởi hy vọng . Nếu Khắc Minh thương con của mình thì không lý do gì anh từ chối được cô . Bây giờ Khắc Minh chưa thấy . Nhưng khi đứa bé hiện diện, vì nó anh phải hy sinh tất cả . Và một khi đã sống chung thì anh không thể không yêu cô.

Ý nghĩ đó làm Ngọc Thanh dịu lại . Cô lau mặt bắt đầu làm việc.

- Em sẽ không đòi hỏi ở anh gì cả . Nếu anh không chấp nhận em thì em sẽ tự mình nuôi con . Xem như em nhận sự thua thiệt về mình.

Vẻ nhẫn nại của cô làm Khắc Minh nao nao . Anh vuốt khẽ tóc cô:

- Đừng nghĩ quần Thanh ạ . Anh không bỏ rơi em đâu . Thông cảm cho anh, hãy cho anh thời gian quyết định nghe em.
- Vâng.

Ngọc Thanh bắt đầu mở hồ sơ ra . Minh cũng đi về bàn mình, cô chột ngẩng đầu lên:

- Trưa nay anh có rảnh không ?
- Có chuyện gì vậy?
- Em nhờ anh đưa đi chợ . Em muốn sắm vài thứ chuẩn bị cho con.

- Được trưa anh đưa đi.

Thế là cô đã thắng một bước . Cô thầm hài lòng với sự chịu đựng của Khắc Minh . Anh làm như vậy làm sao bảo cô đừng yêu.

Có tiếng chuông reo, Khắc Minh nhắc ông nghe lên . Anh nói chuyện khá lâu rồi đứng dậy.

- Anh phải đi công chuyện một chút.

Ngọc Thanh ngồi im nhìn theo dáng Khắc Minh đi ra cửa . Cô đã quá quen với cung cách của anh . Xem như không có buổi đi chợ trưa nay, chán vô cùng.

Vậy nhưng đến trưa, lúc cô chuẩn bị về thì anh về đến.

- Đi chợ chưa Thanh ?

- Chờ em một chút.

Ngọc Thanh vội vã dọn đồ vào tủ, rồi hớn hờ đi theo Khắc Minh xuống sân.

Cô đợi anh đưa vào chợ . Thế nhưng cô cứ đứng nhìn hết thứ này đến thứ khác, không biết phải mua gì . Thực ra cô chỉ muốn Khắc Minh phải quan tâm chiều chuộng, còn đứa bé và những yêu cầu của nó cô chưa nghĩ đến . Hoàn toàn không nghĩ đến . Thậm chí cô ngán ngẫm khi có nó trong bụng chỉ làm cho cuộc sống vương bận nặng nề.

Cô đứng trước tủ kính mỹ phẩm ngắm nghía . Một lát sau cô mới phát hiện Phương Nghi cũng đứng gần đó, cách cô một người . Phương Nghi không thấy cô và đang loay hoay thử một thỏi son . Ngọc Thanh quay qua nhìn Khắc Minh . Anh đứng thọc tay vào túi, lơ đãng nhìn gian hàng,

Với tâm trạng khiêu khích . Ngọc Thanh chen đến đứng sát Phương Nghi:

- Cho tôi xem hộp phấn này đi chị.

Cô vờ không để ý đến ai . Nhưng giọng nói của cô làm Phương Nghi quay lại, cô cũng quay lại rồi ra về mừng rỡ:

- Ủa Phương Nghi, đi chợ hả ?

- Đi chợ.

- Mình với anh Minh cũng lo mua đồ từ nãy giờ, sắm đồ cho em bé, một tháng rồi đó.

Mặt Phương Nghi tái đi, cô rụng rời đến mức không biết phải nói gì . Như không thấy vẻ chết lặng của cô . Ngọc Thanh kéo tay Khắc Minh liền thoắt:

- Phương Nghi kìa anh.

Khắc Minh hơi bối rối, rồi anh điềm tĩnh nhìn Phương Nghi:

- Lúc này em có khỏe không ?

- Khỏe, chào hai vị.

Nói rồi cô đặt thỏi son lên tủ kính, quay người bỏ đi . Ngọc Thanh nheo mắt nhìn theo, ra vẻ vô tư:

- Sao kỳ vậy ?

Khắc Minh bình thản:

- Em còn muốn mua gì nữa không ?

- Thôi em hết hứng rồi, về đi anh.

Ngồi trong xe, cô tựa vào nệm, cười thư thái:

- Anh Minh này.

- Gì ?

- Anh có thấy Phương Nghi làm vậy là kỳ không ? Gì cũng nên xem nhau là bạn . Làm gì ngúng nguẩy bỏ đi vậy . Dở quá.

-...

- Lúc này em quê dễ sợ.

-...

- Anh nghĩ gì vậy, anh Minh.

- Không nghĩ gì hết.

- Anh không thấy cử chỉ của nó bất lịch sự à ?

- Anh không để ý . Nói chung là không quan tâm.

- Thật hả ? Thật vô duyên như vậy mà anh không thấy gì hết à ?

Khắc Minh nghiêm nghị:

- Em quên cô ta đi được không ?

Ngọc Thanh nhún vai khiêu khích:

- Em phải giải thích thái độ của anh là sao đây nhỉ ? Trốn tránh hay thật sự không quan tâm . Anh làm em tức cười quá.

Thấy Khắc Minh lạnh lùng nhìn phía trước, cô chợt nhận mình đã đi hơi xa, cô xuống giọng:

- Đừng giận em nghe anh, em không có ý mỉa mai anh mà chỉ muốn anh đừng nhớ tới nó nữa.

Cô ngồi sát vào Khắc Minh:

- Gì thì gì, em mong là anh đừng quên mình sắp có con, đừng để tư tưởng đi hoang nữa.

Khắc Minh vẫn không trả lời, anh có cảm giác mệt mỏi vô cùng . Hình như anh bắt đầu hiểu cô nhiều hơn.

Phương Nghi rời cửa hàng sách, cô đi bộ dọc bên đường, thông thả nhìn thiên hạ tấp nập đi lại xung quanh . Cô có cảm tưởng sáng nay người ta đổ ra đường nhiều hơn . Cũng như cô không biết làm gì cho hết ngày chủ nhật, thế là cô cũng đi ra đường.

- Đi đâu vậy cô bé?

Giọng nói quen thuộc làm Phương Nghi quay phắt lại . Thuyền trưởng nguyên đang dừng xe bên lề, ngồi nghiêng người qua cửa nhìn cô . Phương Nghi chạy đến bên ông:

- Trời ơi, ông đây hả ? Ông đi đâu vậy?

- Tôi ở cảng về , còn cô bé, đi đâu vậy ?

- Đi lang thang . Sáng nay tôi không biết phải làm gì cả . Thế là đi chơi.

- Một mình thôi à?

- Vâng, một mình.

Thuyền trưởng Nguyễn mở cửa xe:

- Cô bé lên đây, tôi đưa đi.

Phương Nghi ngồi bên ông nhìn hơi lâu . Cô thấy ông có vẻ khác lần gặp đầu tiên

Có vẻ phong trần hơn . Lần trước buổi tối nên cô không nhìn kỹ được ông . Thấy cặp mắt mở lớn của cô, thuyền trưởng mỉm cười:

- Tôi có gì lạ.

- Có lần tôi đến nhà ông nhưng ông đã đi rồi . Lần đó về tôi buồn lắm.

- Sao vậy?

- Tôi muốn đến cảm ơn ông và thăm... Tôi cũng không biết sẽ nói chuyện gì. Nhưng cảm thấy có bồn phận tìm ông.

- Bồn phận à ?

- Vâng, bồn phận.

Phương Nghi này, quên những gì tôi làm cho cô đi . Cô không có nhiệm vụ phải tìm tôi để cảm ơn đâu.

- Không được, tôi quên không được.

- Không nói chuyện này nữa nhé . Thế nào, từ đó đến giờ cô sống ra sao ?

Bình thường lại chưa ?

- Chưa, thưa ông.

Cách trả lời chân thật của cô làm ông cười thú vị rồi quay lại nhìn cô hơi lâu.

- Có thể là chưa bình thường . Nhưng có muốn nhảy xuống sông nữa không ?

- Hết muốn rồi, vì tôi nghĩ...

- Nghĩ gì?

- Tôi thấy mình không thể đem cuộc sống của mình ra làm lẽ để cho tình cảm bị coi thường . Không có nó tôi sẽ sống bằng những thứ khác.

- Cô có nghị lực lắm và thông minh nữa.

Phương Nghi cắn nhẹ ngón tay:

- Như vậy là có nghị lực hả ông ?

Thấy Phương Nghi tư lự suy nghĩ, ông lại cười:

- Bây giờ cô bé muốn đi đâu.

Phương Nghi quay lại, hồn nhiên:

- Tôi thích đến nhà ông . Tôi muốn làm quen với bà nhà và con gái ông . Chắc bà nhà hiền và bao dung lắm . Tôi nghĩ có đúng không ?

- Tại sao cô bé nghĩ vậy ?

- Vì ông như thế thì vợ Ông cũng sẽ như thế, nếu không thì làm sao sống chung được, đúng không nào ?

Thuyền trưởng Nguyễn trầm ngâm:

- Cô lập luận logic lắm . Nhưng thật ra lại là logic của trẻ con . Khi nào lớn hơn, cô sẽ hiểu nó không hẳn là như vậy.

Phương Nghi thơ ngây:

- Vậy hả ? Thế thì tôi phải hiểu sao bây giờ . Tôi nghĩ nếu tôi có lớn hơn thì chắc cũng hiểu vậy thôi.

- Có khác đó cô bé ạ . Nhưng này, tại sao cô cứ muốn đến nhà tôi ?

- Vì tôi nghĩ ở đó vui lắm.

Ông tò mò:

- Cô hình dung gia đình tôi ra sao ?

Phương Nghi mơ màng:

- Tôi nghĩ nhà ông vui lắm, vui hơn nhà tôi . Khi ông đi xa về, bà nhà sẽ làm món gì đó đãi ông . Con gái ông thì vui vẻ hồn nhiên . Trong nhà lúc nào cũng có tiếng cười.

- Rồi sao hả?

- Tôi thích chủ nhật đến nhà ông, sẽ cùng bà nhà nấu thứ gì đó cho ông và làm bánh cho con gái ông . Tôi sẽ chơi cả ngày và nói chuyện với bà như với mẹ tôi.

Thuyền trưởng Nguyễn thở nhẹ:

- Còn gì nữa không ?
- Tôi nghĩ ông bà sẽ xem tôi như người nhà . Khi nào có đi chơi thì rủ tôi cùng đi.
- Thôi được, tôi sẽ cố gắng tạo cho cô bé một giấc mơ như trong truyện cổ tích có điều nó không hoàn thiện như cô nghĩ đâu nhé.

Ông chợt rẽ một đường khác và dừng xe trước một ngôi nhà khá lớn.

Phương Nghi xuống xe, tò mò nhìn quanh, cô có cảm tưởng mình vào một tòa lâu đài thu nhỏ . Dẫn vào phòng khách là con đường trải sỏi, hai bên là khoảng sân cỏ, có hồ nước và những cây liễu, ở giữa thành phố mà có cảnh thiên nhiên thế này thật hiếm . Thuyền trưởng Nguyễn đúng là đã tạo ra một thiên đường.

Phương Nghi buột miệng:

- Đẹp quá, cảnh thật là đẹp.
- Cô thấy thế nào ?
- Ông có khiếu thẩm mỹ cao thật.
- Mỗi lần đi tàu về, tôi thường dành thời gian chăm sóc nhà cửa . Nó cũng không đến nỗi tệ lắm.

Ngay lúc đó, từ trong nhà, cô bé chạy ra.

- A, ba về, ba về!

Phương Nghi quay lại nhìn cô bé một cách vui thích . Cô bé khoảng 16, 17 mặc đầm màu hồng, tóc thắt bím thật dễ thương . Cô bé nhìn Phương Nghi một cách tò mò . Thuyền trưởng Nguyễn giới thiệu:

- Con gái tôi đây, nó tên Thi Thơ còn đây là cô Nghi, con chào cô đi.

Cô bé khẽ gật đầu, cười bẽn lẽn . Rồi buột miệng:

- Cô Nghi đẹp quá . Như Lâm Đại Ngọc vậy.
- Vậy hả?

Phương Nghi bật cười vì cách so sánh ngộ nghĩnh của cô bé . Thuyền trưởng Nguyễn cũng gật đầu:

- Nhận xét khác chính xác đấy, đúng không cô Nghi ?
- Tôi không biết, tôi không nghĩ mình là người đẹp, thật đấy.
- Không, cô đẹp thật đấy, em chưa thấy ai đẹp như cô . Cũng có thấy, nhưng chỉ ở trong phim thôi.
- Vậy hả ?

Cô bé bạo dạn nắm tay Phương Nghi:

- Mai một cô có tới đây chơi nữa không ?

- Có chứ.

- Thích quá hé, để mai vô lớp em khoe với bạn em, tụi em thích ai đẹp lắm (giống ST ghê)

Thấy Phương Nghi bật cười, thuyền trưởng Nguyễn khẽ lắc đầu.

- Nó còn con nít lắm . Khờ hơn so với lứa tuổi của nó nhiều.

- Tại ông không cho cô bé đi chơi nhiều chứ gì?

- Tôi bận đi biển biệt . Thời gian dành cho nó ít quá.

- Vậy khi nào rảnh tôi sẽ tới chơi với nó . Ủa , nhưng còn bà nhà đâu rồi hả ông ?

Thuyền trưởng Nguyễn chưa kịp trả lời thì Thi Thơ đã xen vào:

- Mẹ con chết lâu rồi, vú Năm bảo mẹ sinh Thi Thơ nên chết.

- Ô, trời ơi, vậy đó hả.

Phương Nghi tròn xoe mắt nhìn Nguyễn, ông điềm đạm nhìn lại cô:

- Tôi chưa kịp kể với cô chuyện riêng, cô cứ đòi đến với nhà tôi, nên tôi không nỡ làm cô thất vọng.

- Tôi nghiệp bé Thi Thơ quá.

- Con bé lớn lên không có mẹ cũng quen rồi . Nhưng là cha, tôi thấy tội nghiệp nó, nghề nghiệp của tôi luôn xa nhà, xem như giao hân cho nó cho bà vú.

- Sao ông không cưới vợ hả ông Nguyễn ?

Phương Nghi thật thà hỏi . Hỏi xong cô mới thấy mình trơ trẽn . Cô đỏ mặt nhìn ông, nhưng ông Nguyễn cười bình thản:

- Không tò mò đâu, đừng lại cô bé ạ . Tôi cũng không khách sáo với cô bé đâu . Chỉ trả lời đơn giản là chỉ tại tôi không tìm được người hợp ý.

Tự nhiên cô mỉm cười:

- Lúc trước tôi cứ nghĩ lớn lên là mọi người đều có gia đình . Ai cũng vậy, nhưng say này, tôi mới nhận ra nó không đơn giản . Phải tìm được người mình thích nữa . Thật không đơn giản chút nào.

Ba người đi về phía hồ nước, ngồi xuống bờ hồ, Phương Nghi thích thú nhìn mấy con cá lội nhón nhơ giữa đám rong . Cô và thuyền trưởng liệng mấy chiếc lá xuống đó . Thuyền trưởng Nguyễn đề nghị.

- Hay là cô bé ở đây chơi đến chiều.

Thi Thơ có vẻ vui thích:

- Chịu đi nha cô Nghi, con thích nhà có khách lắm.

- Cũng được.

- Có cần gọi điện về nhà không ?

- Không cần đâu ông ạ.

Phương Nghi khẽ thở dài một mình, mấy lúc gần đây cô thường nghĩ, nếu tự nhiên cô biến mất có lẽ cũng chẳng ai hay . Ba lúc này đi suốt ngày . Thỉnh thoảng gặp cô thì an ủi, xin lỗi về chuyện của Khắc Minh, một điều mà cô đang cố quên . Anh Đông thì càng tệ hại hơn . Mỗi lần gặp cô thì trách móc như thể chính cô hại gia đình, rồi cuộc rồi cô sợ nhà mình như một nỗi ám ảnh.

Còn mẹ thì có đó nhưng thật xa . Khi mới nhận ra mẹ, cô sung sướng nghĩ rằng mình đã tìm được một tình thương tuyệt đối . Nhưng rồi từ từ cô cũng hiểu mẹ không thương cô như thương Khắc Minh . Điều đó làm cô thất vọng ghê gớm . Cô đối phó với tâm trạng hụt hẫng bằng cách quên mình đã có mẹ.

Phương Nghi không tin mẹ thương mình . Ngay lúc cô đau khổ nhất, mẹ cũng không đón cô về nhà, mẹ chỉ khư khư giữ Khắc Minh . Cũng không trách được điều đó . Dù sao cô cũng đã xa mẹ từ nhỏ . Còn Khắc Minh thì đã sống cận kề, giữ hai người mẹ chọn anh ta là tất nhiên thôi . Vậy thì tại sao cô lại buồn nhỉ?

- Sao tự nhiên lại buồn rồi Phương Nghi ? Hay là cô muốn về nhà.

- Không có.

- Sao cô không gọi điện cho mọi người hay?

Phương Nghi hơi cúi xuống:

- Chẳng ai để gọi cả . Nếu bây giờ tôi biến đi thì chắc cũng không ai hay.

- Ba mẹ cô đâu rồi.

- Ba thì đi suốt ngày còn mẹ thì đã có đứa con khác.

Thuyền trưởng Nguyên nhú mảy không hiểu, Phương Nghi phẩy tay:

- Bây giờ tôi không muốn nhớ đến xuất thân của mình nữa . Chỉ làm cho tôi xuống tinh thần thêm thôi.

- Được rồi, vậy thì đừng nghĩ tới nó nữa . Nay cô có thích ăn món gì đặc biệt không ? Tôi sẽ bảo bà vú nấu cho cô.

Phương Nghi vẫn ủ rũ:

- Thôi, tôi chả thích gì cả, từ lâu rồi tôi không còn thích cái gì hết.

Đi chơi rồi sẽ quên hết thôi . Cô còn trẻ mà . Tuổi trẻ không phải là tuổi để buồn phiền.

- Thế thì tuổi nào mới phải chịu đựng.

- Như tôi.

Phương Nghi chợt cười:

- Dù sao thì tôi cũng là một con người cô bé ạ, nhưng này, tuần tới cô có rảnh không ?

- Tôi lúc nào cũng rảnh cả.

- Vậy thì tôi sẽ đưa cô đến dự tất niên ở công ty tôi . Cũng khá vui đấy . Tôi nghĩ cô sẽ không thấy chán.
- Có đông lắm không hả ông ?

Rất đông, vì ngoài những nhân viên của công ty còn mời thêm một số khách hay đến ký hợp đồng . Năm nào cũng vậy, họ tới đông lắm . Thế nào, đi chứ cô bé

Phương Nghi háo hức.

- Dĩ nhiên là tôi sẽ đi . Tôi thích mấy chỗ nhộn nhịp lắm . Từ lúc ra trường tới giờ bạn bè đâu mất cả . Không có cuộc đi chơi nào, tôi thấy mình giống nữ tu quá.
- Nhưng chỗ ồn ào cũng làm người ta mệt mỏi lắm đấy.

Thuyền trưởng Nguyễn vừa nói vừa đứng lên.

Phương Nghi cũng đứng lên theo ông, cả hai đi dọc bờ hồ, họ nói chuyện bất tận , cô bé Thi Thơ ngoan ngoãn đi bên Phương Nghi, chăm chú như nghe chuyện một người lớn.

Khi Nguyễn đưa cô về nhà thì trời bắt đầu tối . Tạm biệt ông ở cổng, cô đi vào nhà, cảm giác nặng nề lại bắt đầu xâm chiếm lấy cô . Lạ thật, không hiểu sao ở bên thuyền trưởng Nguyễn cô cảm thấy dễ chịu ấm áp như đó chính là nhà của cô . Trong khi đó cô có quen ông ấy nhiều đâu . Phương Nghi nghĩ về ông với một chút băng khuâng . Rồi mối quan hệ này sẽ ra sao đây.

Tối thứ sáu, thuyền trưởng Nguyễn đến đón cô . Hôm nay đã là hai mươi tám tết . Thành phố rục rờ là thật vui . Ngồi trong xe, cô nhìn ra bên đường . Không khí náo nức gọi cho cô cuộc sống của mình trước đây nửa năm . Tự nhiên cô nhắm kín mắt và lắc đầu thật mạnh.

Cử chỉ của cô không lọt khỏi mắt Nguyễn . Ông trầm ngâm nhìn cô:

- Tết như vậy mà không vui sao hả cô bé?

Phương Nghi bậm môi, thờ dãi:

- Ông biết không, cách đây nửa năm, tôi cứ nghĩ tết nay mình làm cô dâu . Lúc đó chúng tôi tưởng không thể sống thiếu nhau được . Thế mà không đầy nửa năm sau , hai người lại trở thành kẻ thù của nhau . Thù ghê gớm . Đôi lúc tôi cũng không tin sự thật là như vậy nữa.

Thuyền trưởng Nguyễn im lặng, chăm chú nghe Phương Nghi lặp lại.

- Đúng là khó tin mà, nhiều lúc nhớ lại thời gian yêu anh ta, tôi ngạc nhiên vô cùng . Bây giờ thì chỉ là sự căm ghét.

- Căm ghét?

- Vâng, chưa bao giờ tôi thù ai như thù anh ta và anh ta cũng thù tôi, anh ta muốn biến cuộc đời tôi thành địa ngục.

- Tại sao lại nghiêm trọng đến vậy?

- Vì anh ấy thù ghét tôi thật đấy . Cuộc sống của tôi bấp bênh lắm thuyền trưởng ạ. Hôm nay tôi sống vương giả . Nhưng có thể ngày mai tôi thành kẻ lang thang . Tôi đã chuẩn bị đón nhận tất cả tai họa trút xuống đầu mình, và chỉ có thể chịu đựng mà thôi.

- Tôi nghĩ, không có người đàn ông nào mà nhẫn tâm chà đạp một cô gái yếu đuối trừ phi anh ta không bình thường.

- Thế mà có đấy . Mà anh ta lại là một con người bình thường, tôi muốn đi đâu thật xa để đừng gặp họ . Nhưng tôi chẳng biết đi đâu cả . Sống một mình tôi sợ lắm.

- Phương Nghi này . Khi nào cảm thấy cô đơn, cô bé hãy tìm tôi . Hứa không nào?

- Sao ông lại tốt với tôi thế?

- Cái đó, không thể gọi là tốt . Nhưng thôi tới rồi kìa . Cô bé lau nước mắt đi nào.

Phương Nghi ngoan ngoãn bước xuống xe, theo Nguyên vào phòng khách lớn của công ty, và hoa mắt vì cảnh tung bừng ở đây.

Đúng như ông Nguyên nói, người ta thật đông, thật nhộn . Cô đã dự những buổi liên hoan ở ct của ba cô, nhưng chưa bao giờ có cảm giác phấn khích như ở đây, cô buột miệng:

- Vui quá.

Thuyền trưởng Nguyên cúi xuống, mỉm cười với cô:

- Tây thi ở đến bao giờ người về hết rồi hẵng về.

- Dạ.

Ông đưa cô đến một bàn ở góc phòng, rồi đi đâu đó . lát sau ông trở lại với một đĩa bánh và hai ly champagne trên tay.

- Cô bé uống chút rượu nghe, không say đâu.

- Vâng, tối nay nếu có say một chút cũng không sao.

Phương Nghi nói và nâng ly lên.

- Chúc ông buổi tối vui vẻ.

- Chúc cô bé không bao giờ bị buồn.

Cô hớp ngụm rượu rồi đặt ly xuống bàn . Ngay lúc ấy, cô thấy Khắc Minh và Ngọc Thanh đi vào, bên cạnh là ông D, cả 3 đang đảo mắt tìm một bàn trống . Bất giác Phương Nghi cúi nhanh xuống, giấu mặt trong nắm tay, cô thấy tim mình đập dồn dập và cổ nghẹn nghẹn . thuyền trưởng Nguyên nhìn cô chăm chú

Cô bé làm sao vậy ?

Phương Nghi nói dối

Tự nhiên tôi thấy chóng mặt tại uống rượu

Vậy thì đừng uống nữa . để tôi lấy nước khác cho cô

Ông đi rồi, Phương Nghi ngồi tựa lưng vào tường, lặng lẽ nhìn qua bàn Ngọc Thanh, cả hai người quay lưng nên không thấy cô, cảm thấy tối nay mình hụt hẫng ghê gớm . Tại sao họ xuất hiện ở đây để phá nát

của cô một niềm vui mong manh . Tại sao lúc nào họ cũng đeo ám ảnh cô mãi vậy chứ.

Phương Nghi nhìn Ngọc Thanh chăm chăm . Cô thấy cô ta đưa tay ra đầu chào cô gái bên cạnh, cô ta không thấy cô, và rõ ràng là vui rạng rỡ . Nét mặt ấy làm cô đau nhói . Cô cúi xuống nhìn bàn, cô không nhìn về phía họ nữa.

Chợt bàn bên cạnh nói loáng thoáng tên Ngọc Thanh, Phương Nghi ngồi yên lắng nghe . Tiếng cô gái đó như bình phẩm:

- Hôm đó họ mời đông lắm . Lễ đính hôn mà hơn cả đám cưới, mai một đám cưới không biết nó làm tới đâu nữa . Mười phút thay đồ một lần, nhìn mà chóng cả mặt

Vớ được ông chồng vừa đẹp trai, vừa có tài, không khoe sao được ? Biết chừng nào nó đám cưới không? Hình như ra giêng.

- Lẹ vậy hả?

Cô gái cười khúc khích:

- Không lẹ để mai một chiếc bụng phình ra làm sao mặc soire cho được.

- Trời, có chuyện đó nữa hả ?

- Thời bây giờ mà, chuyện đó thì nhằm gì, miễn có cưới là được rồi.

- Ủ, có xấu chút đỉnh chứ không đến nỗi mất danh dự.

- Nhỏ đó vậy mà tốt số . Anh ta cung nó như trứng mỏng, nó đòi cái gì anh ta cũng chiều, ga lăng số một.

- Kể cũng lạ, nó đâu có gì xuất sắc hơn ai, cũng chẳng đẹp gì mấy, học cũng chẳng giỏi, tính lại hay đổ ky . Ông đó mê nó kể cũng khó hiểu thật.

- Tình yêu mà.

Cô ta còn nói gì đó . Phương Nghi muốn nghe nhưng thuyền trưởng Nguyễn đã đến bên bàn, ông vô tình ngồi cạnh cô.

- Cô bé uống cam cho khỏe, này , cô làm sao vậy.

- Tôi muốn về, ông đưa tôi về nhé.

- Nhưng tại sao nào?

- Tự nhiên tôi không thích ở đây nữa.

- Thôi cũng được.

Ông đứng lên, Phương Nghi cũng đứng dậy, cô nhất định đi cửa bên hông chứ không chịu ra cửa chính . Thuyền trưởng Nguyễn hình như hiểu tâm trạng cô, ông im lặng đưa cô ra xe . Phương Nghi cầm cúi đi, không nói một lời, thái độ đối lập một trời một vực với lúc đến nhưng mặc, ông không quan tâm đến điều đó.

Nguyễn không về nhà, mà lái xe ra bờ sông . Ông chọn một quán nước tương đối ít ồn đưa cô ngồi đối diện với ông . Phương Nghi đắm đắm nhìn ra sông, nét mặt buồn vời vời . Chờ mãi không nghe cô nói,

cuối cùng ông đành lên tiếng:

- Người đó là ai vậy Phương Nghi?

Phương Nghi quay lại:

- Ông nói ai ?

- Người lúc nãy đã làm cho cô buồn . Nói thử xem tôi có biết không ?

Phương Nghi nhìn nơi khác:

- Anh ta là trợ lý của công ty Hiệp Hoa.

- À, Khắc Minh, tôi có biết cậu đó, cậu ta thường ký hợp đồng chở hàng cho công ty của tôi.

- Vậy sao ? Tôi không biết chuyện đó đâu.

Im lặng một lát, cô nói khẽ, giọng lạc đi:

- Họ đã đính hôn rồi, ai cũng biết vậy mà tôi chẳng biết gì cả.

Cô quay lại nhìn Nguyên, ông thấy mắt cô long lanh nước, ông nói dịu dàng:

- Những gì chất chứa cô cứ nói hết với tôi, biết đâu nói ra sẽ thấy nhẹ đi.

- Thật ra tôi cũng không hiểu hết mình thuyền trưởng ạ. Tôi rất ghét anh ta, ông không hình dung tôi ghét anh ta đến cỡ nào đâu . Tôi đã tự bảo chuyện anh ta chẳng liên quan đến mình . Nhưng bây giờ nghe anh ta đính hôn, tôi lại không muốn sống nữa . Hic hic tôi chán đời lắm.

- Cô còn yêu cậu ta nhiều hơn cô nghĩ đấy Phương Nghi a.

- Không, không bao giờ, tôi ghét anh ta nhất trên đời . Anh ta đã làm gia đình tôi xuống dốc, đã đánh tôi trước mặt cô ta . Ngày nào còn sống là tôi còn thù hận . Làm sao còn tình yêu chứ.

- Nếu cô thật sự không còn thương, cô sẽ không thù hận nhiều như vậy . Đó là dấu hiệu của tình yêu sâu sắc tuyệt vọng.

Phương Nghi kêu lên:

- Không, không bao giờ, ông đừng nói thế.

Nguyên lắc đầu cương quyết:

- Tôi phải nói cho cô hiểu cô bé ạ . Khi người ta đau khổ, không có cách gì tốt hơn là xuyên qua nó, rồi sau đó tự giải thoát mình.

Phương Nghi thì thầm:

- Như tôi không đủ can đảm đối diện với sự thật, tôi muốn rằng không nghĩ đến nó, có như vậy tôi mới sống nổi.

- Vậy thì cứ nghĩ ngược lại xem sao. Hãy dũng cảm nhìn vào sự thật, rằng cậu ấy sắp cưới vợ và cô không còn hy vọng gì ở cậu ta . Cô cũng phải yêu và có gia đình.

- Tôi không thể yêu được nữa . Suốt đời tôi xem đàn ông đáng ghét nhất ngoại trừ ông.

- Không nên cực đoan như vậy cô bé ạ . Đây, lạnh rồi phải không ? Mặc áo vào cho ấm đi.

Vừa nói, thuyền trưởng Nguyễn vừa cởi áo vest của mình, khoác lên vai Phương Nghi, cô nói khẽ:

- Cảm ơn ông đã lo cho tôi . Nhiều lúc tôi nghĩ sao bỗng nhiên tôi lại gặp ông và tôi không hiểu tại sao tôi được quan tâm nhiều như vậy.

Thuyền trưởng Nguyễn mỉm cười:

- Tôi cũng không hiểu tại sao ? Điều đó không giải thích được . Nhưng mà, tôi muốn cô bé tự nhiên đón nhận . Đừng thắc mắc gì cả.

Phương Nghi định nói thì ông chặn lại:

- Bây giờ muốn về hay ở đây chơi nào.

- Tôi không muốn về giờ này đâu.

- Vậy thì ngồi lại, cô đói bụng chưa.

- Hình như đã đói.

- Chờ ở đây nhé, tôi đi kiếm bánh mì cho cô.

Ông đứng dậy đi xuống đường, Phương Nghi nhìn theo dáng đi thư thái của ông với cái nhìn trù mến, tin cậy, cô chợt thấy cô cần ông vô cùng.

Phương Nghi lầm lũi đi vào phòng khách, cô vừa ra phố về, sáng nay cô đã tiễn thuyền trưởng Nguyễn ra tàu, ông đi rồi cô mang tâm trạng buồn buồn như mất đi người bạn thân thiết, giờ đây cô lại thấy chán mọi thứ.

- Nghi đi đâu về đó con?

Ông Trung đang ngồi ở salon, nghe gọi cô miễn cưỡng đứng lại:

- Con đi chơi về.

- Ngồi xuống đi, ba có chuyện quan trọng mà con nên biết.

Phương Nghi lặng lẽ đến ngồi đối diện ông, chờ đợi, ông buồn rầu nhìn cô:

- Ba nói vắn tắt để con hiểu thôi, chuyện đau lòng không nên dài dòng làm gì, con hãy chuẩn bị tinh thần về ở với mẹ con nha Nghi.

- Ba sắp bán nhà phải không ?

- Nếu bán thì ba có thể đủ tiền mua nhà khác cho con rồi, đằng này...

- Vậy thì cái gì hả ba?

- Thằng Đông nó gom tiền của công ty trốn rồi . Chưa hết, nó lấy giấy tờ nhà làm thế chấp vay tiền ngân

hàng . Ba không có khả năng trả con ạ. Không sớm thì muộn người ta cũng tới tịch thu nhà . Lúc đó con về ở với mẹ nghe con.

- Còn ba?

- Ba sẽ tự lo . Miễn con có chỗ ở yên ổn là ba an tâm rồi.

- Vâng, con hiểu.

- Con buồn không Nghi ?

- Buồn hay vui đâu có nghĩa lý gì hả ba ? Con đã chuẩn bị tinh thần lâu rồi.

Cô ngẩng đầu lên thản nhiên:

- Con về phòng nghe ba.

Cô cảm giở đứng lên, nhưng bước chân đi trĩu nặng chán chường . Cô đơn, lạc lõng, không nơi nương tựa, đó là viễn ảnh trước mắt.

Suốt cả ngày cô nằm trên giường . Đến chiều không chịu nổi với nỗi buồn, cô lại thay đồ đi lang thang ra phố.

Phương Nghi khoác giẻ trên vai, lững thững đi trên vỉa hè . Đối diện với cô là một gã thanh niên đang đi ngược lại . Hắn nhìn cô chăm chú . Phương Nghi khó chịu quay mặt đi . Nhưng khi đến gần, hắn chợt kêu lên:

- Phương Nghi, Phương Nghi phải không ?

Thấy cái nhìn ngờ ngợ của cô, hắn bèn nhắc:

- Phúc quân sư đây, học chung với Nghi hồi lớp 12 đó, nhớ chưa ?

- À, nhớ rồi . Trời đất sao Phúc thay đổi dữ vậy.

- Mấy năm rồi còn gì, không thay đổi sao được , kiếm một quán ngồi nói chuyện đi Nghi.

- Đồng ý.

Ngồi đối diện qua bàn, Phúc nhìn cô:

- Thấy Nghi vẫn vậy, không già thêm, nhưng lại đẹp hơn hồi đó nhiều.

- Cảm ơn lời khen.

- Phúc nói thật mà, này, lúc này Nghi làm gì vậy?

- Không làm gì cả?

- Mình cũng vậy, ra trường rồi thất nghiệp, chán lắm.

- Rồi làm gì?

- Đi chơi.

- Suốt cả ngày à?

- Ủ, do bà già sợ mình buồn nên chi hào phóng, tiền đó không đi chơi thì biết làm gì ? Mình có đám bạn mới hợp rơ lắm.

- Cho Nghi tham gia với.

- Thật không ? Chỉ sợ Nghi chê.

- Nghi mà chê ai.

- Hồi đi học, Nghi thuộc loại tiểu thư kín cổng cao tường, đâu thềm chơi với mình.

- Ngày đó qua rồi . Nghi sắp thành kẻ bụi đời rồi đó.

Phúc nhìn đồng hồ:

- Tối nay mình hẹn với tụi nó ở vũ trường Huy Hoàng . Đi chơi đi Nghi ?

Phương Nghi cười hờ hững:

- Nghi đâu có biết nhảy vô đó làm gì.

- Không sao, mình sẽ tập cho . Đi một lần Nghi sẽ thấy vui lắm, ở đó không có mấy người buồn phiền đâu . Đi nghe Nghi.

Phương Nghi ngồi im nghe Phúc thuyết phục, cô hơi e dè phong cách của Phúc . Có vẻ quậy nhưng tràn đầy sức sống . Và dù sao có người bạn vẫn dễ chịu hơn là lang thang một mình . Cô quyết định:

- Nghi đồng ý.

- OK, tuyệt. Chờ mình chút nghe.

- Phúc đi đâu vậy ?

- Lại đằng kia lấy xe, không lâu đâu . Nghi đừng bỏ đi nghe.

Hắn đứng lên đi ra đường, lát sau hắn trở lại trong chiếc Toyota bóng loáng, hắn nhấn kèn.

- Ra đây Nghi.

Phương Nghi rời khỏi quán, Phúc nghiêng người mở cửa cho cô:

- Thế này có xứng để đi với Nghi không ?

- Xe của Phúc đó hả?

- Không hẳn là vậy . Nhưng bà già dễ lắm, đi là được, thành ra mình cứ xem như của mình.

Hắn nghiêng đầu nhìn Phương Nghi:

- Trước đây mình có nằm mơ cũng không dám nghĩ được đi chơi chung với Nghi thế này.

Phương Nghi lắc đầu:

- Đừng nhìn Nghi cao như vậy Phúc à.
- Nhưng mình đã quen rồi.

Phúc chợt đứng trước một nhà hàng sang trọng, bằng cử chỉ cực galăng, hần bước xuống xe đi vòng qua mở cửa cho cô, nhưng đang chiều chuộng nàng công chúa khó tính.

Phương Nghi theo hần vào trong, cảm thấy tò mò vui thích, từ đó tới giờ chỉ nhìn cảnh vũ trường qua phim ảnh chứ chưa thực sự tham gia . Khắc Minh chẳng bao giờ cho cô đến đây, anh đã từng bảo nó không thích hợp với cô . Nhưng bây giờ thì khác, không có nơi nào vui hơn ở đây, ngay từ đầu cô đã thấy điều đó.

Cô được đón tiếp như một nữ hoàng, nhóm bạn của Phúc thích cô ở vẻ đài cát nhưng dễ hòa mình . Trong giới của họ thì cô là mẫu người lạ lùng, bí ẩn và sẵn sàng vui vẻ . Chính thái độ đón nhận của họ làm cô thấy vui thích hơn.

- Uống rượi thử nghe Nghi ?

Phương Nghi không từ chối, cô cũng vui vẻ nâng ly và chậm rãi nhắm nhấp ly của mình . Hơi đắng, nhưng vị lạ, rất lạ càng lúc cô càng cảm thấy lâng lâng như muốn bay bổng . Cô hưng phấn kỳ lạ và bỗng đề nghị.

- Tôi muốn nhảy tung bừng lên, tới đây đi các bạn.
- Hoan hô Phương Nghi, chịu chơi như vậy mới là bạn của tụi này chứ.
- Tôi xưng phong làm người hướng dẫn.

Cả bọn đứng dậy . Nhạc đang dồn dập vui nhộn, Phương Nghi chẳng biết mình nhảy ra sao , nhưng cũng bắt chước cô gái trước mặt , càng nhảy cô càng hưng khởi và động tác trở nên linh động hơn . Cô cười tươi với Phúc:

- Vui quá, sao trước đây tôi không biết chỗ này nhỉ?
- Nghi thích không ?
- Thích chứ.
- Nghi nhảy đẹp lắm.
- Vậy hả?

Phương Nghi hỏi và quay một vòng thật đẹp mắt . Phúc vừa nhún chân vừa vỗ tay tán thưởng:

- Nữa đi Nghi, Nghi đẹp lắm.

Vài người ngồi ở bàn quay lại nhìn Phương Nghi, mỉm cười vì cử chỉ khá táo bạo của cô , Phương Nghi không để ý bất cứ ai . Rượu làm cho cô lâng lâng và cô nhảy đuổi sức mới chịu về bàn.

Cô đi chơi đến khuya , khi Phúc đưa về, cô chỉ còn đủ thời giờ để thay đồ rồi ngã xuống giường ngủ mê mệt.

Liên tiếp những ngày sau đó, hầu như đêm nào Phương Nghi cũng đến vũ trường với Phúc, đôi với cô đó là cứu cánh thật sự.

Tối nay thứ bảy, vũ trường càng đông hơn, nhóm bạn của Phúc có mặt đầy đủ, cả bọn uống thả cửa và ồn ào lên, nhất là sự vui vẻ của Phương Nghi, nó như chất men làm mọi người càng hưng phấn hơn nữa.

Phương Nghi đã say chệnh choáng, cô bước ra sân, và bắt đầu nhảy. Tóc cô hơi rối vì những cái lắc mạnh mẽ. Cô vừa nhảy, vừa giơ hai tay lên cao, bung tách tách theo điệu nhạc và hát lớn.

Một nhóm con trai quay xung quanh cô, vừa nhảy vừa la hét, huýt sáo tán thưởng. Phương Nghi cười lạnh lãnh và quay tròn, xoay tít trên mũi bàn chân. Nhạc dồn dập và những bước nhảy tung bùng làm không khí càng rộn, đám con trai quay quanh Phương Nghi một lúc càng đông, cô làm sàn nhảy náo loạn, vui như điên.

Phương Nghi vừa nhảy vừa hét cười khan cả tiếng, cô vừa xoay một vòng thì cánh tay cô chợt bị một người giữ lại. Rồi một giọng nói nghiêm khắc vang lên:

- Đủ rồi Phương Nghi.

Cô hát người ấy ra và tiếp tục nhảy. Nhưng lần này vai cô bị ghì lại, bắt buộc cô phải đứng yên. Cô ngẩng lên nhìn tên con trai lao xuống ấy, định quát cho một trận. Nhưng mắt cô trở nên tròn xoa kinh ngạc khi nhận ra trước mặt mình là Khắc Minh. Cô chưa kịp phản ứng thì anh đã kéo tay cô.

- Em loạn bao nhiêu đó đủ rồi. Đi về mau.

Lập tức Phương Nghi giằng tay lại:

- Buông ra!

Cô xô mạnh Khắc Minh, định bỏ chạy. Nhưng anh đã nắm được áo cô, kiên quyết kéo cô về phía mình:

- Không được ở đây nữa, về mau.

Bị khống chế, Phương Nghi như nổi khùng lên, cô quát mắt nhìn anh:

- Đi chỗ khác, không được làm phiền tôi.

- Nhưng tôi bắt em phải về.

Phương Nghi hất mặt lên, bước tới bên Phúc:

- Tên vô lại nào dám cản đường tôi vậy. Vậy mà các anh còn đứng đó nhìn à? Các anh không bảo vệ được một đứa con gái sao.

Phúc và vài tên con trai bước tới đứng chắn chân cho Phương Nghi, cô cười kiêu hãnh nhìn Khắc Minh:

- Biết điều thì đi ngay đi, tôi không bao giờ muốn thấy anh đâu, nghe chưa.

Nói rồi cô quay người đi về bàn, mấy tên con trai theo phía sau. Cô ngồi xuống ghế, cầm một chiếc ly giơ lên, Phúc lập tức rót rượu cho cô. Cô uống rồi lại đưa ly ra. Một tên con trai cản cô lại:

- Sao Nghi uống nhiều vậy, nhảy nữa không?

Phương Nghi lắc đầu:

- Tôi bực mình lắm, các anh không biết gì cả.

- Sao vậy Nghi, có bực anh không ?

Phương Nghi không trả lời và tiếp tục uống . Khắc Minh đứng yên nhìn, anh kinh hoàng khi thấy cô uống rượu như uống nước . Anh không tưởng tượng được cô thay đổi khinh khủng đến vậy , anh bước tới cương quyết giằng chiếc ly trên tay cô rồi dẫn mạnh xuống bàn, gằn giọng:

- Không ngờ cô hư đồn đến vậy , đi về mau.

Phương Nghi nhú mày:

- Anh nói ai hư đồn ? Anh là cái gì mà có quyền nhục mạ người khác.

Nói xong cô đứng bật dậy, tát vào mặt Khắc Minh . Anh lập tức giữ tay cô lại:

- Cô hành động điên khùng gì vậy , muốn gì.

- Anh rút cho khuất mắt tôi.

Phúc đứng lên:

- Anh là ai mà tới đây quậy người ta ? Giờ anh muốn gì ?

Mấy tên con trai khác cũng đứng dậy.

- Anh mà gây sự với Phương Nghi thì tui tui không để yên đâu.

Khắc Minh nghiêm nghị nhìn cả bọn:

- Cô ta là em gái của tôi , có lấy một bài học cũng không sao ? Các anh biết điều thì đi nơi khác . Đừng để tôi gọi công an tới.

Ông chủ nhà hàng sợ bị phiền phức, vội can thiệp:

- Thôi thôi, chuyện anh em người ta, các cậu không nên xen vào làm gì . Các cậu đi nơi khác đi , có lẽ nên nhảy tiếp hay hơn.

- Nổi nhạc lên đi.

Trong phòng lại bắt đầu ồn ào, các cặp lại trở ra pist. Phúc còn lưỡng lự chưa biết làm gì thì Phương Nghi đã hất mặt về phía anh.

- Tại sao anh không đuổi anh ta đi cho tôi . Anh sợ phải không ?

Phúc định nói thì Khắc Minh đã chặn lại:

- Tôi nhắc lại lần nữa, các anh nên để tôi dạy em tôi, đừng vướng vào thêm phiền phức.

Phúc nói nhỏ:

- Có lẽ Nghi nên về Nghi ạ . Tối nay em uống nhiều quá . Không nên để gia đình lo lắng.

Phương Nghi lắc đầu, đập tay xuống bàn:

- Các anh không hiểu gì cả . Tôi làm gì có gia đình mà các anh sợ, để anh ta làm phiền tôi như vậy mà các anh đứng nhìn à ?

Thấy Khắc Minh đã ra dấu bảo đi . Phúc đành cúi xuống:

- Nghi say rồi, để anh ấy đưa về . Mai tôi gọi điện cho Nghi nghe.

Phúc đi qua bàn khác ngồi , Khắc Minh ngồi xuống trước mặt Phương Nghi:

- Bây giờ em đồng ý về chưa?

Cô quay mặt chỗ khác , Khắc Minh gằn giọng:

- Để mẹ thấy em thế này thì không hay chút nào . Nhưng nếu em không về, tôi sẽ gọi điện cho mẹ tới , em suy nghĩ đi.

Phương Nghi không trả lời , cô hơi nghiêng người lấy hộp thuốc trên bàn, định hút một điếu . Nhưng Khắc Minh đã gạt đi.

- Em sa đọa tới mức như vậy à ?

Phương Nghi ngẩng lên, trừng mắt:

- Anh lấy tư cách gì phê phán ? Anh rút đi cho tôi nhờ . Vì anh mà bạn bè tôi bỏ đi hết . Anh cho anh phá cuộc vui của tôi chứ hả ?

- Như vậy mà gọi là vui à ? Sa đọa trụy lạc thì có, cái gì làm em thay đổi như vậy chứ.

- Rốt cuộc thì anh muốn gì?

- Tôi muốn em về nhà , và từ đây về sau không nên đến đây nữa.

- Trời, tôi chưa thấy ai lì lợm như anh . Tại sao cứ ngang nhiên xen vào chuyện người khác . Anh có quyền gì , ngay cả là bạn tôi cũng không thừa nhận . Tại sao cứ ngồi đây quấy rối tôi, lại còn dạy tôi . Anh đi đi.

- Thực ra tôi cũng không thích ở đây để nói chuyện đôi co với em.

- Có nói tôi cũng không nghe.

- Tôi không muốn nói nhiều, em đứng lên và về nhà ngay đi.

- Tôi không thích về, đây mới là nhà của tôi.

Cô bỗng quát lên:

- Anh đi đi!

Khắc Minh cũng quát:

- Không ngờ cô đồ đốn đến mức như vậy, cô không xứng được mẹ lo cho.

Phương Nghi nhếch môi:

- Ai cần bà ta lo cho tôi . Tôi không có ai là mẹ cả, các người biến hết đi. Tôi hận các người lắm.

Nói rồi cô xô ghế, loạng choạng đứng dậy . Cô muốn đi nhưng say qua nên đi không vững . Khắc Minh lăm lè đứng dậy, bước tới choàng ngang người dìu cô đi . Phương Nghi hất ra.

Giọng của cô đã bắt đầu lè nhè, cô say tới mức không còn làm chủ được mình . Khắc Minh phải đứng lại sửa áo cho cô . Anh khẽ lắc đầu ngao ngán, điều gì đã làm Phương Nghi xuống dốc đến vậy ? Tại sao ông Trung không chăm sóc con gái mình chứ.

Anh đưa cô ra xe một cách vất vả . Phương Nghi đã quá say nên ngồi không vững . Anh phải đặt cô nằm gối đầu lên chân mình.

Khắc Minh lái xe về nhà mình . Anh nhấn kèn gọi mở cổng và chạy thẳng vào sân . Bà Liên vỗ vè ngạc nhiên khi thấy anh bỗng Phương Nghi trên tay, bà hốt hoảng:

- Nó sao vậy, có chuyện gì vậy con ?

- Cô say rượu chứ không có gì đâu mẹ.

- Trời đất, có chuyện như vậy nữa sao ? Đưa nó lên phòng mẹ đi, mẹ đi pha nước chanh cho nó.

Khắc Minh đặt Phương Nghi xuống giường, tóc cô rối tung trên vai, anh nâng đầu cô lên và sửa lại áo cho cô . Phương Nghi ăn mặc như một vũ nữ . Cô thay đổi đến mức không ngờ . Khắc Minh lắc đầu, khẽ thờ dài.

Ngoài hành lang có tiếng chân , Khắc Minh nghĩ đó là bà Liên nên không quay lại, anh lấy mền đắp ngang người Phương Nghi . Khi anh đứng lên đã thấy Ngọc Thanh tựa ở cửa . Mắt cô nhìn anh trừng trừng . Thấy Khắc Minh quay lại, cô rít lên.

- Có chuyện này nữa sao ?

- Em đi đâu vậy?

- Anh không muốn tôi lên phải không ?

- Không phải anh không muốn, nhưng sao em không ngồi dưới phòng khách đợi anh.

Mẹ anh bảo anh ở trên này . Nếu tôi ngồi ở dưới thì đâu biết anh làm chuyện tôi bại này.

Cô chột lao đến bên giường, kéo áo Phương Nghi:

- Con khốn nạn, giựt chồng người ta, còn dám tới đây nữa hả?

Bị lôi dậy, Phương Nghi cố mở mắt . Nhưng cô không kịp hiểu chuyện gì thì đã bị tát cho một bạt tai:

- Đừng có làm bộ, đồ khốn nạn.

Ngọc Thanh ghen lồng lên, la hét như mất trí , Khắc Minh vội gỡ tay cô ra nghiêm khắc nói giảng từng tiếng:

- Người ta như thế nào em không thấy sao . Tại sao làm lớn như vậy chứ.

Nhưng lời nói của anh bị chìm trước mọi diễn biến, bà Liên đã lên phòng từ lúc nào . Thấy Phương Nghi bị đòn, bà không kiềm nổi cơn giận, bà kéo giắt tay Ngọc Thanh và tát vào mặt cô, rồi quát lên:

- Ai cho cô đánh con gái tôi, ra khỏi đây mau.

Ngọc Thanh ôm mặt, sững sốt nhìn bà Liên:

- Bác... bác...

- Từ nay về sau tôi không muốn thấy mặt cô trong nhà tôi nữa, đi về đi.

- Bác còn bệnh nó, bác che chở cho nó, như vậy là các người...

Ngọc Thanh lắp bắp không nói ra tiếng , cô quay lại nhìn Khắc Minh, anh im lặng ngó ra cửa sổ . Anh không hề có ý bênh vực cô . Điều đó làm Ngọc Thanh phát khùng lên.

- Khốn nạn, cá mè một lứa, đồ khốn nạn!

Cô tức tối chạy ào ra cửa, Khắc Minh đến cửa sổ nhìn xuống đường thấy Ngọc Thanh đứng đón taxi, anh yên tâm quay lại nói chuyện với bà Liên.

Bà đang cho Phương Nghi uống nước chanh nhưng cô ngất ngưỡng ngã vật xuống giường , bà lắc đầu thở dài:

- Không ngờ nó hư đến vậy ? Con gặp nó ở đâu vậy Minh.

- Ở vũ trường . Bạn con cho hay đó mẹ.

- Nghi nó lui tới mấy chỗ đó à.

- Con không biết bao lâu rồi , but mấy thằng bạn bảo con cô ấy là nữ hoàng của sàn nhảy, chịu chơi và quậy hết mình . Mấy cô vũ nữ cũng chưa bằng.

- Trời ơi mẹ không ngờ . Thế mà ông Trung chẳng nói gì với mẹ cả.

- Con nghĩ ông ta cũng không biết.

Bà Liên lầm bầm:

- Cái gì làm nó sống buông thả như vậy . Ngày trước nó gia giáo lắm mà.

- Con thấy mẹ nên để Phương Nghi về đây ở, mẹ dễ kèm cặp cô ấy hơn.

- Sau này tự nhiên nó xa lánh mẹ, mẹ cảm thấy không có quyền gì với nó, mẹ biết làm sao bây giờ.

Bà đứng dậy, buồn rầu nhìn Khắc Minh:

- Khuya rồi, con đi ngủ đi, tối nay mẹ thức trông chừng nó.

- Dạ.

Khắc Minh đi về phòng mình, nhưng anh không ngủ được dù rất mệt mỏi . Anh đứng bên cửa sổ, suy nghĩ miên man, anh nhớ lại lúc tới vũ trường, hình ảnh đập vào mắt anh là Phương Nghi với mái tóc buông lơ lửng tung, đẹp kỳ lạ với những động tác duyên dáng, anh không ngờ cô cũng biết nhảy và nhảy

đẹp như vậy . Cô làm bọn con trai vây quanh say mê cuồng nhiệt . Khắc Minh không hiểu vì sao lúc ấy anh tức điên người, chỉ muốn tát cô cho hả giận, vậy mà anh đã không làm điều đó.

Chưa hết, tới giờ anh cũng không tin đó là cô, Phương Nghi nê nếp tiểu thư lại có thể uống rượu như người ta uống nước . Lại còn hút thuốc nữa . Khắc Minh không chịu nổi điều đó, không bao giờ chấp nhận cô như vậy . Nhưng thật tình anh không biết làm gì hơn, Phương Nghi đã phủ nhận tất cả quyền lực của anh đối với cô . Điều đó không thể trách . Nhưng không hiểu sao cuộc sống của cô lại làm anh tức giận . Giận điên người chứ không phải là sự bức mình thường tình . Tại sao như vậy chứ.

Khắc Minh quyết định nói chuyện với Phương Nghi một lần, rồi sau đó sẽ không quan tâm tới cô nữa . Bây giờ mỗi người đã có cuộc sống riêng . Anh sẽ cưới Ngọc Thanh, sẽ có bốn phận chăm sóc cho cô . Dù sao anh cũng không thể bị Phương Nghi chi phối được.

Sáng hôm sau anh dậy sớm, việc đầu tiên của anh là qua phòng bà Liên, đẩy nhẹ cửa nhìn vào thấy Phương Nghi còn ngủ say, bà Liên có lẽ đã xuống bếp, Khắc Minh trở về phòng mình . Gần tám giờ, bà Liên vào phòng anh.

- Con ở nhà trông Phương Nghi giùm mẹ, mẹ tranh thủ ra chợ một chút . Nếu nó thức dậy con đừng để nó về nghe Minh.

- Dạ.

- Mẹ muốn nói chuyện với nó, bây giờ mà không nói mai mốt khó tìm được, không hiểu sao nó tránh mẹ đến vậy.

Bà vội vã đi xuống nhà, Khắc Minh mặc áo vào rồi qua phòng bà.

Thấy Phương Nghi vẫn còn ngủ, anh lẳng lặng xuống nhà mang ly nước lên để trên bàn, rồi ngồi xuống đọc báo.

Phương Nghi bỗng mở mắt, cô giơ tay che mặt vì nắng chói, cô lẳng người nằm úp mặt xuống gối như suy nghĩ . Chợt thấy Khắc Minh như đang nhìn mình, cô hồng người ngồi dậy, giương mắt nhìn anh, rồi nhìn quanh trong phòng, Khắc Minh bỏ báo xuống.

- Em nhận ra mình đang ở đâu không ?

Phương Nghi không trả lời, cô bước xuống giường và đi về phía bàn phấn . Cô ngồi im lặng chải tóc . Thấy bộ đồ trên người nhàu nát, cô đứng lên mở tủ áo bà Liên, lấy một bộ cầm trên tay, rồi quay lại nhìn Khắc Minh như muốn bảo anh đi ra. Bây giờ anh vẫn theo dõi từng cử chỉ của cô . Về lẳng lẽ của cô làm anh thấy ngán ngẩm . Lúc này nói chuyện không phải là dễ . Nhưng anh vẫn kiên nhẫn:

- Mẹ dặn nếu em thức dậy thì ở nhà chờ, mẹ muốn nói chuyện với em.

- Tôi không có chuyện gì để nói hết và cũng không muốn nghe ai nói hết.

- Em sợ hay không thèm nghe.

- Tại sao tôi phải sợ và sợ cái gì.

- Vậy em cho những gì mình làm là đúng à.

- Tôi có cuộc sống riêng của tôi miễn nghe và phê bình.

Khắc Minh chỉ chiếc ghê trước mặt:

- Em ngồi xuống đi.

Phương Nghi vẫn đứng yên, bộ đồ vẫn cầm trên tay, cô nhìn thẳng phía trước với vẻ lạnh lùng, kênh kiêu . Khắc Minh nhếch môi:

- Thật ra mình chẳng là gì của nhau, tôi sắp có vợ và có bốn phận phải lo cho cô ấy . Nhưng tôi khuyên em một điều, cuộc sống thác loạn sẽ dẫn em tới địa ngục chứ không phải thiên đàng đâu.

- Thế nào là thác loạn.

- Em thông minh nên tôi không cần giải thích, đúng không.

- Này, tối qua đến giờ mấy người sỉ vả tôi hơi nhiều đó . Nhiều chuyện.

Khắc Minh sững người, anh không ngờ cô ả nói cay độc như vậy . Anh cố bình tĩnh.

- Có thể tôi nhiều chuyện, nhưng dù sao khuyên một người làm người tốt vẫn không phải là vô ích đâu.

Phương Nghi giờ chiếc áo lên, cười khẩy:

- Khi một người phụ nữ muốn thay đổi, thì anh hiểu bốn phận của mình là làm gì chứ.

Khắc Minh vẫn ngồi yên:

- Mẹ dặn tôi phải giữ em lại, tôi không muốn thất hứa với mẹ.

Phương Nghi bấu môi, như không thềm nghe, cô nhún vai:

- Cũng được, tùy.

Và trước cái nhìn sững sờ của Khắc Minh, cô bút toạt hàng nút áo, cởi phăng nó ra và ném vào góc phòng và diêm nhiên thay đồ như không có anh ở đó, cử chỉ đầy bạt mạng thách thức, coi khinh.

Khắc Minh cắn chặt răng, quay mặt chỗ khác, anh bỗng thấy tức giận đến cuồng nộ.

- Cô cũng đã như thế trước mặt những người đàn ông khác ? Phải vậy không ?

- Vậy thì sao ? Chuyện đó thường quá, sợ khi gì ?

Khắc Minh quay phắt lại, quát lên:

- Cô còn dám thừa nhận chuyện đó hả ?

Phương Nghi nhún vai, không thềm trả lời, cô gài nút áo cuối cùng, rồi dùng chân hất chiếc khăn tay dưới chân vào góc phòng và quay người ra cửa.

Thái độ ngạo mạn của Phương Nghi càng làm Khắc Minh giận điên người . Anh bước nhanh tới kéo mạnh tay cô, làm Phương Nghi văng vô tường, cô nhăn mặt vì đau, nhưng anh đang mất bình tĩnh nên không nhận ra, anh nghiến răng:

- Đồ sa đọa, có còn là con người nữa không ?

Phương Nghi lì lờm:

- Nếu không thì sao ?

- Tôi giết cô bây giờ, thật là bại hoại danh dự gia đình, cô chết đi.

- Tôi làm mất thể diện gia đình à, nhưng gia đình nào thế, và xét cho cùng thì mấy người lấy quyền gì phê phán tôi.

Thấy Khắc Minh im lặng trừng mắt nhìn, cô liếc anh một cái, như thù ghét đến tận xương tủy:

- Mấy người có còn nhớ đã có lần mấy người đánh tôi không ? Đuổi tôi ra khỏi nhà này như con hủi . Tôi nhớ suốt đời đấy nhé . Tôi tự hứa sẽ làm cho mấy người khốn đốn, chờ đó đi.

- Cô làm gì để trả thù, làm thế này à?

- Đó là lối sống cá nhân của tôi đừng xen vào . Đồ nhiều chuyện.

Khắc Minh quát lên:

- Cô ăn nói mất dạy thế này à?

- Ủ, vậy thì sao ?

- Cô thành quỷ lúc nào vậy, nói đi.

Vừa nói Khắc Minh vừa lắc vai Phương Nghi như điên, cô đau quá nên cố đẩy anh ra, cả còn đang giằng co thì bà Liên chạy lên:

- Chuyện gì vậy, hai đứa làm gì mà xô xát nhau vậy ? Buông ra đi Minh, nghe mẹ nói không ?

Khắc Minh buông mạnh Phương Nghi ra, làm cô lao đao ngã vào cửa, bà Liên đỡ cô lên, nhưng cô đã gạt tay bà:

- Tránh ra.

- Nghi.

Đến lượt bà Liên sững sờ vì thái độ của cô . Bà đứng lặng ngó cô . Phương Nghi điềm nhiên sửa lại tóc rối ngang ngược nhìn hai người . Không thèm cả chào, cô bỏ đi xuống cầu thang.

Bà Liên đứng nhìn theo cô, rồi buồn rầu:

- Mẹ không ngờ nó là như vậy, không nhận được nó nữa.

Khắc Minh thở hắt ra:

- Nếu mẹ nghe chính cổ nói chuyện thì mẹ còn khó tin hơn nữa.

- Tại sao nó lại thay đổi vậy chứ.

- Con nghĩ cổ theo mấy người bạn ăn chơi nên bị nhiễm.

- Làm sao bây giờ, bằng mọi cách mẹ phải cứu nó, nếu không sau này cuộc đời đó chẳng ra gì.

Khắc Minh lắc mạnh đầu:

- Con nhức đầu quá, con đi nằm chút nghe mẹ.
- Ừ.

Anh về phòng mình, ngả người xuống giường và hình dung lại chuyện lúc nãy, nhớ lại những động tác của Nghi trước mặt mình, tự nhiên anh nắm tay đầm mạnh xuống giường . Thật là quá quắt . Không thể chấp nhận được . Thậm chí cô ta cũng chẳng biết xấu hổ là gì . Cái gì làm cô ta trở thành lì lợm đến vậy chứ ? Kiểu này khi quá say, cô ta cũng có thể làm chuyện trời ơi trước mặt chục con mắt cuồng nhiệt vây quanh . Thật là điên khùng.

Càng nghĩ Khắc Minh càng tức điên người, tưởng có thể giết chết Phương Nghi cho hả giận . Anh muốn lập tức đi tìm cô để trút cơn thịnh nộ . Nhưng biết có tìm cô cũng không tiếp, anh đành rảnh dần cơn tức, cố tránh không nghĩ đến cô nữa.

Nghĩ đến Phương Nghi, anh chợt nhớ tới thái độ ghen tương của Ngọc Thanh tối qua, dù sao thì cũng phải giải thích . Anh không thể để Ngọc Thanh đau khổ được, nhất là trong lúc mang thai . Để cô bị dày vò vì ghen tương thì nhẫn tâm quá.

Khắc Minh bước đến bàn, bấm máy của Ngọc Thanh, vừa nghe giọng anh, Ngọc Thanh đã òa lên khóc:

- Anh còn gọi đến tôi làm gì ? Để tôi chết cho anh vừa lòng.
- Khoan đã Thanh, anh muốn giải thích chuyện tối qua, em bình tĩnh nghe anh nói đi.
- Không cần nghe, tôi sẽ phá thai cho anh vừa lòng.
- Không nên như vậy Thanh, anh đã làm gì có lỗi với em đâu ? Nghe anh nói đi.
- Tôi không muốn nghe.
- Thôi thế này, em ở nhà chờ anh, anh sẽ qua giải thích hết với em.

Ngọc Thanh im lặng, Khắc Minh hiểu cô đã nguôi ngoai, anh bỏ máy xuống, rồi mặc đồ đến nhà cô.

Cô tiếp anh bằng gương mặt ủ rũ có vẻ như đã tuyệt vọng, Khắc Minh ngồi xuống bên cô, dịu dàng:

- Em muốn làm gì thì cũng phải nghĩ đến cái thai . Em không sợ ảnh hưởng đến đứa bé sao.
- Cha nó đã không nghĩ đến nó thì tôi nghĩ làm gì.
- Nhưng anh đã làm gì nào?
- Như vậy mà còn bảo là không làm gì ? Anh đón nó về nhà, cả mẹ anh cũng thừa nhận nó . Bà ta đánh tôi vì nó, anh còn đòi phải làm gì nữa.
- Hôm qua em thấy Phương Nghi trong tình trạng như vậy, tại sao em còn nặng tay với cô ấy.
- Tôi không cần biết, nó có chết cũng mặc kệ.

Khắc Minh lắc đầu:

- Chuyện không như em tưởng đâu . Phương Nghi say rượu, anh đưa cô ấy về nhà săn sóc . Còn mẹ anh

là mẹ ruột của Phương Nghi, thấy con bị người khác đánh, người mẹ nào lại không nóng ruột . Mẹ anh lỡ tay với em thì có thể bỏ qua được, lẽ nào em hẹp hòi đến vậy.

- Tôi là vậy đó . Hôm qua tôi không đánh lại là may cho bà đó rồi.

- Thanh!

Khắc Minh kêu lên kinh ngạc, anh không tưởng tượng nổi cô hồ đồ đến vậy . Anh lắc tay cô:

- Anh hy vọng em bốc đồng, yêu cầu em bỏ ngay tư tưởng đó đi.

Ngọc Thanh nguẩy đầu như không thèm nghe, Khắc Minh lầm lì nhìn cô:

- Em nghe đây, em có thể dùng đứa bé khổng chế anh, bắt anh phải làm mọi thứ cho em muốn, anh có thể chấp nhận điều đó . Nhưng việc coi thường mẹ thì anh không chấp nhận được.

- Vậy thì anh sẽ làm gì . Nếu vậy để tôi phá thai rồi chia tay đi.

- Em không còn cách nào hơn cách đó sao?

- Với tôi, cách đó là hay nhất.

- Thậm chí vì anh, em cũng không thể tôn trọng mẹ anh được à?

- Nếu bà ấy cũng không tôn trọng tôi.

- Thực ra một phút nóng giận thì đâu gọi là ghét bỏ . Em nên vị tha một chút Thanh ạ.

Ngọc Thanh ngồi im, cô làm nư đến cùng, không gì làm cô sung sướng hơn được bắt Khắc Minh chiều theo ý muốn vô lý của mình . Nó chứng tỏ quyền lực của cô đối với anh . Và cô thích tận hưởng quyền lực đó . Nhếch môi với vẻ kiêu kỳ cô đợi anh làm hòa trước, nhưng nhớ ra một chuyện, cô quên bằng ý định của mình.

- Này, lúc nãy anh bảo mẹ anh là mẹ ruột của con Nghi à . Có nghĩa là sao ? Anh với nó là anh em à.

- Không, anh là con nuôi của mẹ, mẹ anh bắt buộc phải xa con hơn hai mươi năm, sau này mới gặp lại . Mẹ anh thương Phương Nghi lắm.

- Chà, ly kỳ nhỉ.

- Có thể?

- Như vậy có nghĩa là anh có thể cưới nó, vì hai người đâu phải là anh em ruột.

Khắc Minh nhú mày:

- Em nói gì vậy Thanh, chẳng phải anh đang muốn cưới em đó sao.

- Anh muốn cưới tôi nhưng anh đâu có xem tôi là người thân của anh. Chuyện đời tư có khi nào anh kể cho tôi nghe đâu ?

- Có nhất thiết phải cho em biết không ?

- Đó là điều bắt buộc.

Khắc Minh nhún vai như bất lực, anh im lặng nhìn ra cửa . Ngọc Thanh chỉ chiết:

- Là anh em họ như vậy, càng thuận lợi cho anh chứ sao ? Anh có thể vừa cưới tôi, vừa yêu cô ta, nếu ai trách thì anh có thể bảo anh lo cho em gái . Còn ai nói vào được đâu.

- Em tưởng tượng cái gì vậy Thanh, anh có nói với em là anh yêu cô ấy đâu.

- Không nói, nhưng nghĩ.

Khắc Minh thở hắt ra như ngao ngán, rồi kiên nhẫn:

- Có thể em mệt mỏi nên đâm ra cáu gắt với anh . Anh không trách điều đó, chỉ muốn em hiểu điều này . Đối với anh bây giờ, em và con là quan trọng nhất, hiểu như vậy em sẽ không còn buồn khổ nữa, phải tập trung lo cho cái thai em hiểu không ?

Vẻ hài lòng hiện rõ trên mắt Ngọc Thanh, cô nghiêng đầu làm điệu:

- Vâng em hiểu.

Khắc Minh vỗ nhẹ vai cô:

- Đã hứa thì từ đây về sau em đừng suy diễn lung tung nghe không ?

- Anh về hả?

-Ừ, ngày mai anh qua đón em.

Khắc Minh về rồi, cô đứng dậy đi ra rửa mặt, chải tóc lại và tươi tỉnh xuống bếp tìm thức ăn . Việc sáng nay anh qua tìm cô để giải thích làm cô hồ hởi vô cùng. Như vậy chứng tỏ cô rất quan trọng đối với anh . Cô không ngờ Khắc Minh thương con đến vậy . Vị trí của cô đối với anh quá vững vàng, đến nỗi cô không cần lấy lòng bà Liên nữa.

Nếu mai một bà bệnh vực Phương Nghi, cô sẽ bắt Khắc Minh cho bà khốn đốn, nhớ lại cái tát hôm qua, cô nghiêng răng lại cảm tức. "Đồ mụ già lão xược" . Mụ quên là con mụ nằm trong tay tôi à ? "Mụ già ngu ngốc" Cô gằn giọng lầm bầm một mình như thế . Được mắng bà Liên cô thấy thỏa mãn vô cùng.

Sáng hôm sau vào công ty, cô và Khắc Minh vừa bước xuống xe thì gặp Hoàng Phú cũng vừa chạy đến, anh ta dừng xe rồi đi về phía hai người.

- Mà, có biết chuyện quây của Phương Nghi tối qua không ?

Ngọc Thanh nhìn Phú, cau mặt khó chịu, nhưng anh vô tình không biết.

- Cổ làm cả vũ trường loạn lên.

- Chuyện gì vậy?

- Tối qua vị nữ hoàng này uống ở đâu đó, khi Phúc đưa tới thì hai người đã say ly bì, cô nhảy như điên . Làm tụi tao nhảy theo khờ luôn.

- Rồi sao nữa?

- Lúc đó một ông khách tới mời cổ . Tụi nó không chịu, nếu cổ từ chối thì không có chuyện gì xảy ra,

đăng này, tự nhiên cổ nhận lời . Phúc nó nổi nóng lên, nhưng không dám nóng với cô ta, mà nó gây chuyện với ông kia.

- Vậy thì ảnh hưởng gì đến Phương Nghi.

- Tại cổ mà ra mọi chuyện chứ sao lại không ? Đáng lẽ phải cãi hai người thì cô ta lại khuyến khích họ đánh nhau . Phúc nó say quá, còn ông kia thì muốn ra về anh hùng trước mặt người đẹp . Hai bên choáng nhau toi bồi luôn, ly bay ghế bay loạn xạ như xin.

Ngọc Thanh nhăn mặt khó chịu, cô kéo Khắc Minh đi, nhưng anh vẫn đứng yên:

- Rồi sao nữa?

- Sao hả, thì bảo vệ của nhà hàng tới kéo hai người ra, Phương Nghi bèn bảo hai vị anh hùng kia ra đường thanh toán nhau . Hai ông hùng đó đâu dám cãi làm nháo ngoài đường người ta bu đông nghẹt, công an bèn tới mời họ đi.

- Phương Nghi bị bắt rồi à?

- Ủ, công an hỏi nhà cô ta ở đâu thì cổ nói muốn bắt thì bắt chứ cổ không có nhà gì hết . Công nhận cổ chịu chơi tới bến, không sợ gì cả.

- Thật là quá lắm.

- Sao, anh nóng ruột hả?

Ngọc Thanh hỏi một cách châm biếm, nhưng Khắc Minh điềm nhiên:

- Em vô trước đi, anh đến công an một chút.

Ngọc Thanh giấy nẩy:

- Cái gì, cái gì, anh muốn bảo lãnh nó hả?

- Anh không thể làm khác được, em phải hiểu điều đó Thanh à.

- Tôi không hiểu gì cả, anh không được đi.

- Tại sao vậy?

- Tại tôi không thích.

- Em tôn thờ cái tôi của mình đến vậy sao ? Dù sao Phương Nghi cũng là em của anh. Đừng hẹp hòi như vậy Thanh.

- Mặc xác nó ngu thì ráng chịu, không ảnh hưởng gì đến tôi.

- Vậy còn mẹ anh, anh không thể để mẹ buồn.

- Con của mẹ ta thì mẹ ta lo, không ảnh hưởng gì đến anh.

Khắc Minh nhìn cô, lắc đầu:

- Để lát nữa, anh về nói chuyện với em.

Ngọc Thanh trừng mắt hăm dọa:

- Được rồi anh đi đi, rồi anh sẽ lãnh hậu quả chuyện này.

Nói rồi cô ngoe nguẩy bỏ đi, Khắc Minh đứng yên nhìn cô, mím môi vì giận . Hoàng Phú nói như biết lỗi:

- Tao định kể cho mày nghe chơi thôi, ai ngờ cổ giận như vậy, xin lỗi nghe.

- Không sao, mày vô đi.

- Bộ mày định đến công an thật à

- Dù muốn dù không cũng phải bảo lãnh Phương Nghi cái đã.

- Coi chừng Ngọc Thanh ghen.

- Tao sẽ giải thích sau.

Khắc Minh lại lên xe đến đồn công an, Phương Nghi đang ngồi trước bàn, một mực không trả lời những câu hỏi của anh công an, mặc cho Phúc ngồi một bên năn nỉ . Thấy Khắc Minh bước vào, mặt cô cau lại như không muốn thấy anh, cô quay chỗ khác.

- Ai mượn anh tới đây, đừng xía vô chuyện người khác.

Khắc Minh không trả lời cô, anh nói với anh công an:

- Cô này là em gái tôi, xin bảo lãnh cô ấy.

- Anh vào đây, cô ta cứng đầu quá, chúng tôi không làm việc được . Mời anh qua phòng bên này trao đổi một chút.

Khắc Minh đi theo anh ta . Hơn mười phút sau anh trở ra phòng ngoài. Đứng trước mặt Phương Nghi, anh nghiêm nghị:

- Cô có thể về được rồi.

- Cảm ơn.

Phương Nghi thẳng ra cửa, Phúc lật đật theo cô Nhưng Khắc Minh đã giữ tay hấn lại.

- Anh về nhà đi, tôi sẽ đưa cô ta về.

- Dạ, cảm ơn anh.

Khắc Minh nhìn tận mắt hẳn:

- Tôi khuyên anh mai một đừng có rủ rê cô ta đi chơi nữa . Không hay ho gì đâu.

Và mặc cho hắn đứng ngó ra, anh bỏ đi đến chỗ đậu xe.

Phương Nghi đi trên lề đường, dáng điệu chán chường như không biết phải về đâu . Hôm qua lúc bị bắt, cô đã nghĩ đến thuyền trưởng Nguyễn, nhưng ông đã đi tàu . Gọi ông Trung đến thì cô không muốn, cô không nỡ thấy ông khổ tâm vì cô . Và thực ra cô gọi cũng chưa chắc ông có ở nhà . Bà Liên thì cô càng không muốn, vì bà biết thì Khắc Minh cũng biết, cô không muốn bị anh cười vào mũi . Vậy mà rốt cuộc thì chính là anh ta.

Có tiếng xe thắng gần bên cô . Phương Nghi đi nép vào lề và quay lại . Khắc Minh mở cửa xe.

- Lên đi, tôi đưa em về.

- Cám ơn, đừng làm phiền tôi.

Phương Nghi bỏ đi nhanh . Nhưng Khắc Minh đã vọt xe lên phía trước và bước xuống chặn cô lại:

- Tại sao đến nỗi có chuyện như vậy . Em làm ơn giải thích giùm được không ?

Phương Nghi dừng lại:

- Tôi không hề yêu cầu anh đến giúp tôi . Đã như vậy rồi thì xin cám ơn . Còn ngoài ra yêu cầu đừng nói giọng gì đến tôi.

- Khoan đi, tôi cần phải nói chuyện với em, lên xe đi.

Phương Nghi nhả mặt:

- Mấy người định nói gì ? Trong trường hợp này thì bài học tôi phải nghe là đừng có sống trụ lạc, một lô cái đừng có... Đứng không ? Đã nói là tôi không muốn nghe đâu . Đừng lải nhải mất công.

Nói xong cô xô mạnh Khắc Minh ra và bỏ chạy . Khắc Minh đứng yên nhìn theo cô . Phương Nghi đang chạy bỗng loạng choạng dừng lại . Khắc Minh thấy gót giày cô bị văng ra . Anh chờ thử xem Phương Nghi sẽ làm gì . Nêu không quay lại nhờ anh đưa về, chẳng lẽ cô đi chân không ?

Phương Nghi ngồi xuống tháo đôi giày ra, nhìn thấy gót bị sút, cô cúi kính quăng nó vào gốc cây, rồi đi chân trần bỏ về.

Anh lên xe bật công tắc, nhưng không đi ngay mà ngồi thừ suy nghĩ . Anh không thể trở về công ty làm việc ngay được, còn nói chuyện với Phương Nghi thì càng khó . Anh cứ chạy loang quanh trong thành phố . Cuối cùng quyết định đến thẳng nhà cô.

Anh không bấm chuông, mà luồn tay mở khóa cổng đi thẳng vào phòng khách.

Phương Nghi không có ở đó . Khắc Minh đứng giữa nhà, kinh ngạc nhìn xung quanh . Căn phòng trống trơn . Đồ đạc hầu như không còn thứ gì . Những thứ còn lại đều không có giá trị . Chẳng lẽ ông Trung sa sút đến mức ấy ? Không thể được . Bằng mọi cách anh phải hỏi Phương Nghi cho ra lẽ.

Khắc Minh đi lên phòng cô . Phương Nghi đang ngồi bó gối trên giường, gục mặt vào nắm tay . Nghe tiếng cửa mở cô ngẩng đầu lên, sững sốt, rồi nhảy ngay xuống đất:

- Lại là mấy người, ai cho mấy người đến đây ? Thật là lì lợm, cút xéo đi! Ra khỏi đây ngay!

Khắc Minh không quan tâm đến vẻ hung hãn của cô . Anh mím môi:

- Nói cho tôi biết, tại sao nhà cửa lại như thế này, có chuyện gì xảy ra cho ba em vậy ? Nói đi.

Đang khoanh tay, Phương Nghi chợt buông thõng xuống . Rồi cô hất mặt lên, kênh kiệu:

- Thế thì sao ? Ừ, nhà tôi đã sa sút thế đấy . Anh đạt được mục đích rồi đấy! Rồi sao nữa ?

- Nhưng tại sao lại sa sút ? Tại sao đến mức tan hoang thế này . Em nói đi.

Phương Nghi nhìn anh một cách thù ghét:

- Anh mà dám hỏi tôi câu đó à ?

- Tại sao anh lại không hỏi được ?

- Câm miệng đi! Thật không có gì đáng ghét hơn một con sói làm ra vẻ ngu ngơ trước tội ác của nó . Nói cho mấy người biết . Nếu mấy người còn tới đây dò xét nhà này thì...

- Thì sao ?

- Tôi sẽ giết mấy người.

Khắc Minh khoát tay:

- Em nghĩ như vậy có quá khích không ?

- Khích hay không tôi không cần biết . Nhưng bây giờ tôi bị đẩy đến đường cùng rồi . Còn gì mà sợ chứ!

Cô cười khẩy:

- Tôi để yên cho mấy người, vì tôi biết mình yếu thế . Nhưng nếu mấy người còn khiêu khích thì coi chừng . Tôi sẽ không nhịn đâu.

Khắc Minh quay lại nhìn cô:

- Bình tĩnh lại đi Nghi, có thể em đã hiểu lầm tôi . Thật ra chính tôi cũng không ngờ gia đình em lại ra nông nổi này . Lý do thì tôi chưa biết . Nhưng tôi có thể khẳng định hoàn toàn không phải do tôi.

- Câm họng, đừng chạy tội! Đồ hèn nhát!

Khắc Minh vẫn điềm tĩnh nhìn cô:

- Quen với tôi mấy năm, hẳn em đã hiểu tính tôi . Cái gì đã làm thì tôi không hề trốn tránh hậu quả . Có thể em đang hận tôi . Nhưng đừng nên hận một cách mù quáng . Ít ra em phải tìm hiểu chuyện làm ăn của ba em chứ.

- Đừng nói nhiều, im đi . Mấy người càng thanh minh thì chỉ càng làm tôi khinh bỉ . Định đổ lỗi cho anh Đông chứ gì ? Đồ hèn.

Khắc Minh nhún mày:

- Em có thể nhẹ lời một chút không Nghi ?

- Tôi không cần lịch sự với loại người giả nhân giả nghĩa.

- Em có thể si và nếu lòng em còn nghi kỵ, nhưng em nên kể chuyện, nhất định tôi sẽ giúp gia đình em thoát khỏi tình trạng này.

- Anh định sẽ giúp đỡ cái gì ? Anh muốn làm tới chuyện gì nữa hả ? Nói đi... nói đi.

Nghe giọng nói chát chúa ấy . Khắc Minh và Phương Nghi đều giật mình quay lại . Ngọc Thanh đến từ lúc nào . Cô đứng ở cửa chống nạnh nhìn hai người, mặt đặng đặng sát khí . Khắc Minh đi về phía cô:

- Em tới lúc nào vậy ? Sao em biết anh ở đây ?

- Tôi đến đồn công an, không thấy các người . Tôi biết ngay hai người sẽ về đây tình tứ mà! Đoán đâu có sai.

Nãy giờ Phương Nghi đứng tựa bàn theo dõi Khắc Minh và Ngọc Thanh . Nghe nói như vậy, cô chột lên tiếng, giọng khiêu khích:

- Đúng rồi, đúng rồi . Tình tứ thì phải về nhà, chứ ở ngoài đường coi sao được . Đúng không anh thân yêu ?

Khắc Minh quay lại, ngạc nhiên về thái độ của cô . Nhưng anh chưa kịp nói thì Ngọc Thanh đã gầm lên:

- Mày còn dám nói như vậy hả ? Đồ trời đánh, đồ con...

- Ê, cầm chửi đó . Vào nhà người ta còn làm ầm hả ? Muốn tôi gọi công an không ?

Ngọc Thanh quay phắt qua Khắc Minh:

- Anh nói cái gì đi, để nó nhục mạ tôi mà anh im lặng được à ?

Anh nắm tay cô:

- Em về đi Thanh! Chuyện không như em nghĩ đâu, đừng làm ồn như vậy.

- Tôi không về . Anh sợ phải không ?

- Anh không có gì để sợ cả, nhưng em thấy đó, làm ồn thì ích gì, đừng làm anh khó xử.

Ngọc Thanh đẩy mạnh một cái làm Khắc Minh ngã ngửa xuống bàn . Phương Nghi tròn mắt nhìn Ngọc Thanh, buột miệng:

- Sao chị dữ quá vậy ?

- Dữ hả, tao moi gan mày ra chứ dám nói tao dữ hả ? Đồ...

Cô tuôn ra một tràng chửi thề . Những ngôn ngữ kinh dị nghe mà gai cả người . Khắc Minh chột quát lên:

- Đủ rồi, em im đi . Thật là xấu hổ.

Phương Nghi nhìn Ngọc Thanh ghê tởm . Mỗi hận trong lòng chột bùng lên, cô nhớ như in vẻ cười cợt thỏa mãn của Ngọc Thanh vào buổi tối ấy . Cô mím môi, run lên với ý nghĩ trả thù . Thấy Khắc Minh còn ngồi chống một chân trên bàn, cô sà vào lòng anh:

- Chị ta dữ quá, em sợ lắm . Đừng bỏ em ở đây một mình, anh Minh.

Khắc Minh nhìn cô như không hiểu . Anh ngạc nhiên về cử chỉ đột ngột của cô nhiều hơn . Phương Nghi lại vui mặt trong cổ anh:

- Em sợ lắm!

Anh vỗ nhẹ vai cô như dỗ dành . Rồi quay lại Ngọc Thanh:

- Nghe lời anh, em bình tĩnh nói chuyện nhỏ một chút, anh sẽ giải thích với em.

- Còn giải thích cái gì nữa ?

Ngọc Thanh hét lên, cô nổi điên khi thấy Phương Nghi đứng trong lòng Khắc Minh, cô chưa biết phải làm gì thì Phương Nghi đã vòng tay qua cổ anh, hôn lên môi anh một cách đắm đuối . Khắc Minh cố giữ tay Phương Nghi lại:

- Đừng làm như vậy Nghi!

Ngọc Thanh cầm chiếc ghế định đánh Phương Nghi . Nhưng Khắc Minh đã đỡ lại . Cử chỉ che chở của anh càng làm cô ghen điên cuồng . Cô cố giáng chiếc ghế, muốn đánh cho kỳ được Phương Nghi và la hét âm ỉ . Phương Nghi cười khẽ và cứ ôm cổ Khắc Minh, làm anh không đứng lên được . Anh cố gỡ tay cô:

- Em buông tôi ra, đừng làm như vậy.

Rồi được Phương Nghi, anh đến gần Ngọc Thanh định nói . Nhưng cô đã xô mạnh anh một lần nữa . Mặt cô méo mó vì cơn tức:

- Được rồi, anh chống mắt lên mà xem tôi làm gì . Anh sẽ lãnh hậu quả chuyện này . Con mày nữa, con ranh kia . Tao sẽ không tha mày đâu.

Nói xong cô vùng chạy ra ngoài . Khắc Minh nhìn theo, lắc đầu ngao ngán . Phương Nghi vỗ tay reo lên:

- Bỏ về rồi, chọc một chút đã ghen thật, tức cười dễ sợ . Hi hi.

Rồi cô cười ngật nghẻo . Khắc Minh lăm lì nhìn cô:

- Em có thể đùa giỡn như vậy được à ?

- Cho vui, chứ không thì buồn lắm.

- Em biết cô ấy đang có thai không ?

- Biết, nhưng chuyện này không sao đâu . Một chút tức giận thì không ảnh hưởng đến đứa bé . Lại cũng ít ảnh hưởng đến người mẹ, anh yên tâm, là phụ nữ tôi hiểu chuyện đó hơn anh . Vả lại...

- Thế nào ?

- Vả lại tôi không ác đến mức làm hại người khác . Cái thai hai tháng không làm cô ta chết vì ghen đâu.

Cô châm biếm:

- Chỉ có loài sói mới có dã tâm sát hại đồng loại khác . Chắc anh hiểu chuyện đó hơn tôi mà.

Khắc Minh không quan tâm đến vẻ mỉa mai của Phương Nghi, anh nhìn cô chăm chăm:

- Cô có thể hôn những người đàn ông dễ dàng như lúc này đã làm với tôi à ?

Phương Nghi cười tỉnh bơ:

- Chuyện đó đâu có khó . Ngày trước tôi đã từng hôn anh, thì hôn bất cứ ai cũng vậy thôi . Muốn thử lần nữa không ?

- Đủ rồi, thật là tồi bại.

Anh quát lên:

- Cô tự xếp mình vào hạng người gì vậy ?

- Cho là loài người gì đi nữa, thì cũng đâu ảnh hưởng đến anh . Tốt hơn hết là anh lo giáo dục cô vợ sắp cưới của anh . Tôi thấy cô ta có vẻ là dân đầu đường xó chợ hơn là người trí thức . Nghe cô ta chửi thề mà chóng cả mặt . Thật tội nghiệp.

- Tội nghiệp ai ?

- Tội cho anh và mẹ anh . Sống chung với một người như vậy, khó lắm đấy!

- Cảm ơn cô đã có lời khuyên . Nhưng này, tôi thấy cô cũng còn chút thông minh, chút giáo dục khi nhận xét người khác . Sao cô không đem những điều đó chăm chút cuộc đời mình, sống như vậy mà cô thấy được à ?

Phương Nghi phẩy tay, rồi ngã người tựa vào Khắc Minh, cười cợt:

- Anh không biết, chứ được đàn ông chiều chuộng thì vui lắm . Họ biết tôn trọng nhan sắc của tôi, chứ không vùi dập như anh . Bị anh hắt hủi rồi tôi mới thấy tình cảm của họ là đáng quý.

Khắc Minh im lìm nhìn cô . Phương Nghi lại tiếp tục cười buông lời:

- Tôi còn thấy tội cho anh . Vì anh chỉ chăm chú vào một người . Làm sao có được những niềm vui khác nhau.

- Có say chưa đó ?

- Làm gì có chuyện say ? Nếu tôi có uống rượu, thì đó phải là giữa bàn tiệc, có những người đàn ông say mê chiều chuộng, họ mang tới cho tôi những cảm giác hưng phấn . Này, anh có muốn làm thử không ?

- Đủ rồi, thật là ghê tởm.

Khắc Minh gạt tay Phương Nghi ra, xô cô khỏi người anh . Bị mất thăng bằng, Phương Nghi ngã ngửa xuống giường . Cô gượng ngồi lên, cử chỉ rõ ràng là không có chút ngượng ngập hay xấu hổ về chuyện mình đã nói . Về mặt cô đầy thách thức, lì lợm . Khắc Minh nhìn như muốn nuốt sống cô:

- Càng lúc cô càng làm tôi thấy ghê sợ . Tôi cảnh cáo trước, nếu tiếp tục sống buông thả kiểu đó, cô sẽ trả giá đắt đó.

- Cảm ơn lời khuyên tốt đẹp của con sói.

Khắc Minh trừng mắt nhìn cô, rồi bỏ đi ra ngoài . Anh đóng mạnh cửa như trút cơn tức giận vào đó .
Phương Nghi đợi tiếng chân anh mất hút ở hành lang, cô ngã người nằm xuống, rồi òa lên khóc một cách tức tưởi.

Phương Nghi đứng dựa tường, lặng im nhìn những người thi hành án niêm phong từng thứ trong nhà .
Một nhân viên nhìn cô:

- Yêu cầu cô rời khỏi nhà để chúng tôi thi hành nhiệm vụ.

Phương Nghi không trả lời, lặng lẽ đi lên phòng lấy giỏ, cô đã chuẩn bị trước mấy ngày nay . Lẽ ra cô đã đi rồi nhưng cô có một cái thú đau thương là muốn tận mắt chứng kiến nỗi bất hạnh của mình.

Tuần trước cũng tại phòng khách này, công an đã đọc lệnh bắt ông Trung . Bây giờ, cô là người cuối cùng nhìn nhà cửa bị tịch biên . Cô không hề có một giọt nước mắt . Chỉ lặng lẽ nhìn mọi thứ diễn ra quanh mình . Chính cô cũng không hiểu được tại sao mình dừng dừng đến vậy.

Cái quan trọng nhất trong đời đã mất, thì những thứ khác chỉ là vô nghĩa, có mất cũng chẳng sao.

Phương Nghi khoác giỏ lên vai, đi lang thang ra đường, cô cũng không biết mình sẽ đi đâu . Nhưng địa chỉ quen biết trong thành phố này thì nhiều nhưng cô chỉ cần duy nhất một địa chỉ của thuyền trưởng Nguyên . Nhưng ông thì đã đi rồi.

Phương Nghi bước vào quán nước, ngồi lặng yên suy nghĩ . Việc đầu tiên là phải mượn một phòng trọ nào đó . Mà cô thì thật tình không biết nó ở đâu . Lần đầu tiên trong đời cô nhận ra mình không còn một thứ gì, kể cả nơi ở . Thật là bàng hoàng.

Phương Nghi rời quán nước và đến điện thoại công cộng gọi Phúc đến . Rồi đứng chờ hẩn.

Gần nửa giờ sau hẩn mới có mặt . Thấy chiếc giỏ trên vai Phương Nghi, hẩn ngạc nhiên:

- Nghi định đi đâu vậy ?

Phương Nghi tựa người vào xe, khép hờ mắt:

- Phúc có thể tìm giúp Nghi một nhà trọ không ?

- Tại sao phải như vậy ? Nghi giận gia đình hả ?

- Không giận, nhưng không thể ở đó . Nhà mình bị ngân hàng tịch thu rồi . Bây giờ mình không còn gì cả.

Phúc ngồi im như không tin, hẩn nghĩ Phương Nghi nói đùa . Chờ mãi không nghe hẩn nói gì, Phương Nghi mở mắt nhìn hẩn:

- Phúc tưởng Nghi đùa hả ? Không có đâu.

Phúc dè dặt:

- Vậy bây giờ Nghi không có chỗ ở thật à ?

- Thật.

- Vậy Nghi đến nhà mình đi . Mẹ mình dễ lắm.

- Không được đâu . Lấy tư cách gì chứ . Và lại không thể ở như vậy hoài được.

- Có sao đâu . Mình sẽ lo cho Nghi.

- Nếu vậy thì giúp Nghi tìm chỗ ở đi.

- Thôi được . Nhưng tìm chỗ ở không phải lập tức là có ngay đâu.

- Sao kỳ vậy ? Nghi xem phim thấy người ta chỉ đến thuê phòng là có ngay mà.

- Nhưng đó là khách sạn, còn chỗ ở ổn định thì phải tìm xem mình có vừa ý không, rồi xem người ta còn cho không nữa . Đâu có đơn giản.

- Vậy hả ? Thế mà Nghi không nghĩ ra, nếu biết vậy Nghi đã lo tìm trước rồi.

- Từ nhỏ tới lớn Nghi quen được mọi người lo rồi, đâu có biết thực tế cuộc sống ra sao ? Bây giờ Nghi tới ở nhà Hồng Thúy đỡ, khi nào tìm được nhà mình cho hay sau, chịu không ?

- Phúc tạp quá vậy hả ?

Cô thở nhẹ.

- Nghi phải chịu chứ biết sao bây giờ ?

- Tối nay đi chơi không Nghi ?

- Không còn tinh thần Phúc à!

- Thôi vậy, Phúc không ép.

Phúc đưa Phương Nghi đến nhà Hồng Thúy . Rồi chạy đi tìm nhà cho cô suốt cả ngày.

Hai hôm sau hẩn đưa cô đến chỗ ở mới . Đó là một căn phòng khá sáng sủa . Hẩn tự trả tiền trước cả năm cho cô và cứ hồi hộp sợ Phương Nghi không bằng lòng căn phòng đó . Cho nên hẩn rất thích khi thấy Phương Nghi không có phản ứng gì.

Thấy Phương Nghi nhìn quanh phòng, Phúc lên tiếng:

- Ở đây chắc không bằng phòng của Nghi ở nhà, nhưng mình không tìm được phòng nào khá hơn.

Cô quay lại:

- Nghi ở sao cũng được, Phúc đừng lo mà . Cám ơn Phúc nghe.
- Mình về cho Nghi nghỉ . Chiều mình qua với Nghi.

Phương Nghi nhắc lại:

- Cám ơn Phúc nghe.

Hắn về rồi, cô ngồi xuống ghế, lặng lẽ nhìn căn phòng từ nay sẽ là chỗ ở đơn độc của mình, tự nhiên thấy tủi thân, cô khóc rầm rức một mình.

Nhưng đến tối, khi Phúc rủ đi chơi . Cô như thoát thân trở thành một người khác . Cô uống rượu đến say mềm . Sau này Phương Nghi phát hiện ra rượu làm cho người ta có cảm giác lâng lâng như bay bổng . Nếu không say thì đêm xuống cô không ngủ được . Mà đối với cô, không có gì kinh khủng hơn những đêm dài thức trắng đối diện với mình . Lúc đó cô nghĩ đủ thứ . Đau khổ, thù hận và tuyệt vọng . Cô cảm thấy mình mất tất cả, không có tương lai và nhất là cô đơn khủng khiếp . Cô muốn tìm mọi cách để quên, để trả thù số mệnh phũ phàng với mình.

Sáng nay tương đối tỉnh táo, Phương Nghi đi một mình đến nhà thuyền trưởng Nguyễn . Cô không hy vọng ông có ở nhà, chỉ định đến thăm bé Thi Thơ để có một người bạn . Nhưng như một giấc mơ với cô, người mở cổng chính là ông . Thấy Phương Nghi, ông không giấu được sự xúc động:

- Thật không ngờ là em . Tôi tìm em suốt mấy hôm nay.
- Ông về bao giờ vậy ?
- Khoảng một tuần.
- Em không nghĩ là được gặp ông . Em định tìm bé Thi Thơ.
- Nó đi học rồi.

Ngồi đối diện với Phương Nghi trong phòng khách . Nguyễn nhìn cô chăm chú:

- Nhà em làm sao vậy ? Kể tôi nghe đi . Khi về là tôi đến tìm em ngay . Nhưng hàng xóm cũng không biết em đi đâu, chuyện gì đã xảy ra với em ?
- Ba em thiếu nợ, họ thừa ba . Ba ở tù, nhà bị lấy, em sống một mình ở nhà trọ.

Thuyền trưởng Nguyễn nhíu mày:

- Tại sao trước đây em không kể với tôi ?
- Em không muốn kể, không phải em xấu hổ với ông . Mà vì ... như vậy đó, em không giải thích được.
- Nghi này, em nên đến ở nhà tôi, không nên ở một mình như vậy, tôi sẽ lo tất cả cho em.

Phương Nghi lắc đầu:

- Không nên như vậy thuyền trưởng ạ! Em không muốn làm phiền ông.
- Tôi chỉ thấy phiền nếu em từ chối thôi . Mấy ngày nay tôi cứ nghĩ đến em và cứ lo lắng . Tôi không biết gì về gia đình em nên không biết ở đâu mà tìm . May mà sáng nay em đến đây.

Phương Nghi cắn nhẹ môi:

- Bao giờ ông đi nữa ?
- Còn lâu lắm, có gì không ?
- Không có gì, em chỉ nghĩ đến lúc không có ông ở thành phố, lúc đó em không biết phải nói chuyện với ai ?

Nguyễn mỉm cười:

- Tôi quan trọng với em như vậy sao ?
- Thật đấy ông ạ! Những lúc đó em đã sống...

Cô im lặng, Khắc Minh luôn miệt thị cô sa đọa, phóng túng, trụy lạc, toàn những từ ngữ nặng nề . Cô không muốn thuyền trưởng Nguyễn biết điều đó nhưng đã đoán lơ mơ:

- Sống không đúng bản chất của mình phải không ?
 - Vâng, nhưng sao ông biết ?
 - Tôi đoán vậy . Em không phải là cô gái chỉ biết khóc khi nghịch cảnh đến với mình . Em có cá tính mạnh mẽ, nên không cam chịu . Nhưng lại hoàn toàn không hiểu biết về cuộc sống nên khó mà vượt lên.
- Thấy Phương Nghi im lặng, ông nói tiếp:
- Nếu tôi đoán không lầm thì có ai đó đã tìm chỗ ở cho em, đúng không ?
 - Vâng, một người bạn của em giúp.
 - Tôi cũng nghĩ vậy . Vì em không thể tự lo cho mình được đâu.

Phương Nghi nói khẽ:

- Em tệ đến vậy sao ?

- Tôi không cho như vậy là tệ . Dù sao thì em đã quen được nuông chiều rồi . Sống như vậy em thấy không dễ dàng, phải không ?

- Vâng, em sợ lắm, lúc nào cũng có cảm giác cô đơn.

- Vì vậy em mới đến tìm tôi ?

Phương Nghi lắc đầu:

- Em cũng không biết nữa . Chỉ cảm thấy ở bên ông thì em được an toàn hơn.

Câu nói của cô hình như đã tác động mạnh mẽ đến Nguyên, ông ngồi lặng nhìn cô, nhìn rất lâu, Phương Nghi ngơ ngác:

- Có gì vậy hả ông ?

Nguyên lắc đầu:

- Em vô tình nói những câu làm nhói tim tôi.

Ông đứng dậy đi lại gần Phương Nghi:

- Nói thật với tôi đi . Trong thời gian vắng tôi, có khi nào em nhớ lại những lần gặp, hoặc những gì đã nói với nhau không ?

- Có chứ, em thường nghĩ về ông và chỉ trông tàu ông về, nhớ nhiều nhất là cái đêm ở cảng.

- Còn gì nữa không ? Và lúc đó em nghĩ gì ?

- Em thích được làm bạn với ông.

- Vậy nếu không bao giờ còn gặp tôi nữa, em có tiếc không ?

Phương Nghi buồn hiu:

- Em không biết ông định nói gì . Nhưng nếu không có ông, em sẽ chẳng còn ai thân thiết trên đời này nữa.

- Tôi quan trọng với em vậy sao ?

- Vâng.

Nguyên vỗ nhẹ vai cô, cảm động:

- Em có biết đối với tôi, em cũng quan trọng như vậy không ?

- Em không nghĩ . Nhưng em đâu có làm gì giúp ông . Em chỉ nghĩ mình là gánh nặng của ông . Nhiều lúc em sợ như vậy đấy!

- Sao em không thử nghĩ mình là chỗ dựa tinh thần của người khác, như tôi chẳng hạn.

Phương Nghi cười vô tư:

- Em mà là chỗ dựa của ai bây giờ . Em biết mình chẳng được tích sự gì cả.

- Với tôi, chỉ cần nhìn em, nghe em cười nói là đủ.

Phương Nghi vẫn hồn nhiên:

- Nếu ông chỉ cần ở em bao nhiêu đó thì dễ quá . Cái đó em làm được.

Thuyền trưởng Nguyên mỉm cười vì vẻ vô tư của cô . Ông chợt đề nghị:

- Tại sao em không giới thiệu chỗ ở của em với tôi ?

- Ông biết để làm gì ?

- Dù sao tôi cũng cần phải biết em sống ra sao chứ ?

Phương Nghi ngần ngừ một chút, rồi đứng dậy:

- Thế thì đi . Em nghĩ ra rồi, khi nào buồn thì ông sẽ đến rủ em đi chơi.

- Chỉ đơn giản vậy thôi à ?

- Chứ còn gì nữa nào.

- Chờ tôi một chút.

Thuyền trưởng Nguyên vào trong nhà . lát sau ông đi ra với một chiếc hộp lớn trên tay:

- Tặng em.

- Cái gì vậy, quà của em hả ?

- Khi nào có một mình em hãy mở ra.

Phương Nghi tỉnh ngịch:

- Hy vọng không phải là một con cá mập.

Thuyền trưởng Nguyên bật cười . Ông không nói gì, chỉ đi ra cửa . Phương Nghi khệ nệ ôm chiếc hộp, lú lú đi theo ông.

Phương Nghi mở cửa phòng mình rồi đứng vào một góc nhìn Nguyên, cho ông nhận xét, không thấy ông nói gì, cô chỉ màn cửa, khoe:

- Em tự trang trí đấy, có đẹp không ?

- Đẹp lắm, em khéo tay lắm . Nhưng bàn ghế đâu ?

Phương Nghi nhún chân, ngồi xuống sàn nhà . Cô khoát tay như mời mọc:

- Em tiếp khách kiểu Nhật, xin mời.

Nguyên mỉm cười và cùng ngồi xuống theo cô . Phương Nghi định đứng dậy lấy nước thì Phúc đã xuất hiện ở cửa . Hắn có vẻ ngạc nhiên khi thấy Nguyên . Hắn gật đầu chào và nói ngay:

- Không ngờ Nghi cũng có khách, Phúc cứ nghĩ chỉ mình Phúc biết chỗ này . Xin lỗi, chú đây là...

- Là bạn của Nghi đây.

- Bạn ?

- Thân lắm.

- Chào chú.

- Chào cậu.

Phúc ngồi làm thinh . Thuyền trưởng Nguyên cũng không nói gì . Phương Nghi gọi chuyện:

- Tối qua Phúc có đi đâu không ?

- Không có Nghi mình không đi đâu cả.

- Không đến Hoàng Huy nữa hả ?

- Không luôn.

- Buồn nhì!

Phúc chìa một tấm thiệp ra:

- Tối nay Hồng Thúy tổ chức sinh nhật, thiệp gửi lâu rồi mà mình quên đưa cho Nghi.

- Vậy hả ? Tổ chức ở đâu thế ?

- Thì Hoàng Huy . Thúy bao nguyên lâu một luôn . Tối nay không có khách, chỉ có bạn bè tụi mình thôi .

Đi nghe Nghi ?

Phương Nghi ngần ngừ nhìn Nguyên . Ông khoát tay:

- Em cứ đi, không sao mà.

- Nhưng ông vừa mới về em muốn đi chơi với ông . Hay là ông cùng đi với em nghe.

- Cũng được.

Nãy giờ Phúc ngồi yên nghe, cách nói chuyện của hai người làm anh thấy lạ, khó chịu một cách mơ hồ .

Phúc có cảm giác đó là một quan hệ không bình thường và anh tự nhiên thấy ác cảm với thuyền trưởng Nguyên . Anh không muốn có mặt, nhưng cũng không tiện nói, đành ngồi im.

Thấy hộp quà để ở đầu giường, Phúc đoán ngay chủ nhân của nó . Anh nghĩ thầm một cách bức tức

“Phương Nghi có điên không mà chịu để một lão già tán tỉnh chứ”.

Phúc ngồi một lát rồi ra về, Phương Nghi vô tư không để ý về mặt không vui của anh . Nhưng Nguyên thì không bỏ qua một cử chỉ nhỏ . Ông im lặng cho đến lúc nào đó Phương Nghi sẽ tự kể . Ông hiểu cô chẳng có chuyện gì mà không nói với ông.

Buổi tối ông đưa Phương Nghi đến dự sinh nhật . Trong thâm tâm ông muốn biết những ngày qua Phương Nghi đã ra sao ? Nhưng tối nay Phương Nghi rất trầm tĩnh, cô làm mọi người phải ngạc nhiên vì vẻ trầm lặng của mình . Khi Phúc đứng lên mời cô ra piste . Cô lắc đầu từ chối:

- Hôm nay Nghi không muốn nhảy.

Phúc nhìn cô một cái, rồi lẳng lẳng đến mời một cô gái khác . Mọi người nhảy theo điệu nhạc cuốn cả chân . Chỉ có Phương Nghi và thuyền trưởng Nguyên còn ngồi lại bàn . Ông vỗ nhẹ tay cô:

- Em ra với bạn đi.

- Không . Em muốn ngồi ở đây hơn.

- Sao vậy ? Tôi làm vướng chân em à ?

- Không phải, chỉ đơn giản vì em không thích hoạt động nữa.

Cô nghiêng người tới rót rượu, chậm rãi hớp từng ngụm, không để ý cái nhìn sừng sốt của thuyền trưởng Nguyên . Ông yên lặng, bàng hoàng nhìn cách uống sành sỏi của cô . Rõ ràng là Phương Nghi đã thay đổi quá nhiều . Nhưng ông giấu kín vẻ ngạc nhiên của mình và nhìn cô thản nhiên như không.

- Em có thích nhảy một chút không ?

- Không, em thích ra ngoài cho mát.

- Vậy thì đi.

Hai người đứng dậy, đi ra ngoài lan can . Phương Nghi ngược mặt nhìn lên trời, rồi quay lại cười với ông:

- Những lần trước tới đây, em không hiền như hôm nay đâu, ông có muốn nghe em kể không ?

- Muốn . Nếu em thích.

- Lúc đó ông thì đã đi, nhà em bị lấy . Em thấy mình chẳng còn gì hết . Cả một người mẹ cũng không .

Em hận đời vô cùng . Phúc đã đến với em lúc đó.

Thuyền trưởng Nguyễn hỏi chặn:

- Và em yêu cậu ta ?

- Không, làm sao mà yêu được . Phúc rủ em đi chơi, em chợt nhận ra rằng cuộc sống còn những thú vui chứ không phải chỉ toàn đen tối . Ông không biết em đã có những buổi tối vui thế nào đâu . Bọn em nhảy nhót tung bừng, vui lắm.

- Em thấy vậy là vui ?

- Vâng, em thích quây nháo nhào lên, muốn nhìn mọi người quay cuồng vì mình . Không hiểu ma quỷ xui khiến thế nào mà anh ta đến vào lúc đó.

- Ai . Khắc Minh à ?

- Vâng, Khắc Minh . Hôm đó em say quá . Còn anh ta thì một mực bắt em phải về . Ông biết không, anh ta khinh bỉ em, mắng nhiếc em không tiếc lời . Anh ta bảo em trác táng - Cô phẩy tay - Đúng là một người ...

Cô lắc đầu, không diễn tả được ý mình . Nguyễn nói thay ý nghĩ của cô.

- Em cho là Khắc Minh vô lý và theo ám ảnh em à ?

- Vâng, vâng, đúng như vậy . Em đã cố gắng quên họ, thế mà họ quay trở lại làm phiền em, suy cho cùng thì anh ta có quyền gì mà xen vào đời tư của em chứ ?

- Có thể Khắc Minh còn yêu em, mà chính cậu ấy cũng không biết.

Phương Nghi nhăn mặt:

- Giá anh ta còn biết yêu thì còn đỡ . Loại người như anh ta yêu quỷ thì có . Nhiều lúc em cứ tự hỏi tại sao em còn hoài hời nguyên rửa anh ta làm gì . Thật em cũng không hiểu được em.

- Thế nào ?

Phương Nghi thở dài:

- Không hiểu sao mỗi lần gặp anh ta là em mắng không tiếc lời, mắng rất nặng, thù ghét đến tận xương tủy . Anh ta ghét cái gì thì em cố ý làm cái đó để ... em cũng chẳng biết để làm gì nữa.

Cô tư lự tiếp:

- Trong khi anh Đông cư xử với em rất tệ, anh ấy làm nhà cửa tan nát, vậy mà em không hề bị ám ảnh vì ghét, chỉ đem trút hết vào Khắc Minh, nhưng ghét thì chỉ càng khổ cho em vì em đâu có làm gì được anh ta.

- Nói như vậy có nghĩa là em còn yêu Khắc Minh đó.

- Cái gì ?

Phương Nghi chợt quay phắt lại, dùng dùng nói giận:

- Ông mà cũng nói như vậy à ? Em ghét ai có ý nghĩ em còn yêu anh ta . Đùng là một sự xúc phạm . Ông là một người tỉnh tể, thì hẳn ông phải hiểu rằng không gì xúc phạm cho bằng ý nghĩ em yêu được một người ác độc, một người không có trái tim, mất hết nhân tính, một...

Thuyền trưởng Nguyễn chặn lại:

- Em đừng giận và khoan kết luận vấn đề . Cần đợi thời gian kiểm tra xem.

Không để cô suy nghĩ được thêm, ông nhìn đồng hồ:

- Tối rồi, em có muốn về không ?

Phương Nghi quay đầu nhìn vào trong, thấy mọi người còn nhảy . Cô khẽ đặt tay lên tay ông.

- Mình cứ lắng lắng về, đừng để ai biết ông ạ!

Cả hai đi xuống đường, Phương Nghi đứng chờ Nguyễn . Cô chợt thấy Khắc Minh đứng mua thuốc bên kia đường . Anh cũng vừa quay lại và thấy cô . Anh như muốn băng qua đường đến bên cô . Nhưng lúc ấy xe thuyền trưởng Nguyễn cũng vừa dừng lại . Phương Nghi mở nhanh cửa ngồi vào xe . Lướt ngang qua Khắc Minh, cô còn thấy mắt anh mở lớn vì kinh ngạc . Có lẽ anh đang nghĩ cô có bồ, theo cái cách lăng nhăng khác . Tự nhiên cô héch mặt lên một mình, như thách thức, coi thường ...

Khắc Minh đợi Ngọc Thanh ngủ hẳn rồi đứng dậy ra về . Mẹ cô tiễn anh ra cửa:

- Ngày mai con đến không ?

- Dạ đến.

- Thấy nó còn chưa khỏe . Con chịu khó đến thường xuyên trông nó giùm bác, bác bận quá.

- Dạ.

Khắc Minh ngồi vào xe, anh cầm lái mà đầu óc nghĩ miên man . Hơn một tháng mà Ngọc Thanh vẫn chưa hoàn toàn khỏe . Đôi lúc nhìn sắc mặt bắt đầu hồng hào của cô, anh đâm ra nghi ngờ một thủ đoạn nào đó nơi cô . Nhưng cũng chưa thể khẳng định.

Cho đến giờ anh vẫn không dám tin cô làm chuyện tà trời như vậy . Phá bỏ đứa con bốn tháng để trả thù anh, làm cho anh đau khổ . Cô có chút tình mẫu tử nào không ? Thật là kinh khủng.

Gần tháng nay anh phải điều dưỡng vì quá nhiều chuyện . Lần gặp anh ở nhà Phương Nghi, Ngọc Thanh đến ngay bệnh viện để phá thai . Buổi chiều nhận điện thoại của mẹ cô, anh giật người không tin . Khi anh đến nơi, cô còn xanh mướt vì ca phẫu thuật . Và mỗi ngày anh phải đến nhà săn sóc cô, dù trong lòng là sự phẫn nộ ghê gớm . Đến giờ anh mới thật sự hiểu Ngọc Thanh và càng thấy ghê sợ.

Giữa hai người con gái, mỗi người với cách riêng của mình đều làm anh đau khổ không dứt ra được . Anh có trách nhiệm với mỗi người theo cách khác nhau . Nhưng cái anh nhận luôn là sự trừng phạt . Có muốn trốn tránh cũng không được.

Khắc Minh đi thẳng về nhà . Cảm thấy đói và mệt mỏi . Anh định đi về phòng thì bà Liên đã lên tiếng:

- Có tin tức gì của con Nghi không Minh ?

- Không mẹ ạ!

Anh lưỡng lự một lát rồi quyết định nói:

- Hôm qua thấy Phương Nghi ngoài đường . Con định đến nói chuyện thì cô đã lên xe chạy mất hút, cho nên ...

Bà Liên nhíu mày:

- Lên xe nào, xe gì ?

- Con không nhìn rõ mặt người đàn ông đó . Nhưng con đoán là thuyền trưởng Nguyễn.

- Ông đó là ai vậy ? Sao con biết ông ?

Khắc Minh ngược nhìn trần nhà, tư lự:

- Ông ta là chỗ làm ăn với con trước đây . Con không biết ông ta nhiều . Thật là, làm sao Phương Nghi quan hệ với một người lớn tuổi như vậy ?

Bà Liên ngồi phịch xuống ghế:

- Nó lại quậy chuyện gì nữa đây ? Lúc nào cũng để mẹ lo lắng . Con có cách nào liên lạc với ông thuyền trưởng đó không ? May ra ông biết nó ở đâu.

- Con nghĩ chắc chắn Phương Nghi sẽ không cho ông ta nói, cô muốn tránh mặt mẹ con mình thì sẽ dặn trước ông ta, cho nên hôm nay con không đi tìm.

- Con ráng nhớ xem còn đứa bạn nào của nó mà mình chưa tới không ?

- Hết rồi mẹ ạ.

Bà Liên thở dài, hỏi qua chuyện khác:

- Con Thanh nay khỏe chưa ?

- Con không biết . Hình như là đã khỏe . Con thấy mặt cô ta hồng hào, nhưng mấy lúc con đến đều thấy đang nằm vùi đắp, con không hiểu được.

Bà Liên cười khẽ như đã hiểu:

- Vậy à ?

Bà đứng dậy:

- Con rửa mặt đi, mẹ hâm canh lại cho nóng.

- Thôi mẹ ạ, mắt công lắm . Con ăn cái gì cũng được.

Nhưng bà Liên đã vào bếp . Lúc này thấy anh gầy, bà hơi xót ruột nhưng không thể can thiệp được . Mỗi ngày ở công ty về là anh đến săn sóc Ngọc Thanh, đến khuya mới về . Là phụ nữ, bà thừa hiểu cô đã khỏe, thậm chí khỏe tới mức có thể vác cả một bao gạo . Nhưng con bé đã muốn bắt Khắc Minh chiều chuộng thì bà biết nói sao hơn.

Rốt cuộc chỉ có Phương Nghi của bà là chịu thiệt thòi . Nghĩ đến việc bây giờ cô lang thang không nơi nương tựa lòng bà nóng như có lửa . Tại sao cô ghét luôn cả bà ? Bà đã làm gì nên tội chứ ?

Bà chăm chút bàn ăn cho Khắc Minh nhưng anh mệt quá nên chỉ ăn qua loa rồi đi về phòng . Từ lúc xảy ra chuyện của Ngọc Thanh và gia đình ông Trung, lúc nào anh cũng mệt mỏi vì chạy vạy lo lắng . Chưa khi nào trong nhà buồn lặng như vậy.

Ngày chủ nhật, anh tranh thủ thời gian đến thăm ông Trung . Tòa án đã xử xong và thân nhân ông có thể đến thăm . Khắc Minh hy vọng gặp Phương Nghi ở đó.

Nhưng khi anh đến thì cô chưa tới . Ra gặp anh, ông Trung kinh ngạc đến mức không tin . Ông buồn rầu:

- Bác không ngờ là cháu . Phương Nghi đâu, cháu có biết không ?

- Cháu không biết . Có thể cô chưa hay bác đã chuyển đến đây . Lúc này bác khỏe không ?

- Khỏe . Còn ba cháu, cháu đi thăm chưa ?

- Tuần này cháu bận quá nên không thăm . Nhưng ba cháu cũng khỏe rồi.

- Cháu có tin gì của thằng Đông không ?

- Không bác ạ!

Ông Trung im lặng một lát, rồi thở dài:

- Bác không ngờ cháu đến thăm, bác cứ nghĩ cháu sẽ không bao giờ ...

Khắc Minh ra dấu chặn lời ông . Anh nói một cách nghiêm túc:

- Lần đó cháu đã tạo điều kiện cho bác tung lô hàng trong kho ra . Cháu thấy với lô hàng đó, bác không thể gọi là có lời . Nhưng cũng không đến nỗi để công ty phá sản và đổ nợ . Gia đình có chuyện gì vậy bác Trung ?

- Thật ra thì cũng tại bác không kiểm soát thằng Đông . Nó lấy danh nghĩa công ty vay tiền gặt gấm người ta, căn nhà thì lấy thế chấp ngân hàng . Đến lúc nó với vợ nó trốn bác mới vỡ lẽ.

- Phương Nghi biết chuyện này không bác ?

- Bác có nói.

Khắc Minh im lặng . Như vậy nghĩa là Phương Nghi hiểu chuyện . Vậy mà vẫn ghét anh, vẫn nói nặng không tiếc lời . Cái gì đã làm cô thù hận đến vậy ?

Khắc Minh suy nghĩ một lát rồi nhìn ông Trung:

- Cháu sẽ trả nợ đỡ cho bác và mượn luật sư bào chữa cho phiên tòa sau để bác trắng án . Chuyện đó cháu làm được, bác đừng lo.

Ông Trung lắc đầu quyết định:

- Đừng cháu, bác vay nợ cháu vậy là đủ rồi, không thể nhận thêm nữa đâu . Vả lại, tòa án đã xử xong rồi, không thay đổi được đâu.

- Vẫn có thể được vì đây là chuyện anh Đông làm mà . Bác nhận tội như vậy có ích gì . Dù sao thì cũng nên để anh bị pháp luật trừng trị, để anh hiểu ra chứ ?

Ông Trung vẫn lắc đầu:

- Vài trăm triệu không phải là số tiền nhỏ đâu . Nếu thương bác, cháu lo giùm Phương Nghi là bác nhớ ơn cháu lắm rồi, bác không thể vay gì của cháu nữa Minh ạ!

Khắc Minh nhìn ông đăm đăm:

- Trước khi bị bắt, bác có đưa mẹ cháu ba trăm triệu phải không ?

- Đó là tiền bạc cho Phương Nghi làm của hồi môn . Trước sau gì cũng ở tù . Bác muốn danh lại một chút để cho nó sống sung sướng, vậy là bác yên tâm rồi.

- Tạm thời cháu sẽ lấy tiền đó, cộng với tiền rút của công ty cháu trả nợ cho bác và lo mượn luật sư nữa .

Còn chuyện Phương Nghi thì ... khi nào cô có chồng cháu sẽ lo sau.

Ông Trung muốn rồi nước mắt, nhưng ông lắc đầu trấn tĩnh ngay:

- Cháu cao thượng quá Minh à . Hãy nói thật với bác, cháu làm vì lòng thương hại, hay trong đó vì Phương Nghi ?

- Nếu cháu nói vì cả hai ?

- Không sao, không sao mà . Bác chỉ ân hận vì bác mà con gái bác không lấy được người chồng tốt . Xem như số nó bạc phận, trăm sự cũng là tại bác.

- Đừng nghĩ như vậy bác Trung ạ.

Anh đứng dậy:

- Cháu xin phép về . Tuần sau cháu sẽ đến cho bác hay kết quả.

Khắc Minh ra gần đến cổng thì thấy Phương Nghi hấp tấp đi vào . Anh định đến nói chuyện với cô nhưng nhớ ra còn phải lo nhiều việc, anh đành đứng lan vào đám đông cổ không để cô nhìn thấy . Tuần sau đến gặp cô thì tiện hơn.

Và nhưng vào lúc anh không ngờ nhất thì chính Phương Nghi đến tìm anh.

Buổi sáng anh từ nhà Ngọc Thanh đến công ty hơi trễ . Vừa vào văn phòng đã thấy Phương Nghi ngồi đó . Anh nhìn thoáng cô một cách ngạc nhiên rồi đến ngồi vào bàn, đối diện với cô . Khắc Minh chưa kịp lên tiếng thì cô đã nói ngay:

- Vậy là anh đã thành lập công ty riêng rồi à ? Xin chúc mừng ông giám đốc.

- Không có chi.

Phương Nghi nhìn anh một cái rồi nghiêm mặt:

- Sáng nay tôi đến không phải để nói chuyện với anh đâu . Chỉ yêu cầu một việc.

- Nói đi.

- Tôi hỏi, hôm qua anh đến tìm ba tôi để làm gì ?

- Đơn giản là đi thăm.

- Nói dối, anh mà cũng biết thăm viếng người khác à ? Anh đến đó để làm gì ? Nói mau!

Khắc Minh khẽ nhún vai:

- Vậy ba em không nói gì với em à ?

- Có nói . Nhưng tôi không tin . Ba tôi thì lúc nào lại không bào chữa cho anh và nhận tội về mình . Cách hay nhất là đến hỏi anh.

Cô mĩa mai:

- Anh có tiếng là người can đảm mà . Việc gì phải chối chuyện mình làm, đúng không ?

Khắc Minh thân nhiên như không hề bị xúc phạm:

- Em muốn gì, nói ngay đi, ngắn gọn thôi.

Phương Nghi cau mặt:

- Hôm qua anh nói gì với ba tôi, tôi không cần biết . Nhưng tôi cảnh cáo anh, nếu mai mốt anh còn đến đó lần nữa, tôi sẽ không nhin đâu.

- Em tưởng tượng cái gì vậy ?

- Không phải tưởng tượng, mà là chắc chắn có . Loại người như anh thì có thể làm cái gì khác hơn . Tôi nói trước, lúc trước anh mắng nhiếc tôi, điều đó có thể bỏ qua . Nhưng nếu anh giờ trò chuyện với ba tôi thì không yên với tôi đâu . Người ta đã ngã ngựa rồi, đừng có chà đạp nữa, vô lương tâm vừa thôi.

- Em ăn nói lung tung gì vậy ?

Phương Nghi hét lên:

- Đừng có giả vờ thơ ngây, đừng làm tôi khinh thêm nữa.

- Này, nếu em tiếp tục la hét kiểu đó, tôi sẽ cho người đuổi em ra ngoài, nghe chưa ?

Phương Nghi trừng mắt:

- Và trước khi tôi ra khỏi đây thì văn phòng này cũng tan hoang với tôi . Tôi không nhin như lúc trước đâu, đừng tưởng để dọa nạt.

Khắc Minh bực mình thật sự:

- Em muốn gì, nói thẳng ra đi.

- Không phải muốn mà là cấm, cấm anh đến chỗ ba tôi.

- Theo em thì tôi đến đó để làm gì ?

- Để tận mắt chứng kiến sự chiến thắng của mình.

- Còn gì nữa không ?

- Đó là điều tôi muốn hỏi anh đây . Anh đã nói gì với ba tôi ?

Không để Khắc Minh trả lời, cô tiếp luôn:

- Khi anh miệt thị tôi thì cũng có thể miệt thị cả ba tôi . Nói thật, hiện tại tôi không làm gì được anh, nhưng một khi còn nói được, tôi sẽ không để cho đầu óc anh yên ổn đâu.

Khắc Minh ngửa người ra ghế:

- Em làm tôi mệt vì những chuyện vợ vắn của em làm rồi, làm ơn về giùm tôi đi.

- Không về, nếu anh chưa hứa với tôi.

- Em muốn tôi hứa cái gì ?

- Tuyệt đối không bao giờ đến làm phiền ba tôi.

Khắc Minh đập mạnh bàn:

- Tôi làm phiền ba cô à ? Cô hiểu hết chuyện chưa mà ăn nói lung tung vậy ?

- Này, đừng có la hét, tôi không sợ anh đâu.

- Bây giờ trả lời thẳng đi . Bác Trung đã nói gì với cô ?

- Ba tôi bảo anh tốt . Nhưng tôi không tin, không bao giờ tin . Nếu anh là người có lương tâm thì ba tôi đã không vô tù . Anh xô người ta xuống sông rồi đưa ra chiếc lá dừa bảo họ bơi vào bờ . Tôi ghét những người đạo đức giả lắm . Tôi hỏi, bây giờ anh còn muốn giở thủ đoạn gì nữa . Dám nói không ?

Khắc Minh lắc đầu ngán ngẩm:

- Đã khờ khạo, ngốc nghếch mà còn hay đa nghi . Từ đó đến giờ cô đã làm được chuyện gì đúng ? Nói đi!

Thấy Phương Nghi không trả lời, anh cười khẩy:

- Chỉ chuyện ba cô vô tù oan uổng như vậy mà cô cũng không biết phải làm gì, không biết đi tìm luật sư bào chữa hay nhờ bạn bè giúp đỡ . Cái gì cũng không biết cả . Chỉ biết khóc và nói năng vợ vắn . Đây, cô tự nghĩ xem cô có chứng chặc chưa ?

- ...

- Đã vậy con tới đây gây chuyện, ngay cả cách điều tra cũng không khéo léo . Nếu không phải là tôi thì cô đã bị tổng ra ngoài rồi.

Phương Nghi ngồi im, mở to mắt nhìn Khắc Minh, anh cũng nhìn vào tận mắt cô:

- Cô là con trong nhà, có biết anh mình gây nợ nần bắt ba cô gánh chịu, thế mà không biết phân xết hay làm gì cứu vãn gia đình . Sao cô ngốc quá vậy ?

Phương Nghi chop mat suy nghĩ:

- Chuyện đó cũng có thể cứu vãn được sao ? Thế mà tôi không nghĩ ra, tôi biết phải làm sao bây giờ ? Khắc Minh không trả lời, anh đứng chống tay lên bàn, im lặng quan sát cô . Thấy cái nhìn giễu cợt của anh, Phương Nghi tự ái đứng bật dậy:

- Cảm ơn sự gợi ý của anh, tôi sẽ tự mình lo tất cả . Xin chào.

- Khoan . Cô lo như thế nào vậy ?

- Đó là chuyện của tôi, không ảnh hưởng gì đến anh.

Khắc Minh chế giễu:

- Có cần tôi giúp gì không ?

- Không bao giờ . Tôi không bao giờ ngu ngốc đến nỗi đặt sinh mạng của mình vào tay con cáo . Chào.

Khắc Minh đứng trước mặt cô:

- Khoan về . Bây giờ cô đang ở đâu ?

- Ở đâu mặc tôi.

Vừa nói, Phương Nghi vừa lách người chạy nhanh ra ngoài . Khắc Minh gọi cô thư ký vào:

- Cô đi theo cô gái lúc này, tìm xem nhà cô ta ở đâu về cho tôi biết.

- Dạ.

Cô thư ký đi rồi, Khắc Minh ngồi vào bàn định làm việc, nhưng đầu óc cứ lờn vờn chuyện của Phương Nghi . Anh ngửa người ra ghế nhìn lên trần nhà, suy nghĩ miên man, lúc này anh rất bức mình cô, nhưng giờ thì không . Phương Nghi mãi mãi chỉ có thể là đứa bé để người ta chiều chuộng, bảo vệ . Cô không hiểu tí gì về cuộc sống . Anh mới nói có mấy câu mà cô đã hoang mang lúng túng, vậy mà lúc mới đến thì hung hăng căm đoán anh đủ chuyện . Thật buồn cười.

Đã vậy tính lại hay tự ái . Chờ thử xem cô ta sẽ làm gì để cứu vãn gia đình . Khắc Minh biết chắc một điều Phương Nghi sẽ không đến lần thứ hai để hỏi anh, cũng không tự mình làm được điều gì . Thậm chí nghĩ ra thôi mà cũng không làm nổi rồi, nói gì đến thực hiện.

Không hiểu tại sao lúc nào cô cũng nghi kỵ, thù ghét anh . Chẳng lẽ chuyện lúc trước đã in sâu vào tâm trí cô, trở thành ấn tượng, cho nên cô không tin anh thật tình lo lắng cho cô . Lại còn hoài nghi phủ nhận, thật là bức mình.

Đến tận trưa cô thư ký mới trở về, cô ta có vẻ mệt mỏi:

- Thưa, tôi đã đi theo cô ấy . Nhưng cô ta cứ đi lang thang vào chợ và các quầy hàng . Cuối cùng cô ấy gặp một người bạn và đi đâu đó, tôi theo không kịp ạ!

Khắc Minh khoát tay:

- Không sao . Cô đi làm việc đi.

- Dạ.

Anh nhìn đồng hồ rồi đứng dậy dọn dẹp các thứ vào tủ . Vậy là mất một buổi sáng không làm được gì . Đáng phải hẹn lại buổi chiều . Có lẽ giờ này Ngọc Thanh đang đợi anh . Nghĩ đến cô, anh thờ dài chán chường . Cô làm anh mệt mỏi lắm rồi.

Trưa nay anh đến thì cô đã ngồi chờ sẵn, vẻ mặt tươi tỉnh và quan trọng như muốn nói với anh chuyện gì đó . Khắc Minh ngồi xuống trước mặt cô:

- Em khỏe hẳn chưa, sao không nằm mà ngồi vậy ?

- Khỏe rồi . Em muốn nói chuyện với anh . Cả tháng nay em chờ hoài, nhưng anh không nói thì em phải hỏi thôi.

Khắc Minh thận trọng:

- Chuyện gì vậy ?

- Em muốn đi làm.

- Chuyện đó đâu có khó, làm gì em trịnh trọng vậy.

- Anh định xếp em làm chuyện gì ?

- Lúc trước ở công ty Hiệp Hoa em làm gì thì bây giờ ở công ty anh em vẫn làm việc đó.

Ngọc Thanh nhúm mày:

- Công ty anh ? Có nghĩa là anh xem nó là của riêng anh chứ không phải của hai đứa và em không có chút quyền hành nào hết phải không ?

Khắc Minh nhún vai:

- Em muốn nghĩ thế nào cũng được.

Ngọc Thanh nén giận, mím môi:

- Em muốn làm trợ lý cho anh . Anh cho nhỏ Thúy nghỉ đi.

Khắc Minh nhướng mắt:

- Cô ta làm việc giỏi lắm, anh không có lý do gì để cho nghỉ cả.

- Vậy còn em ?

- Em vẫn làm bên kế toán như cũ.

- Không, em không chịu.

- Tùy em, anh không có cách giải quyết nào khác được.

- Được rồi, nếu anh không giải quyết thì không có chuyện cưới xin gì cả . Đẹp luôn!

- Tùy em.

Vẻ thần nhiên của anh làm Ngọc Thanh chết điếng . Cô nói như hét:

- Anh nói vậy nghĩa là sao ?

Khắc Minh ngẩng đầu lên, nhìn cô, không chút âu yếm:

- Hôm nay em khỏe rồi, anh nghĩ chúng ta nên nói chuyện với nhau cho rạch ròi, em thấy sao ?

Ngọc Thanh lầm bầm:

- Chuyện rạch ròi là chuyện gì ?

- Có lẽ em hiểu anh từ lâu rồi, anh hy vọng em đừng né tránh.

- Né tránh cái gì ?

- Anh không yêu em.

Ngọc Thanh hãi hùng nhìn Khắc Minh:

- Anh nói cái gì ?

- Từ trước đến giờ chưa khi nào anh thấy yêu em . Thông cảm cho anh.

- Vậy thì tại sao anh lại chuẩn bị đám cưới.

- Tại sao thì em hiểu rồi, anh không cần giải thích mà.

- Tôi không hiểu gì hết!

Khắc Minh đứng dậy, đến đứng bên cửa sổ như để giữ một khoảng cách với cô.

- Anh hiểu em rất yêu anh . Nhưng cách để em trói buộc anh vào tình yêu đó làm anh ngao ngán Thanh ạ . Em chỉ sử dụng toàn thủ đoạn, những thủ đoạn bình thường nhất mà một đứa con nít cũng có thể nghĩ ra.

Ngọc Thanh cười nham hiểm:

- Biết vậy sao anh không tránh ? Lẽ nào anh không thông minh hơn con nít sao ?

Khắc Minh thần nhiên:

- Anh có nhận ra và anh khâm phục em ở chỗ em biết cách trói buộc . Em đặt anh vào hoàn cảnh đã rồi thì anh còn biết làm gì hơn là cam chịu tất cả, vì trách nhiệm của một người đàn ông.

Ngọc Thanh toan nói thì anh chặn lại:

- Trước đây vì đứa con nên anh chấp nhận để em khống chế ràng buộc, anh không yêu em nhưng vẫn tự nguyện làm một người chồng , một người cha, vì con anh . Nhưng bây giờ đứa bé không còn nữa, chúng ta đâu còn gì để giữ mối quan hệ này . Em nghĩ sao ?

Ngọc Thanh hét lên:

- Vậy ra tôi đã giúp anh giải thoát chứ gì ? Rốt cuộc thì tôi đã tự hại mình . Trời ơi! Khi em phá thai, em chỉ nghĩ đến chuyện trả thù anh, làm khổ anh, bắt anh phải ngày ngày cận kề em để bỏ quên Phương Nghi.

- Và em đã đạt được mục đích rồi, em không thấy thỏa mãn sao ?

- Trời ơi! Sao tôi ngu vậy hờ trời ? Tôi đã tính sai rồi.

Khắc Minh nhìn cô bằng ánh mắt ghê sợ:

- Dù em đã gây cho anh những điều khốn đốn, anh vẫn không vì vậy mà trả thù nhưng nếu em quấy rối Phương Nghi thì anh không bỏ qua cho em đâu.

- Tôi thích đấy, tôi sẽ cho nó ăn axít, anh làm gì được tôi.

Khắc Minh nhìn cô như đe dọa, anh điềm tĩnh:

- Anh hy vọng đây chỉ là lời hăm dọa suông.

Ngọc Thanh ngồi lặng người ngẫm nghĩ . Rồi cô rít lên:

- Bây giờ anh muốn bỏ rơi tôi phải không ?

- Em khoan kết luận điều đó . Anh muốn em bình tĩnh suy nghĩ lại tất cả những điều mình làm, những thủ đoạn mình sử dụng . Rồi công bằng phân xét xem một người đàn ông có đủ can đảm yêu mẫu phụ nữ như vậy không ? Lúc đó em sẽ không thấy hận anh.

Thấy Khắc Minh chuẩn bị về cô nhìn anh chăm chăm:

- Chùng nào anh đến nữa.

- Em khỏe rồi, chắc chắn sẽ không cần đến anh, cho nên anh không đến, nhưng khi nào muốn đi làm thì cứ phone cho anh . Anh sẽ bảo cô thư ký sắp xếp.

Ngọc Thanh đứng trước mắt Khắc Minh, cô chông nạnh, đáng điệu thách thức:

- Đó là cách nói rào đón để tôi hiểu thân phận mình đó hả ? Tôi không cần.

- Tùy em.

Anh tránh cô và đi nhanh ra cửa . Ngọc Thanh xuôi tay đứng nhìn theo . Cô bỗng hét lên một tiếng, rồi xô ngã chiếc bàn, đập phá toí bời trong phòng như một người điên . Và tiếng ồn do chính mình gây ra như kích thích cơn giận, cô khóc ngất:

- Mình sai lầm rồi, ngu quá, để thua trí họ rồi . Trời ơi, tức chết không hờ trời ?

Cô khóc lên nức nở . Bây giờ mới nhận ra rằng mình đã phạm sai lầm không gì cứu chữa được . Chỉ một phút ghen tương mù quáng, cô đã tự hủy bao nhiêu công lao nhẫn nhịn, chinh phục, mưu kế ... Mất Khắc Minh rồi cô không còn gì cả . Trở lại từ đầu cũng không thể được . Càng nghĩ cô càng muốn hóa điên vì tuyệt vọng.

Có tiếng gõ cửa, Phương Nghi bước ra cửa, cô rất ngạc nhiên khi thấy thuyền trưởng Nguyễn đứng đó . Không phải ngạc nhiên vì thấy ông, mà vì cách ăn mặc lịch thiệp và trịnh trọng . Cô mở rộng cửa rồi cười tò mò:

- Ông vừa đi đâu về thế ?

- Không đi đâu cả . Tối nay tôi muốn mời em đi chơi.

- Đi chơi hả ?

- Em có hẹn với ai không ?

- Không . Nhưng ông làm em ngạc nhiên quá.

- Ngạc nhiên cái gì ?

Phương Nghi định nói nhưng lại thôi . Nếu là Phúc thì cô sẽ tự nhiên nhận xét hần . Còn với thuyền trưởng Nguyễn thì cô không dám, vì ông thuộc lứa tuổi khác cô . Không thể tự do ăn nói lung tung được . Cô thay đồ, rồi tung tăng đi theo ông ra xe . Nhưng vừa ra đường thì Phúc cũng vừa tới, hần cố ý đậu xe sát đầu xe thuyền trưởng Nguyễn, như đối đầu nhau . Hần lăm li bước xuống:

- Nghi đi đâu vậy ?

- Đi chơi . Phúc đến tìm Nghi đó hả ?

- Nghi thấy rồi đó.

- Sao Phúc không tới sớm hơn một chút.

Hần nhìn thuyền trưởng Nguyễn một cái, nói đầy ngụ ý:

- Có thể chiều nay Phúc là người tới sau . Nhưng xét cho cùng thì Phúc đã tới với Nghi trước, đúng không ?

Thuyền trưởng Nguyễn im lặng chờ thái độ của Phương Nghi . Nhưng cô không hiểu, cô ngơ ngác nhìn Phúc:

- Tới trước, tới sau là sao ? Nghi không hiểu Phúc muốn nói gì vậy ?

- Phúc chỉ nói vậy thôi, để người trong cuộc tự hiểu.

- Hôm nay Phúc lạ quá.

- Phúc muốn rủ Nghi đi nhảy.

- Ồ, không được, không được đâu.

- Sao vậy ?

- Tại lúc này Nghi không thích đến đó . Vả lại nghĩ bạn đi chơi rồi.

- Vậy thì Phúc về.

Nói xong hần bỏ lên xe, rô máy thật nhanh rồi phóng vút đi . Phương Nghi đứng yên suy nghĩ:

- Hôm nay Phúc lạ quá, ông không biết đâu nhiều lúc rủ đi chơi mà em không đi, anh ta cũng không hề giận vậy mà bây giờ lại nổi giận, em không hiểu được.

Thuyền trưởng Nguyễn mỉm cười:

- Có thể cậu ấy không thích em có bạn . Nhưng thôi, mình đi chứ cô bé ?

- Vâng.

Ông đã đặt trước bàn ăn trong một nhà hàng sang trọng . Căn phòng có vẻ ấm cúng và đẹp huyền ảo vì những ngọn nến . Có cả bình hoa hồng thật lớn đặt trên bàn . Phương Nghi nhìn quanh:

- Đẹp quá! Ông đã chuẩn bị trước đây à ?

- Em thích không ?

- Thích lắm.

Thuyền trưởng Nguyễn ngồi đối diện với Phương Nghi tư lự:

- Ngày mai tôi đi rồi, cho nên tối nay tôi muốn nói với em một chuyện quan trọng.

Phương Nghi ngồi thẳng người, sẵn sàng nghe . Cử chỉ của cô làm Nguyễn hơi chùn lại . Giá cô hiểu và có vẻ e thẹn, ông sẽ dễ bày tỏ hơn . Cô hồn nhiên quá làm ông khó mà nói . Nhưng ông vẫn điềm tĩnh nhìn cô:

- Em có đoán được chuyện tôi sắp nói không ?

Phương Nghi lắc đầu:

- Không, em nghĩ ông gặp chuyện gì đó ghê gớm lắm, nên ông muốn nói với em cho nhẹ.

- Tôi hoàn toàn không gặp chuyện gì ghê gớm cả . Nhưng khi nói với em rồi, tôi hạnh phúc hay đau khổ đều do em quyết định.

- Ui!

Phương Nghi tròn xoe mắt ngạc nhiên:

- Em quan trọng đến vậy sao ?

- Có lần tôi đã nói điều đó và bây giờ tôi lại nói thì em có cảm nhận được không Nghi ?

- Em hả ? Em ...

- Tôi không còn trẻ để nói với em những câu tỏ tình lãng mạn . Mong em hiểu và miễn cho tôi phải chinh phục . Nhưng em nên hiểu một điều là trong đời tôi chưa bao giờ gặp một tình yêu say mê, sâu sắc như vậy.

Phương Nghi sợ run cả người, cô lắp bắp:

- Ông ... ông yêu em ?

- Ngay từ lúc gặp đầu tiên, khi thấy em đi thơ thẩn trên tàu.

- Trời ơi, em không tưởng tượng được . Bây giờ em cũng không biết phải nói gì, thật tình là em ...

- Sợ tôi lắm phải không ?

Phương Nghi lí nhí:

- Em cũng không biết nữa.

Thuyền trưởng Nguyễn thở dài:

- Không ngờ chuyện này làm em sợ.

Thấy Phương Nghi ngồi im, ông nói tiếp:

- Buổi tối đó tôi cứ ngồi nhìn em ngủ và cứ tự hỏi tại sao tôi lại xúc động như một thanh niên trước một cô gái đẹp. Em đẹp đến mức làm người khác phải chao đảo ngay từ cái nhìn đầu tiên. Tôi cũng không thoát khỏi trường hợp đó.

Phương Nghi thì thầm:

- Đẹp thì có nghĩa lý gì, em không thích được ngắm nghía như một con búp bê, ngắm lâu rồi cũng chán.

Thuyền trưởng Nguyễn lắc đầu:

- Em hiểu lầm ý tôi rồi, lẽ ra tôi không nên nói về vẻ đẹp của em. Đó chỉ là một trong những nét đáng yêu ở em. Không có nó, em vẫn là cô gái đáng yêu nhất đối với tôi.

Phương Nghi không trả lời, cô thấy tay mình run đến nỗi không cầm lại được. Cô bèn giấu nó dưới bàn.

Thuyền trưởng Nguyễn nhìn thấy cử chỉ đó, ông lại thở dài.

- Buổi tối đó tôi đã cố kềm chế tình cảm bùng nổ của mình, vì hiểu rằng kết quả của nó sẽ là sự thất vọng. Giữa tôi với em là một khoảng cách quá xa về tuổi tác. Tôi hiểu và trốn chạy nó. Tôi không muốn em biết nhà, không muốn em tìm đến tôi. Nhưng em thì cứ vô tư muốn biết. Cuối cùng thì tôi không đủ sức trốn chạy em.

Phương Nghi nói nhỏ:

- Em không biết, em thấy mình đã chịu ơn thì không thể và không được quên.

- Có bao giờ tôi đòi hỏi ở em điều đó đâu. Lúc đó em không chịu hiểu cho tôi.

- Xin lỗi ông.

- Nói như vậy có nghĩa là em không chấp nhận được tôi?

- Ồ, không phải, không phải – Phương Nghi kêu lên, như hoảng hốt và lúng túng.

Thuyền trưởng Nguyễn thở nhẹ:

- Em cứ bình tĩnh suy nghĩ và kiểm tra lại mình. Tôi không bao giờ đem ơn nghĩa để đòi hỏi em phải đón nhận tôi. Chỉ muốn em hiểu là...

Ông ngừng lại một lát, rồi nói nghiêm trang:

- Tôi yêu em nhất trên đời này. Và không có mong muốn nào hơn được em chấp nhận tình cảm đó.

Ông rút trong túi áo một chiếc hộp nhỏ. Gõ nhẹ chiếc nhẫn và lồng vào ngón tay Phương Nghi:

- Xem như đây là lời cầu hôn. Những ngày tôi đi tàu, em hãy suy nghĩ kỹ và hãy trả lời khi tôi về. Nếu em không chấp nhận nó, em cứ cất vào tủ và xem nó như một món quà tặng bình thường, không cần phải bận tâm.

- Em...

- Còn khi tôi về, nhìn thấy em đeo nó trong tay, thì đó là câu trả lời hạnh phúc nhất đối với tôi.

Phương Nghi không biết nói sao. Cô cứ găm mắt nhìn xuống ngón tay mình. Nếu tối này bất ngờ nhìn thấy khung long, có lẽ cô cũng không ngạc nhiên kinh hoàng hơn thế. Tự nhiên cô thấy thuyền trưởng Nguyễn không còn thân thiết nữa. Cô không dám nhìn ông vì sợ và vì một cảm giác bất an không giải thích được. Cuối cùng cô đề nghị ra về.

Nguyễn lặng lẽ chiều theo ý cô. Ngồi trong xe cả hai không nói chuyện gì. Với Phương Nghi là vì quá sợ hãi, với ông là tôn trọng sự im lặng của cô.

Phương Nghi muốn về nhà để được yên một mình. Nhưng xe vừa ngưng thì đã thấy chiếc xe của Phúc đậu ở đó. Hắn đứng tựa cửa, tay thọc vào túi, dáng điệu như chờ đợi.

Thấy Phương Nghi và thuyền trưởng Nguyễn, hắn từ từ đi về phía hai người. Phương Nghi ngạc nhiên:

- Bây giờ Phúc chờ Nghi đó hả? Có chuyện gì không?

- Không có gì. Chỉ muốn nói chuyện với lão già này, được không?

Nghe giọng gây sự của Phúc, cô khẽ nhăn mặt:

- Phúc nói gì vậy, không được xúc phạm người khác. Nghi không đồng ý như vậy đâu.

- Bênh hả?

Hắn lão đảo đến đứng trước mặt thuyền trưởng Nguyễn:

- Đây ông già, bộ Ông hết người hay sao mà đi tán tỉnh con nít, ông đáng để làm chú của Phương Nghi lắm, biết không?

Nguyễn trầm tĩnh nhìn hắn:

- Cậu say rồi, nên về nhà là hơn, không nên đứng nói chuyện giữa đường thế này. Bà chủ nhà có thể phiền và đuổi Phương Nghi đấy.

- Đuổi thì ở chỗ khác, ai mượn ông lọ Chuyện đó tôi lo được, chỗ này là chính tôi tìm cho cô ấy mà.

Phương Nghi nhìn quanh, rồi nói như muốn khóc:

- Bây giờ tối rồi, Phúc về đi mà.
 - Về để Nghi được tự do với tên này hả? Không bao giờ, ở đây đến sáng luôn, quậy đó. Rồi sao?
- Thuyền trưởng Nguyễn nhìn Phương Nghi:
- Em vào nhà đi, để tôi một mình với cậu ta hay hơn.
 - Vâng.

Phương Nghi quay người định đi. Nhưng Phúc đã đứng chặn trước mặt cô:

- Đừng đi Nghi Phúc muốn nói chuyện với Nghi.
- Phúc say quá, Nghi không muốn nói chuyện với người say.

Bị Phương Nghi giận, hấn như nổi khùng lên vì tức, nhưng không dám tức cô mà chỉ có thể trút vào thuyền trưởng Nguyễn. Hấn la lối làm ầm cả góc đường. Vài người trong những căn nhà gần đó lộ đầu ra xem chuyện gì. Phương Nghi xấu hổ phát khóc lên, cô bỏ chạy vào nhà. Nhưng cánh tay cô đã bị giữ lại, Phúc lè nhè:

- Đừng đi Nghi.

Thuyền trưởng Nguyễn bước tới định gỡ tay hấn giúp Nghi Nhưng hấn đã hất ông ra, quát lên:

- Đi chỗ khác.

Ngay lúc đó, một người đi tới, đó là Khắc Minh, anh đứng trước mặt Phúc, nghiêm giọng:

- Buông cô ta ra.

Cả Phúc và Phương Nghi đều quay lại nhìn Khắc Minh. Anh gật đầu chào thuyền trưởng Nguyễn, rồi nhìn Phúc:

- Cậu say rồi, về đi.

Phúc nhìn anh như tranh thủ sự đồng tình:

- Anh Minh, anh là anh của Phương Nghi, cô ấy phải nghe lời anh, đừng để cô ấy rơi vào tay lão già ấy. Hấn đang đeo đuổi cô ấy đó.

Khắc Minh nhìn thuyền trưởng Nguyễn một cái:

- Xin lỗi, tôi không biết chuyện đó.

Nguyễn bắt tay Khắc Minh, điềm đạm:

- Có cậu ở đây giải quyết chuyện Phương Nghi là tôi yên tâm rồi. Chào nghe.

- Vâng.

Ông đi rồi, Khắc Minh mím môi nhìn Phúc:

- Cậu về đi, muốn gì mai nói.
- Vâng, em về. Nhớ khuyên giùm Phương Nghi nha anh Minh.

Nói xong hấn khệnh khạng đi ra xe, Khắc Minh nhếch miệng cười khẩy với Phương Nghi:

- Cô đi tới đâu là có chuyện tới đó, cô thích quậy lắm hả?
- Đó là chuyện riêng của tôi, không cần anh có ý kiến.

Vừa nói Phương Nghi vừa bỏ vào nhà nhưng Khắc Minh không về, anh lảng lảng đi phía sau cô.

Phương Nghi loay hoay mở khóa cửa không hay anh đứng phía sau đợi. Đến khi thấy anh tự nhiên ngồi xuống giường, cô khê kêu lên ngạc nhiên:

- Anh chưa về à? Anh tới đây làm gì?

Khắc Minh không trả lời, im lặng quan sát căn phòng:

- Ai tìm cho em chỗ này vậy?
- Anh hỏi làm gì?
- Em quen thế nào với ông Nguyễn vậy?

Phương Nghi cau mặt:

- Không ảnh hưởng gì đến anh.
- Có chứ, ông ấy là chỗ làm ăn với anh mà.

Cô tròn xoe mắt:

- Thế là anh quen với ông ấy?
- Không thân lắm. Nhưng có thể hiểu được tính ông ta.

Phương Nghi đứng im, cô nhớ ra lần thuyền trưởng Nguyễn cũng nói với cô điều này. Nhưng lúc đó cô không để ý. Cô nhìn Khắc Minh chăm chăm:

- Tính cách ông ấy ra sao?
- Căn bản là tốt, có thể tin tưởng để trao thân gởi phận.
- Tôi không đùa.
- Tôi cũng vậy. Em đã muốn biết thì tôi giúp em hiểu thêm về ông ta, em có thể yên tâm.

- Yên tâm cái gì?

- Nhận lời cầu hôn của ông ấy.

Phương Nghi quay phắt lại nhìn Khắc Minh:

- Làm sao anh biết chuyện của chúng tôi?

Cô nghĩ thuyền trưởng Nguyễn đã tâm sự với Khắc Minh. Nhưng anh thân nhiên:

- Tôi không hiểu chuyện của em. Nhưng một người như ông Nguyễn khi đã chinh phục ai thì chắc chắn ông ta rất nghiêm chỉnh. Nói chung là em nên nhận lời.

Phương Nghi đứng im, không hiểu sao khi Khắc Minh khuyên cô yêu thuyền trưởng Nguyễn, cô cảm thấy hụt hẫng và tức kinh khủng. Nếu anh ngăn cản có lẽ cô sẽ dễ chịu hơn.

Thấy cô im lìm nhìn anh, Khắc Minh khẽ nghiêng đầu nháy mắt một cái:

- Sao hả? Còn hoài nghi điều gì?

Phương Nghi quay đầu nhìn đi nơi khác:

- Mẹ tôi có chuyện gì không?

- Bình thường.

- Vậy thì anh tới đây làm gì? Làm sao anh biết chỗ của tôi.

- Làm sao thì có nhiều cách lắm. Chuyện đó để nói sau. Còn lý do tôi đến tìm em thì – Anh nhìn vai – Đến để hỏi thăm.

- Hỏi thăm chuyện gì?

- À, hỏi xem em lo chuyện của ba em đến đâu rồi.

Phương Nghi ngắc ngứ đứng im. Mấy ngày nay không lúc nào là cô không nghĩ đến chuyện đó. Nhưng nghĩ chỉ để mà nghĩ, cô loay hoay một mình tự đặt ra bao nhiêu vấn đề phải lo Nhưng rốt cuộc không biết phải lo cái gì. Không thấy cái nhìn ranh mãnh của Khắc Minh, cô khẽ cắn móng tay thờ dãi:

- Thế nào, em lo đến đâu rồi? BẠN em bảo sao?

- Không bảo gì cả?

Cô chợt nhăn mặt:

- Những chuyện này thì có quan hệ gì đến anh?

- Một câu hỏi thăm bình thường mà em cũng không chịu nữa à? Sao em khó quá vậy?

Phương Nghi lườm anh một cái. Cô rất quê với anh, càng quê càng thấy tự ái vì biết trong mắt anh, cô chẳng làm nên trò trống gì.

Chiều nay cô định kể chuyện này với thuyền trưởng Nguyễn, cô tin chắc ông sẽ giúp được cô Nhưng chưa kịp nói gì thì ông đã tỏ tình. Cô kinh hoàng quá nên không nhớ đến ý định của mình. Và bây giờ thì càng không thể. Sao số cô xui đến mức này không biết. Tại sao ai cũng đến với cô bằng tình yêu. Trong khi cô chỉ muốn có bạn.

Con người yêu nhất thì đã trở thành kẻ thù. Càng nghĩ Phương Nghi càng thấy hận đời. Hận cả số phận long đong. Bất giác cô khóc cay đắng. Cô đi về phía cửa sổ không để Khắc Minh nhìn thấy. Lúc này cô không mong gì hơn là Khắc Minh tự động đi về, cô muốn được yên thân một mình để khóc.

Khắc Minh đứng dậy đến đứng cạnh Phương Nghi Cô quay mặt chỗ khác, giọng cô bình thường.

- Tôi rồi, anh về đi, tôi muốn ngủ sớm.

- Nhưng chuyện gì làm em khóc?

- Không liên quan đến anh, làm ơn về giùm tôi đi.

Khắc Minh hiểu Phương Nghi muốn đuổi anh về. Nhưng những chuyện mới xảy ra làm anh không yên tâm, anh chống tay lên thành cửa, nghiêng đầu nhìn cô:

- Nếu cứ tiếp tục gây rắc rối kiểu này, chủ nhà sẽ không để em ở đây đâu, em nên thu xếp cho ổn, đừng để mấy người đó gây hấn nhau vì mình.

- Cảm ơn lời khuyên của anh.

- Em có định nhận lời thuyền trưởng Nguyễn không? Tôi đoán ông ta sẽ đề nghị cưới em. Lúc đó em sẽ gặp rắc rối với Phúc đó.

Phương Nghi chợt quay lại, quệt nước mắt, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, trong ánh mắt đầy ác cảm:

- Nghe cách nói của anh, tôi tưởng anh rất quan tâm đến tôi, và hoàn toàn có ý tốt. Nhưng xin lỗi, tôi không còn khờ khạo tin vào anh nữa. Nếu ngày trước anh tử tế với tôi một chút thôi, thì đời tôi không ra nông nổi này. Tôi thù anh lắm, đừng quên điều đó. Anh về đi, và đừng khi nào tới đây nữa. Tôi không tiếp anh đâu.

- Vậy theo em tôi tới đây để làm gì?

- Tôi không biết và cũng không cần tìm hiểu. Tôi còn nhiều chuyện phải lo lắng. Cách tốt nhất là đừng làm phiền đến tôi.

Nói rồi cô đi ra mở cửa như đòi anh tự động về. Khắc Minh lắc đầu thờ dài:

- Thôi được, tôi về. Chúc em ngủ ngon.

Anh đi ra cửa thì cô gọi lại:

- Anh Minh.

- Em muốn nói gì?

- Ngày trước anh đã yêu cầu tôi đừng quấy rối anh. Tôi đã thực hiện điều anh muốn. Còn bây giờ, tôi không mong gì hơn là anh đừng đến làm phiền tôi. Mong là anh hiểu tôi muốn gì.

- Hiểu rồi. Chào em, chúc vui về.

Anh đi ra cửa. Phương Nghi đứng yên một lát, rồi một mình nằm xuống giường. Tự nhiên bây giờ cô không khóc được. Cô nhìn đăm đăm ra cửa sổ. Lần lượt nhớ lại từng người. Phúc thì ghen tuông một cách tầm thường. Thuyền trưởng Nguyễn thâm trầm yêu cô Cả hai làm cô sợ hơn là vui sướng. Rốt cuộc thì cô không có ai cả. Mọi người chỉ đem đến cho cô sự phiền muộn. Sống như vậy có đáng sống không?

Sáng hôm sau Phương Nghi chưa kịp dậy thì Phúc lại đến. Tiếng gõ cửa làm cô giật mình mở mắt. Cô chỉ kịp khoác lên người chiếc áo choàng rồi ra mở cửa. Phúc tự nhiên bước vào phòng.

- Nghi mới dậy đó hả? Tự nhiên rửa mặt đi. Phúc ngồi chờ.

Phương Nghi vẫn đứng yên:

- Phúc ra quán café đi, Nghi sẽ ra ngay.

Nhưng hắn vẫn ngồi yên:

- Phúc lạ lắm sao mà Nghi giữ kẻ quá vậy?

- Nhưng Nghi không muốn Phúc ở đây, tính Nghi không thích tiếp bạn lúc mới ngủ dậy.

- Thôi đừng giận, đừng giận, để Phúc ra. Mười phút nữa Phúc trở lại nha Nghi.

Phương Nghi không trả lời. Cô cảm thấy ngán ngẩm vô cùng. Không muốn gặp hoặc tiếp xúc với hắn nữa. Nhưng cô biết làm gì bây giờ, khi chính cô đang nhận sự giúp đỡ của hắn.

Tại sao cùng một lúc, cả hai người bạn thân nhất đòi hỏi ở cô tình yêu, đòi hỏi cái điều mà cô không thể cho?

Phương Nghi vừa thay đồ xong thì Phúc trở lại. Hắn mua cho cô bánh mì và vài thứ trái cây, Phương Nghi rầu rĩ nhìn hắn.

- Mai một Phúc đừng mua gì cho Nghi nhạ Nghi không nhận nữa đâu.

- Phúc làm gì cho Nghi giận vậy?

- Không làm gì cả, nhưng Nghi cảm thấy không thích.

- Nghi thích nhận sự săn sóc của ông già đó hơn phải không?

Phương Nghi nghiêm mặt:

- Phúc lịch sự hơn được không? Nghi không thích người khác nhận xét về bạn mình như vậy.

- Rõ ràng là Nghi bệnh vực ông ta, Nghi nói đi, ông ấy có gì hơn Phúc chứ?

Phương Nghi quay mặt chỗ khác:

- Phúc về đi.

- Có nghĩa là Nghi gián tiếp phủ nhận tình cảm của mình dành cho Nghi, đúng không?

Thấy Phương Nghi không trả lời, hắn đến ngồi cạnh cô Phương Nghi định đứng lên thì hắn đã giữ tay cô lại:

- Nếu không yêu mình, thì Nghi để cho mình hy vọng làm chi Tại sao Nghi không nói ngay từ đầu?

- Từ trước tới giờ chưa bao giờ Nghi có tư tưởng đây là tình yêu. Và Phúc cũng chưa bao giờ tỏ tình mà.

Phúc cúi đầu tỉ trên tay:

- Lúc trước mình không dám nói. Nghi không bao giờ để mình có dịp nói cả.

- Vậy thì bây giờ Nghi sẽ nói, Nghi đã có người yêu rồi, không phải là thuyền trưởng Nguyễn đâu.

- Vậy người đó là ai?

- Một người Phúc không biết.

- Thế sao không bao giờ thấy anh ta đến thăm Nghi?

- Vì tụi Nghi chia tay lâu rồi.

- Vậy thì mình có quyền hy vọng.

Phương Nghi khổ sở lắc đầu:

- Nhưng Nghi không muốn, không bao giờ muốn nhắc tới chuyện tình cảm. Nếu Phúc thấy Nghi đã sống dựa vào Phúc, thì Nghi sẽ đi khỏi chỗ này, không dám phiền bạn bè nữa.

- Đừng mà Nghi.

Ngay lúc đó lại có tiếng gõ cửa. Cả Phúc lẫn Phương Nghi đều quay ra nhìn. Ai cũng nghĩ đó là thuyền trưởng Nguyễn. Phúc đứng nhanh dậy:

- Để mình mở cho.

Hắn đi nhanh ra mở cửa. Trước mặt hắn là bà Liên. Phương Nghi nghe tiếng bà hỏi thăm:

- Có Phương Nghi ở đây không cháu?

- Dạ có. Dạ xin lỗi, bác là...

- Là mẹ của nó.

- Dạ, mời bác vô nhà.

Phúc có vẻ vồn vã khác thường, như muốn lấy lòng bà Liên, hắn mở rộng cửa rồi mang ghế đến trước mặt bà.

- Mời bác ngồi.

Phương Nghi nãy giờ vẫn đứng yên, sững sốt:

- Sao mẹ biết con ở đây? Anh Minh nói phải không?

- Nó mới đưa mẹ đến, nó đi làm rồi.

Thấy Phúc ra ngoài, Phương Nghi hỏi theo:

- Phúc về phải không?

- Không, để mình mua nước mời mẹ.

- Không cần đâu, hôm nay có mẹ Nghi đến, Phúc về nghe. Nghi phải đi chợ với mẹ.

- Vậy hả?

Hắn miễn cưỡng ra về. Bà Liên đứng dậy, bước tới mở tủ áo, xem xét trong phòng.

- Con sống một mình thế này rồi ăn uống làm sao?

- Chuyện nhỏ mà mẹ, mẹ đi đâu vậy?

- Đi tìm con. Mấy tháng nay mẹ với Khắc Minh kiếm con khắp nơi. Con làm mẹ mất ăn mất ngủ vì lo, vậy mà con đành bụng hả Nghi?

Phương Nghi mím miệng:

- Mẹ có anh Minh rồi, tìm con làm gì?

- Con không biết mẹ lo cho con sao? Mẹ biết con giận mẹ điều gì rồi. Nếu lúc trước mẹ có giữ Khắc Minh lại là cũng vì con thôi, mẹ không muốn hai đứa chia tay như vậy... Nhưng thôi, chuyện này giải thích sau. Bây giờ con phải về nhà với mẹ.

Phương Nghi cúi đầu, vừa cảm động, vừa giận hờn:

- Nếu mẹ thương con thì hãy để con sống riêng, con không đòi hỏi mẹ bỏ rơi anh Minh nhưng con không thể sống chung nhà với anh. Con ghét con người đó lắm, mẹ hiểu con mà.

Bà Liên mỉm cười:

- Chỉ cần con chịu về với mẹ, còn mọi thứ chỉ là chuyện phụ, Minh nó sẽ ở hẳn trong công ty, nhà chỉ có hai mẹ con, con chịu như vậy không?

Không đợi Phương Nghi trả lời, bà nói như vô tình:

- Ngọc Thanh với thằng Minh chia tay rồi. Minh nó không còn vương bận vợ con, ở đâu lại chẳng được.

Bà im lặng đứng qua một bên quan sát cộ Phương Nghi không hề giấu giếm tình cảm. Cô mở lớn mắt:

- Chia tay? Sao vậy mẹ?

- Tính con Thanh kỳ lắm.

- Con ghét chị ta thì ít, mà ghét anh Minh thì nhiều. Anh ta xem con gái như một đồ vật, thích thì yêu, không thích thì thôi. Con nguyện trời có người nào đó sẽ cho anh ta hiểu cảm giác bị bỏ rơi xem anh ta còn vùng vằng không.

Bà Liên cười dịu dàng:

- Con nói thật với mẹ đi, con còn thương nó không?

- Con không biết mẹ à. Con không hiểu tại sao mỗi lần nghĩ tới anh ta là con tức và ghét kinh khủng.

Nhưng lúc có ai thương con thì con lại muốn người đó giống anh ta. Con khổ lắm nhưng không biết phải làm sao bây giờ. Cuộc sống của con bơ vơ bây giờ là tại ai đây?

- Con nên hiểu là Khắc Minh, nó chỉ có lỗi một phần thôi.

Phương Nghi bướng bỉnh:

- Không phải vậy. Lỗi hoàn toàn là do anh ạ. Tại sao mẹ cứ bênh vực anh ta hoài vậy? Hay là mẹ chưa hiểu hết chuyện.

Bà Liên vỗ nhẹ đầu cô:

- Mẹ hiểu chuyện này sâu sắc hơn con đấy. Nhưng sau mẹ sẽ nói, bây giờ về nhà với mẹ, trả nhà cho người ta đi. Này, ai tìm chỗ này cho con vậy?

- Phúc đó mẹ!

- Thăng nhỏ lúc nãy à?

- Dạ. Phúc trả tiền nhà trước một năm, con không biết làm cách nào trả lại. Vả lại con chưa đi làm, cái gì anh cũng lo cho con. Nhưng mà bây giờ...

- Bây giờ làm sao?

Phương Nghi do dự một chút, rồi kể hết mọi chuyện đang làm cô khốn đốn. Cô nói như khóc:

- Đấy, tự nhiên họ lại như vậy, con sợ lắm. Con chỉ muốn ở một mình với mẹ. Con ở đây thì ngày nào Phúc cũng đến, con không biết trốn đi đâu cả.

Bà Liên lắc đầu:

- Con giận mẹ mà để ra nông nổi như vậy. Bây giờ để chuyện này cho mẹ giải quyết, con đứng qua một bên được không?

- Dạ được.

- Tốt hơn hết con cứ lẳng lặng trả phòng, về nhà với mẹ, mẹ sẽ nói chuyện với thằng Phúc sau. Chỉ cần nó đừng quấy rầy con thôi. Từ từ rồi nó cũng tìm được người khác. Còn trẻ mà.

Phương Nghi không trả lời. Cô ngồi thừ người suy nghĩ. Không ngờ mọi việc lại thay đổi đột ngột như vậy. Mẹ xuất hiện như một cứu cánh. Một nơi ẩn náu an toàn. Giá mà lúc trước hiểu được tình thương của mẹ, có lẽ cô không gây ra đủ chuyện phiền toái thế này.

Một mình cô làm hai người phải đau khổ. Thật là kinh khủng. Cô đâu có muốn như vậy. Nhưng cô biết làm sao bây giờ?

Bà Liên đặt giỏ thức ăn xuống, bắt đầu bày cơm ra bàn. Từ lúc Khắc Minh đến ở công ty, ngày nào bà cũng mang cơm đến chứ nhất định không để Khắc Minh ăn ở ngoài. Ban đầu anh phản đối quyết liệt. Nhưng rốt cuộc anh cũng chịu thua bà như tất cả những chuyện khác.

Bà Liên bày bàn ăn thật chu đáo, có cả trái cây cho anh, giống như sinh hoạt ở nhà. Thỉnh thoảng bà ở lại ăn với anh. Hai mẹ con vẫn có những phút đầm ấm như trước. Chỉ có điều bây giờ bà có thêm Phương Nghi để chia sẻ.

Khắc Minh rửa mặt xong, anh đến ngồi vào bàn:

- Trưa nay mẹ có ăn với con không?
- Có chứ. Nghi nó đi chơi với bạn, trưa nay không về.

Khắc Minh hỏi một cách quan tâm:

- Ai vậy mẹ?
- Nó bảo con nhỏ nào đó học chung với nó hồi trước. Con bé ở Đà Lạt vào, ở nhà mình hai ngày rồi. Thấy hai đứa rù rì đi chơi suốt ngày.
- Mẹ thấy cô có thích chỗ dạy đó không?
- Thấy nó chịu lắm.

Bà mỉm cười nói thêm:

- Nó cứ tưởng mẹ xin cho nó. Đến giờ vẫn chưa biết là con.

Khắc Minh cũng cười:

- Nếu biết là con, không chừng cô nghỉ dạy.
- Ồi, hơi đâu con chấp nó. Con nít quá, từ từ nó cũng hiểu ra thôi, mẹ có cách mà.

Khắc Minh hớp một ngụm nước, tư lự:

- Mẹ thấy lúc này Phương Nghi còn uống rượu hoặc hút thuốc không?
- Không.
- Coi chừng cô lén mẹ uống mà mẹ không biết.
- Không có đâu, mẹ kiểm soát nó kỹ lắm. Đi dạy về là nó đọc sách hoặc chơi đàn. Nhiều lúc còn hát cho mẹ nghe nữa. Con bé có nhiều tài vật đấy chứ.

Bà cười với vẻ tự hào:

- Nhiều lúc ngồi nhìn nó mà mẹ tưởng mẹ chiêm bao, không ngờ mẹ có đứa con gái dễ thương quá.

Khắc Minh chỉ cười chứ không nói, về điều đó thì anh đã biết trước bà. Có điều bây giờ cô không còn dễ thương với anh nữa. Lúc nào cũng xem anh như đối lập. Dù sao, anh cũng không trách cô điều đó. Lỗi ban đầu là do anh mà.

Từ lâu rồi Khắc Minh không còn nghĩ đến hận thù với ông Trung nữa. Nhưng cũng không chấp nhận được Phương Nghi Anh không chịu nổi cách sống buông thả của cô Càng không thể cưới một cô vợ cứ làm anh khốn đốn vì ghen. Và lại Phương Nghi cũng vô tình giữ khoảng cách với anh. Cứ sống mỗi người một thế giới như vậy hay hơn.

Bà Liên chợt lên tiếng:

- Lúc này con Thanh ra sao? Nó còn khó chịu với con không?
- Bình thường rồi mẹ ạ! Cô có công việc của cô. Còn con thì đi liên tục, chỉ lúc nào có việc cần mới gặp nhau.
- Theo mẹ thì con nên giới thiệu nó làm chỗ khác. Hai đứa đã như vậy, làm chung không hay.

Khắc Minh lau miệng đứng lên:

- Cố nhất định làm ở đây. Con không từ chối chuyện đó được. Nhưng bao giờ con cũng giữ khoảng cách cần thiết, cố muốn khác cũng không được.
- Mẹ chỉ lo cho con bị nó làm phiền thôi.
- Không sao đâu mẹ. Con vô tình một lần là đủ, không có lần thứ hai nữa đâu.

Bà Liên dọn dẹp xong rồi ra về. Khắc Minh khép cửa phòng. Anh cởi áo nằm xuống giường cảm tờ báo lên, chợt có tiếng cửa bị đẩy nhẹ:

- Anh Minh, em vào được không?

Khắc Minh buông tờ báo, ngồi lên:

- Có chuyện gì không Thanh? Em chưa về sao?
- Em có chuyện nhờ anh. Anh cứ nằm đi. Em ngồi đây nói cũng được.

Nhưng Khắc Minh đã mặc áo vào, rồi ra bàn ngồi:

- Chuyện gì vậy?
- Anh đưa em đến bệnh viện được không? Mẹ em đang nằm ở đó.

- Bác sao vậy?

- Mẹ bệnh thương hàn, nhập viện hôm qua.

- Được, để anh đưa em đi. Sẵn đến thăm bác luôn.

Khắc Minh và Ngọc Thanh xuống nhà dưới, anh mượn xe một nhân viên chứ không lấy xe mình. Ngọc Thanh ngồi phía sau, tay đặt trên vai anh bằng cử chỉ thân mật. Anh điềm nhiên như không nhận ra sự cố tình đó và nói chuyện với cô rất bình thản.

Cả hai ghé vào một tiệm bán đồ hộp, Khắc Minh vừa dựng xe thì Phương Nghi và cô bạn cũng từ trong tiệm đi ra. Thấy anh, Phương Nghi chỉ gật đầu một cái, rồi lập tức nhìn chỗ khác. Khắc Minh cũng mỉm cười với cô và bước vào trong, anh chọn vài hộp trái cây làm quà cho mẹ Ngọc Thanh. Và mặc cho cô nói về Phương Nghi, anh chỉ im lặng chạy xe. Thái độ của anh làm Ngọc Thanh mất hứng, cô cũng im lặng. Khắc Minh ngồi lại bệnh viện đúng mực xã giao rồi xin phép về. Anh nhìn Ngọc Thanh:

- Em cứ nghỉ ở nhà săn sóc bác, công chuyện của em có cô Mai làm thế. Bao giờ bác khỏe em đi làm cũng được.

Cô nhìn bà Quyên, rồi lắc đầu:

- Không sao, có nhỏ Nga lo cho mẹ rồi, em đi làm bình thường được mà.

Cô vội đứng lên:

- Anh đưa em về công ty luôn.

- Cũng được.

Khắc Minh chào bà Quyên, rồi đi nhanh ra cửa, như không thấy Ngọc Thanh vội vã đi sát bên anh.

Chiều tối anh vừa tắm xong thì Phương Nghi đến, trên tay là giỏ thức ăn. Cô nghiêm nghị:

- Mẹ tôi có khách nên bảo tôi mang cơm đến cho anh.

- Cám ơn. Em để trên bàn đi.

Phương Nghi bước vào phòng, đi thẳng đến đặt chiếc giỏ lên bàn rồi quay ra:

- Lát nữa tôi trở lại lấy giỏ.

- Cũng được.

Phương Nghi đi đâu đó thật lâu, đến tối mới trở lại. Cũng như lúc đến. Cô lấy giỏ rồi bỏ về ngay. Như bắt buộc đi vào hang sư tử. Khắc Minh cũng không giữ cô lại. Phương Nghi về xong, anh đóng cửa rồi nằm ra giường xem tivi, không nghĩ ngợi gì về chuyện vừa rồi nữa.

Chuyện điện thoại chợt reo, Khắc Minh nhắc ống nghe, bên kia đầu dây là giọng của luật sư Quang. Anh cười hồ hởi:

- Tôi nghĩ ông sẽ báo cho tôi tin vui.

- Tất nhiên rồi. Chiều nay tôi phone cho cậu mấy lần không gặp. Tôi nghĩ bây giờ cậu đang ở nhà.

- Thế nào, ông Quang?

- Báo cho cậu hay là tuần tới họ mở phiên tòa, cậu có thể đến dự, phiên tòa xử xong là ông ấy sẽ được thả ngay thôi, không lâu đâu.

- Cụ thể là ngày nào?

- Thứ sáu. Sáng thứ sáu cậu đến tòa án nhé.

- Cám ơn ông. Đúng là tôi đã chọn không lầm người. Cám ơn ông nhiều nhé.

- Không có gì.

- À ông Quang này, tôi mai ông có rảnh không?

- Có gì không cậu?

- Tối mai tôi mời ông đến nhà hàng Hoàng Huy Chỉ có thêm mẹ tôi và cô em gái, ngoài ra tôi không mời ai cả. Bây giờ nhé ông Quang.

- Vâng, bây giờ. Chào cậu.

- Chào ông.

Khắc Minh gác máy, cười một cách hài lòng. Rồi nhớ ra, anh bấm số máy gọi bà Liên.

Bên kia đầu dây là giọng của Phương Nghi:

- Alô, tôi nghe đây.

- Phương Nghi hả?

- Vâng. Anh Minh phải không?

- Em gọi mẹ giùm, tôi muốn nói chuyện với mẹ.

- Mẹ tôi ngủ rồi, cần gì anh cứ nói, tôi sẽ nhắn lại.

- Mẹ ngủ thì thôi, nói với em cũng được. Em nói với mẹ là ngày mai tôi mời luật sư Quang đến nhà hàng Hoàng Huy Mẹ chuẩn bị trước, khoảng sáu giờ tôi về đón. À, tôi nghĩ em nên đến đó với mẹ.

- Về chuyện của ba tôi phải không?

- Đúng, chuyện của ba em.

Phương Nghi im lặng một lát, rồi nói với giọng hoài nghi:

- Tại sao lại là ở đó?

- Ở đó thì sao?

Anh chợt hiểu ra:

- Tôi mời ông ta đến đó chỉ đơn giản là vì thích thức ăn ngon, ngoài ra tôi không nghĩ gì khác cả.

- Được rồi, tôi sẽ nói với mẹ, chào nhé.

- Chào.

Khắc Minh gác máy, nằm ngửa ra giường suy nghĩ mông lung. Không hiểu Phương Nghi nghĩ gì khi nghe nhắc đến tên nhà hàng đó. Chắc chắn là cô ta thích và có thể nghĩ anh muốn ám chỉ điều gì đó. Anh đâu có trẻ con đến vậy, muốn phê phán cô thì có thiếu gì cách.

Mà thật ra bây giờ cô đâu có gì đáng để anh phê phán. Nếu có thì chưa chắc cô đã chịu nghe anh nói. Anh cũng đâu có thích nói điều mà người khác không chịu nghe. Cô thật là trẻ con.

Chiều hôm sau Khắc Minh lái xe về nhà. Bà Liên đang ngồi dưới phòng khách chờ. Nhưng không thấy Phương Nghi đâu. Khắc Minh nghĩ cô không đi. Anh cảm thấy hơi phật ý. Như đoán được ý nghĩ của anh, bà Liên mỉm cười:

- Phương Nghi còn đang thay đồ trên phòng. Trễ chưa con?

- Còn nửa tiếng mẹ à!

- Để mẹ lên nhắc nhở. Con nhỏ làm gì lâu vậy không biết.

Bà Liên đứng dậy đi lên lầu. Khắc Minh ngồi xuống salon, quan sát trong phòng. Trên tường có mấy dây lá trao bà. Tủ buyp phê và mặt bàn đều thấy thảm mới bằng ren trắng. Có cả mấy bình hoa tươi. Rõ ràng những thay đổi này là do Phương Nghi. Bà Liên chẳng bao giờ bày biện hoa lạ thế này.

Tự nhiên Khắc Minh muốn lên phòng mình. Mới đi khỏi nhà không lâu mà anh thấy nhớ kỳ lạ. Ở công ty, những buổi tối một mình, anh thường hình dung bà Liên và Phương Nghi ngồi chơi bên nhau, anh thêm sống trong không khí đầm ấm đó vô cùng.

Cố tiêng chân đi xuống. Khắc Minh ngược nhìn lên cầu thang. Anh không cưỡng nổi ý muốn ngắm nhìn Phương Nghi. Cô mặc quần jean xanh với somi trắng, chiếc thắt lưng màu bạc. Đơn giản mà vô cùng duyên dáng. Anh nhớ rất lâu rồi không có dịp nhìn cô như thế này và nhận ra cô xinh đẹp hơn nhiều.

Phương Nghi thấy ánh mắt của anh, cô lập tức quay nhìn nơi khác. Cử chỉ của cô là bối rối, cô không biết phải có thái độ ra sao cho đúng. Dừng dừng thì có vẻ vô ơn quá. Còn thân mật với anh thì cô không thể.

Khắc Minh làm như không nhận ra vẻ bối rối của cô, anh nói giản dị:

- Chiều nay Nghi đẹp quá.

- Cảm ơn anh.

Bà Liên như không thấy vẻ lúng túng của Phương Nghi:

- Trễ rồi, nhanh lên. Minh phải đến trước ông ấy chứ.

Ngồi trong xe, Phương Nghi một mực im lặng nhìn ra bên đường. Cô đang trong tâm trạng rất khó xử.

Không còn ghét Khắc Minh nữa thì cô cũng không biết phải cư xử ra sao. Cách tốt nhất là đừng nói gì cả.

Một lần vấp phải Phúc, cô dè dặt lắm rồi.

Họ vừa đến nhà hàng thì trời đổ mưa, mưa thật lớn và đột ngột làm người đi đường chạy tấp vào hai bên đường. Bà Liên chép miệng:

- Mưa lớn thế này có thể ông ấy không đến. Chắc chỉ có ba mẹ con với nhau quá.

Khắc Minh quay lại mỉm cười:

- Ba mẹ con với nhau cũng vui, con cũng thích như vậy. Nếu ông Quang không đến thì con hẹn vào ngày khác.

Ba người xuống xe, đi men theo tường vào nhà hàng. Khắc Minh nhìn quanh tìm một bàn trong. Anh chợt thấy thuyền trưởng Nguyễn một mình ở bàn gần đó. Anh mỉm cười chào ông. Rồi quay qua Phương Nghi:

- Ông Nguyễn, em có thấy chưa?

Phương Nghi quay phắt lại tìm kiếm. Nguyễn này giờ vẫn theo dõi cô. Thấy cái nhìn của cô, ông khẽ gật đầu chào. Nhưng vẫn ngồi yên. Phương Nghi kéo nhẹ vai áo bà Liên:

- Con đến đó một chút. Chừng nào luật sư Quang đến mẹ gọi con qua nghe mẹ.

Và cô đi thẳng đến bàn thuyền trưởng Nguyễn, ngồi xuống trước mặt ông:

- Ông về lúc nào vậy?

- Gần một tuần.
- Sao ông không đến tìm em?
- Tôi không biết, bây giờ em ở đâu? Ngày nào tôi cũng đến đây, hy vọng gặp em.

Phương Nghi cúi đầu:

- Lâu rồi em không đến đây nữa. Em cứ nghĩ ông chưa về.
- Nếu biết tôi đã về, em sẽ làm sao?
- Em sẽ đến tìm ông. Em còn vay của ông một món nợ. Ông nhớ trước khi đi đã giao hẹn gì với em không?
- Suốt thời gian qua, tôi chỉ nghĩ về điều đó, còn em?

Phương Nghi nói nhỏ:

- Em cũng vậy.

Thuyền trưởng Nguyễn nhìn cô chăm chú, im lặng chờ cô nói. Phương Nghi hơi ngẩng lên nhìn ông, cô định nói thì ông khoát tay chân lại:

- Em muốn ăn gì?
- Không, em không ăn gì hết. Em muốn nói chuyện với ông ngay.

Thấy cái cười lặng lẽ của ông, Phương Nghi đâm ra mất can đảm. Cô lúng túng tìm cách mở lời nhưng nghĩ mãi không ra. Nguyễn chợt lên tiếng:

- Thật ra em cũng không cần nói, tôi hiểu rồi.
- Ông hiểu gì kia?

- Gần một tuần nay, ngày nào tôi cũng đến ngồi ở đây, hy vọng gặp em, lúc đó tôi chỉ nghĩ đến những chuyện tốt đẹp. Nhưng bây giờ, gặp như thế này, tôi hiểu mình không nên hy vọng.

Tự nhiên Phương Nghi quay nhìn qua bàn Khắc Minh, cô nói nhanh:

- Em với anh ấy thật ra chỉ là... không như ông nghĩ đâu. Nhưng không phải vì vậy mà em...

Cô im bật, cảm thấy khổ sở vô cùng. Mấy tháng nay cô đã hình dung đến lúc này và thấy rất sợ khi phải đối diện với nó. Cô sợ nhất sự áy náy, mà với ông thì chuyện đó càng đáng sợ hơn.

Thuyền trưởng Nguyễn nói giùm ý nghĩ của cô:

- Trong tình cảm, nhất là tình yêu thì lại càng không thể gượng ép hay xuất phát từ lòng biết ơn. Em chỉ xem tôi như người ơn chứ không thể có gì khác. Vậy thì không nên ngại với tôi cô bé ạ!

Phương Nghi nói nhỏ:

- Nhưng nếu mất ông thì em sẽ buồn lắm.
- Đâu có sao! Khi nào buồn em cứ đến tôi. Không thể yêu thì còn là bạn, tôi không từ chối chuyện đó Nghi à!

- Trong đời, chưa bao giờ có người đối xử vị tha với em như ông. Không bao giờ em quên được chuyện đó. Nhưng nghĩ về tình yêu thì em không thể. Đừng buồn em ông nhé.

Thuyền trưởng Nguyễn cười khẽ:

- Tôi không buồn. Với tôi, lúc nào em cũng đáng yêu, làm sao tôi buồn em được.

Ông ngồi thẳng người, vững vàng và đầy bản lĩnh. Nhưng đôi mắt không giấu được sự đau khổ sâu sắc, nỗi thất vọng mênh mông. Ông cười bao dung.

- Em qua bên kia đi, đừng để cậu ấy chờ. Người lúc này là mẹ em phải không?

- Vâng, mẹ em.

- Như vậy là em đang sống hạnh phúc. Vậy thì không lý do gì để buồn phiền. Chuyện của tôi nên quên đi Nghi à! Em qua bên đó đi.

- Em muốn ở đây với ông, đừng đuổi em.
- Tôi không đuổi, tôi làm như vậy vì em thôi.

Im lặng một lát, Phương Nghi nói khẽ:

- Không ngờ buổi nói chuyện này nhẹ nhàng như vậy. Ông không biết là em đã khổ sở thế nào đâu. Em rất sợ làm ông buồn.

Thuyền trưởng Nguyễn cười thư thái:

- Em nghĩ tôi sẽ đau khổ hoặc trách móc phải không? Dù sao thì tôi cũng không còn trẻ nữa. Tôi không thể phản ứng như bạn của em đâu.

Bên bàn Khắc Minh, mọi người đã đứng lên. Luật sư Quang và bà Liên đi phía trước. Khắc Minh bước đến bàn Phương Nghi Anh bắt tay với thuyền trưởng Nguyễn rồi lịch sự:

- Phiền ông lát nữa đưa Phương Nghi về giùm, tôi phải về trước.

Nguyên vội lắc đầu:

- Không, cậu cứ đưa cô ấy về. Tối nay tôi có hẹn với người bạn.
- Vậy thì tùy Phương Nghi. Tôi ra xe trước, chào ông.

Anh lại bắt tay thuyền trưởng Nguyên lần nữa, rồi đi ra ngoài. Nguyên nhìn Phương Nghi:

- Em đừng nên quyến luyến như vậy. Em về đi đừng để mọi người chờ, tôi cũng phải về kéo Thi Thơ nó đợi.

Phương Nghi miễn cưỡng đứng lên:

- Cho em gửi lời thăm Thi Thơ. Nhớ gọi điện thường cho em.
- Tất nhiên là tôi sẽ gọi.
- Em về.

Phương Nghi chậm chạp đi ra. Đến cửa cô ngoái lại, thấy thuyền trưởng Nguyên vẫn ngồi yên đó nhìn theo. Tự nhiên cô mũi lòng muốn khóc.

Bà Liên và Khắc Minh đang chờ cô ngoài xe. Khắc Minh bình thần ngồi vào tay lái, bà Liên như không đồng tình việc làm của cô.

- Lần sau nếu gặp như vậy, con nên ngồi một lát thôi Nghi à! Đừng để người ta hiểu lầm con.

Phương Nghi dạ nhỏ một tiếng. Cô đang buồn nên không muốn giải thích với bà. Cảm giác áy náy vẫn làm cô bị ray rứt, nhưng để nhận lời thì cô không thể.

Cô ngồi thu mình trong góc xe buồn bã. Chợt nhớ ra, cô quay lại bà Liên:

- Lúc này luật sư Quang bảo sao hả mẹ?
- Ông cho hay tuần tới mở phiên tòa xét lại vụ của ba con.

Phương Nghi thở nhẹ. Cô rất muốn nói cảm ơn Khắc Minh nhưng không mở miệng được. Thời gian sau này cô và anh rất dè dặt xa cách nhau. Phương Nghi không hiểu đó là tình cảm anh em hay tình yêu vẫn còn đó. Sự rạn nứt đã quá lớn, muốn hàn gắn không phải là dễ.

Mà thực ra cô không tin Khắc Minh còn giữ lại tình yêu. Hôm qua gặp anh và Ngọc Thanh trong tiệm, cô lại thấy chán nản kỳ lạ, gần như là sự ghen giận dù biết là vô lý. Chuyện đó làm cô càng khép kín với anh hơn.

Xe ngừng trước cổng nhà, bà Liên không bước xuống, mà ngồi yên bảo Khắc Minh:

- Tối nay mẹ thấy con hơi say đó. Về đằng đó một mình không ai lo, con vô nhà ngủ đi, mai qua đó cũng được.
- Thôi mẹ à!
- Hồi chiều mẹ có nấu sẵn nồi chè. Tối nay ba mẹ con ăn cho vui.

Nhưng Khắc Minh vẫn lắc đầu:

- Con mệt quá, chỉ muốn ngủ thôi. Mẹ để chúa nhật này con về nghe mẹ.

Biết Khắc Minh không muốn, bà Liên cũng không ép. Bà xuống xe rồi đứng nhìn cho đến khi Khắc Minh chạy đã xa. Phương Nghi cũng đứng im nhìn theo. Không có ý kiến.

Mấy hôm sau bà Liên lại bảo cô mang cơm đến cho Khắc Minh. Khi cô đến thì anh đang tiễn một người khách ra cửa. Phương Nghi lẳng lặng đi lên phòng anh. Không như mọi lần, cô bày mọi thứ ra bàn rồi ngồi một góc xem báo. Lát sau Khắc Minh đi lên, anh có vẻ ngạc nhiên thấy cô vẫn ngồi đó. Phương Nghi chợt quay lại:

- Mẹ tôi bảo anh ăn nhanh, đừng để đồ ăn nguội.

Khắc Minh không trả lời, anh cố tình im lặng xem cô sẽ làm gì. Anh cầm cốc ăn như không quan tâm đến sự có mặt của cô ở đó. Phương Nghi lưỡng lự đứng lên. Cô đến ngồi trước mặt Khắc Minh, hơi lúng túng:

- Tôi muốn nói chuyện với anh, có được không?
- Tôi đâu phải là cái gì ghê gớm đến mức không nói được? Chuyện gì vậy?

Phương Nghi hơi cắn môi:

- Chuyện của ba tôi. Mẹ tôi bảo anh đã rút vốn của công ty anh cộng với tiền ba tôi cho tôi để... để trả nợ cho bà. Tôi đồng ý với cách làm của anh và sẽ... sẽ...
- Như thế nào?

- Sẽ tìm cách trả lại anh sau. Vì bây giờ thì tôi chưa có tiền. Nhưng mai mốt nhất định tôi sẽ...

Phương Nghi im bật. Mắt chợt đỏ lên. Cô rất xấu hổ khi nói chuyện đó với Khắc Minh. Nhưng không nói thì không được. Bây giờ cô đã khôn ra và biết cách xã giao hơn. Trước đây cô cứ nhận sự săn sóc của Phúc và thuyền trưởng Nguyên một cách vô tư, không nghĩ ngợi xa xôi. Cuối cùng thì cả hai làm cho cô nhận ra rằng cái gì cũng có cái giá của nó. Nhất là không thể vô tư mà đón nhận lòng tốt của người khác.

Bây giờ cô đem sự hiểu biết của mình áp dụng vào Khắc Minh. Cô nhất định sẽ trả lại anh số tiền đó.

Nhưng làm gì để có tiền mà trả thì cô chưa nghĩ ra. Chính vì vậy nên cô lúng túng:

Khắc Minh như hiểu ý nghĩ của cô Anh thấy buồn cười vì sự so sánh khắp khênh đó. Thấy Phương Nghi cứ ấp úng không nói được. Anh chận lời:

- Tôi thấy hình như em ít khi làm chuyện đúng. Có thể em thích như vậy, cái đó thì tôi không cần. Nhưng đừng có đem chuyện của người này áp dụng vào người khác. Coi chừng em làm bậy nữa đó.

Phương Nghi nhú mồm:

- Nghĩa là sao?

- Là tôi không giống Phúc hay thuyền trưởng Nguyễn. Tôi làm cái gì cần phải làm. Chứ không đòi lại phải được yêu.

Anh nhún vai:

- Tôi đâu có nghĩ tới chuyện đó nữa.

Mặt Phương Nghi đỏ bừng lên, đỏ đến tận chân tóc. Cô xấu hổ đến mức muốn chạy trốn khỏi nơi này miễn là đừng có ngồi trước mặt Khắc Minh. Cô nói hấp tấp:

- Không phải, tôi hoàn toàn không nghĩ như vậy. Dĩ nhiên là anh không giống họ. Chính vì vậy mà tôi không muốn mắc nợ của anh.

Khắc Minh chợt đứng lên, rồi nhìn cô một cách có ý nghĩa.

- Sao em biết tôi không giống họ. Em biết được ý nghĩ trong đầu tôi chưa mà kết luận như vậy.

- Nghĩa là sao? Tôi không hiểu anh muốn nói gì.

Nhưng Khắc Minh không trả lời, anh ra phòng ngoài lấy thuốc hút, Phương Nghi ngồi im nhìn theo anh, suy nghĩ một cách căng thẳng. Cô quá thông minh để có thể hiểu ẩn ý của anh. Đồng thời lại sợ sự thông minh đó đưa mình đến ý nghĩ chủ quan, lỗ bịch. Cô ngó ngàng nhìn theo từng cử chỉ của anh, mặt ngẩn ra trông thật ngô nghê Khắc Minh bật cười:

- Đừng có nhìn tôi như vậy. Tốt nhất là em nên suy nghĩ xem em sẽ cư xử với tôi ra sao, có giống như với họ không?

Phương Nghi chưa kịp nói thì có tiếng chuông reo, cô bước tới nhắc ống nghe.

- Alô.

Bên kia là giọng Ngọc Thanh:

- Alô, chị Mai đó hả? Có anh Minh ở đó không?

Phương Nghi mím môi:

- Có, chờ chút.

Hình như nghe ra giọng của cô, Ngọc Thanh gọi giật lại:

- Khoan, khoan gọi, chị là ai vậy?

- Phương Nghi.

- Vậy hả? Nay, nhấn giùm anh Minh là đến nhà tôi gấp nhé.

- Tôi phải nói lý do thế nào?

- Không cần nói lý do gì cả. Chúng tôi có chuyện riêng, hỏi làm gì. Bảo anh ấy đến gấp và đi một mình thôi chứ, đừng có ai xia mũi vào chuyện chúng tôi.

Phương Nghi tức điên lên, cô định bảo mình không rảnh mà quan tâm chuyện người khác. Nhưng Ngọc Thanh đã cúp máy ngang. Mặt Phương Nghi đỏ lên vì tức, cô dằn mạnh máy xuống. Khắc Minh đứng trước mặt cô quan sát:

- Chuyện gì vậy? Ai chọc giận em vậy?

Phương Nghi bỏ đi lại cửa sổ đứng. Cô nói mà không quay lại:

- Ngọc Thanh bảo anh đến nhà chị ta gấp.

- Có chuyện gì không?

Phương Nghi không trả lời mà đọc lại một tràng nguyên văn của Ngọc Thanh.

Khắc Minh bật cười nheo mắt:

- Chuyện đó làm em bức mình không?

- Chuyện của các người, liên quan gì đến tôi mà bức.

Nói rồi cô bỏ đi về phía bàn, dọn dẹp lại chén đĩa. Về mặt lắm lì, cô cũng không hiểu tại sao mình tức đến vậy, dù cô nghĩ đó là chuyện của người khác. Biết là mình vô lý nhưng vẫn thấy tức. Mai mốt không bao giờ cô tới đây nữa. Nếu mẹ không rảnh thì anh ta tự ra tiệm mà ăn.

Phương Nghi cầm giỏ lên định bỏ về, nhưng Khắc Minh đã giữ tay cô lại:

- Em khoan về, tôi nhờ em chuyện này được không?

- Chuyện gì?

- Em đến nhà Ngọc Thanh với tôi.

- Không bao giờ.

Cô rút tay ra và định bỏ đi. Nhưng khi Khắc Minh nói một câu làm cô phải đứng lại.

- Là anh em, thỉnh thoảng nhờ em giúp giùm một chuyện rất nhỏ, thế mà em không nhận lời sao?

Anh đến đứng trước mặt cô, cúi xuống:

- Em nhỏ mọn hay là em sợ?

- Sợ hả? Tôi mà sợ chị ta à? Anh tưởng tượng chuyện gì vậy?

- Nếu không sợ thì đi với tôi đi.

Thấy Phương Nghi còn phân vân. Anh chợt gõ nhẹ vào mũi cô Phương Nghi ngẩng phắt lên nhìn anh, nhưng Khắc Minh tỉnh bơ:

- Em có một nhược điểm rất lớn, cái gì chạm đến tự ái là em bỏ mặc. Bị thất bại nhiều lần mà em không nhận ra sao?

- Kệ tôi!

- Nhắc lại chuyện này cho em nhớ nhé. Ví dụ buổi tối đó, cái lần gặp Ngọc Thanh ở nhà mẹ, chuyện đó chắc suốt đời em cũng không quên đâu, nên tôi không nhắc lại nhé. Đây, lần đó đáng lẽ em phải đuổi cô ta ra khỏi nhà và lấy tư cách là con của mẹ, em có thể đuổi cả tôi nữa. Vậy mà em để cho Ngọc Thanh đuổi mình đi, chỉ biết khóc và bảo sẽ trả thù. Nhưng cuối cùng em có làm gì được cô ta đâu.

Phương Nghi trừng mắt nhìn anh:

- Tôi chưa làm, nhưng sẽ, tôi không bỏ qua đâu.

Khắc Minh nói khích:

- Vậy em đợi đến chừng nào, đến khi cô ta chết chắc? Tại sao ngay lúc này em không khẳng định cho cô ta biết vị trí của em?

Thấy Phương Nghi đứng yên suy nghĩ, anh cười cười:

- Đúng là tôi đoán không sai, lúc nào em cũng chỉ là người thua cuộc. Tôi không hiểu tại sao em sợ Ngọc Thanh đến vậy. Tôi đành đi một mình vậy.

Anh nhún vai một cái, như bảo Phương Nghi là kẻ sợ sệt. Cử chỉ đó làm cô tự ái dè dặt:

- Tôi có bảo là mình không đi đâu, tôi không nhát như anh tưởng.

- Vậy thì đi.

Anh choàng tay qua người cô:

- Như một cặp yêu nhau nhất trên đời nhé. Em thích đóng vai đó không?

- Tôi không đùa. Anh buông ra.

Vừa nói cô vừa loay hoay gỡ tay Khắc Minh nhưng anh đã kéo cô sát vào người:

- Tối nay tôi lại thích tưởng tượng em là cô người yêu bé nhỏ. Em cũng thử tưởng tượng như vậy xem. Tuyệt lắm!

Phương Nghi đứng lách qua một bên:

- Tôi cũng muốn như vậy lắm. Nhưng nhớ lại cái tát anh tặng lúc ấy, tôi lại không tưởng nổi. Đùa như vậy là đủ lắm rồi.

Khắc Minh có vẻ thú vị:

- Em định giữ mối thù đó đến chừng nào?

- Đến khi thấy anh bị ai đó treo cổ. Hoặc tệ lắm thì cũng ăn vài cái tát như tôi.

- Đây, về khoản này thì mình hòa rồi nhé. Em có nhớ em hung hăng với tôi mấy lần không? Cũng nặng tay không kém đâu. Nhưng tôi đâu có để bụng thù hằn. Tôi thấy hình như em chỉ thích gây hấn với một mình tôi. Thật là hân hạnh.

Anh cười giòn giã, rồi đi xuống cầu thang, Phương Nghi lảng lạng đi theo, trong bụng cứ tự hỏi mình đến nhà Ngọc Thanh để làm gì? Thật là không hiểu được chính mình.

Cả hai đến nhà Ngọc Thanh hơi muộn. Vừa mới xuống xe, Khắc Minh đã choàng tay qua người Phương Nghi, cử chỉ thân mật như với người yêu. Phương Nghi né người muốn thoát ra nhưng càng bị giữ chặt. Anh gần như cưỡng bức cô vào nhà. Cuối cùng cô phải chịu thua và cứng đờ trong tay anh. Cô đã đoán được Khắc Minh muốn gì rồi.

Họ đi vào phòng khách, người đầu tiên nhìn họ là Ngọc Thanh. Mắt cô sa sầm khi thấy Phương Nghi, làm Phương Nghi muốn đứng tim vì giật mình. Khắc Minh cười nhả nhặn với mọi người trong nhà:

- Xin lỗi, tôi đến hơi trễ.

Mẹ Ngọc Thanh có vẻ bất ngờ khi thấy Phương Nghi nhưng vẫn tỏ ra hòa nhã:

- Vô đi cháu. Tôi nay bác mở tiệc trong gia đình thôi. Không mời ai ngoài cháu cả. Có em con Thanh về chơi nên nó muốn giới thiệu với cháu đó mà. Ngồi đi cháu.

Khắc Minh kéo ghế cho Phương Nghi:

- Ngồi đi em!

Thấy mọi người trong nhà nhìn cô, anh giới thiệu:

- Đây là Phương Nghi, vợ sắp cưới của con đó bác. Em chào mọi người đi Nghi!

- Chào bác, chào anh.

Phương Nghi khẽ gật đầu, lần lượt chào từng người. Ngọc Thanh nãy giờ vẫn choáng váng vì sự có mặt của Phương Nghi. Cô ngồi im cố giữ bình tĩnh. Không ngờ Khắc Minh trả lời cho sứ nữu kéo của cô một cách dứt khoát đến như vậy. Không thể trách anh được, nhưng thật là... “đồ tàn nhẫn”. Cô nghiến răng nghĩ thầm.

Cô cảm thấy bẽ bàng trước mặt gia đình mình. Và hối hận là đã giới thiệu Khắc Minh với cô em. Cô muốn khoe mình có một người yêu tuyệt vời, thế mà... cô không biết nên giận Khắc Minh hay ghét Phương Nghi. Thấy nét mặt cau có của cô Khắc Minh mỉm cười:

- Em gọi điện mà không báo chuyện gì, làm anh không có quà cho Ngọc Hạnh. Anh hẹn lần khác nghe Hạnh.

Không như Ngọc Thanh, Ngọc Hạnh cười vui vẻ nhất rất vô tư.

- Vậy thì em cho anh thiếu nợ đó nghe. Lần sau anh phải có quà gấp đôi cho em mới chịu.

- Đồng ý thôi.

- Sao nãy giờ Nghi không ăn gì hết vậy, ăn đi chị Nghi. Công nhận chị đẹp dễ sợ. Chị có biết chị giống ai không?

Phương Nghi mỉm cười:

- Ai thế?

- Lâm Đại Ngọc đấy. Nhớ không?

Phương Nghi tỉnh nghịch:

- Lâm Đại Ngọc lúc già ấy hả?

Mọi người bật cười. Ngọc Thanh cũng gượng gạo cười theo. Về hoạt bát của Ngọc Hạnh và Phương Nghi làm không khí đỡ căng thẳng hơn. Khắc Minh không ngờ cô ứng xử tế nhị như vậy. Tự nhiên anh quay lại nhìn cô, một cái nhìn âu yếm tình tứ mà ngay cả anh cũng không nhận ra. Phương Nghi cũng thấy tim đập mạnh. Cô ngồi thờ người suy nghĩ, quên cả ánh mắt kém thiện cảm của Ngọc Thanh đang hướng về phía mình.

Khắc Minh ở lại một lát rồi đứng lên về. Không phải Ngọc Thanh, mà là Ngọc Hạnh tiễn anh và Phương Nghi ra cửa. Cô ta nói xã giao:

- Hôm nào rảnh anh đưa chị Nghi đến chơi nha anh Minh.

- Tất nhiên rồi.

Phương Nghi nhỏ nhẹ:

- Hạnh vô đi, bye nha.

- Bye...

Ngồi vào xe, Khắc Minh quay lại nhìn Phương Nghi:

- Em có hối hận là đã đến đây không?

- Không. Tôi chỉ hỏi tại sao anh làm vậy. Có tàn nhẫn quá không?

Khắc Minh không trả lời, anh bật công tắc, cho xe nổ máy, chiếc xe lướt nhẹ đi. Phương Nghi tựa người vào cửa, nhắc lại:

- Thực ra anh có nhiều cách để dứt khoát làm chứ.

- Ví dụ?

- Tại sao anh không nói để chị ấy hiểu?

- Đây là cách cuối cùng mà tôi làm. Nó có hơi bất lịch sự nhưng tôi không thể làm gì khác hơn. Và lại, nếu thông minh một chút thì hẳn em phải hiểu lý do tôi nhất định bắt em đi với tôi.

Phương Nghi lắc đầu:

- Tôi ngu lắm, không hiểu gì cả.

- Vậy tại sao em tới đó?

Phương Nghi lúng túng:

- Tôi cũng không hiểu... Nhưng anh hỏi để làm gì? Sao anh tò mò thế?

Khắc Minh chỉ cười và im lặng suốt dọc đường. Đến lúc ngừng xe trước cổng nhà, anh đi vòng qua mở cửa cho cô rồi nhìn cô một cách ý tứ:

- Tối nay về em suy nghĩ thử xem, tại sao một mực tôi bắt em tới đó.

Anh đứng qua nhường chỗ cho Phương Nghi bước xuống. Anh đến cổng bấm chuông rồi đứng chờ với cô. Phương Nghi ngạc nhiên:

- Tối nay anh muốn về nhà hả?

- Không, chỉ là đứng đây chơi với em thôi.

Phương Nghi ngập ngừng:

- Anh... anh có muốn về nhà luôn không?

- Chỉ vậy? Lúc đó em đi chỗ khác hả? Định quây chuyện gì nữa vậy?

Không đợi Phương Nghi trả lời, anh cười vang rồi đi ra xe. Phương Nghi đứng yên nhìn theo anh, tự nhiên cô “xí” một tiếng rồi ngoe nguẩy bỏ vào nhà.

- Người gì vô duyên, lúc nào cũng nghĩ xấu cho người khác.

~*~

Phương Nghi vừa ra khỏi cổng trường đã thấy Khắc Minh đứng đó. Cô rất ngạc nhiên, đây là lần đầu Khắc Minh xuất hiện ở trường cô. Cô đi nhanh về phía anh.

- Anh tìm tôi hay ai vậy?

- Tôi không có bạn bè gì ở đây hết.

- Có chuyện gì không? Anh làm tôi sợ quá.

- Em sợ tôi hay sợ một tin không hay nào đó em nghĩ ra?

- Nếu tôi báo sợ anh?

Khắc Minh chỉ cười, rồi khoát tay:

- Lên xe đi. Chiều nay tôi muốn nói chuyện với em.

Phương Nghi tò mò:

- Anh đi đâu thế?

- Đến công ty.

Phương Nghi phản đối:

- Không được. Tôi phải về nhà thay đồ, rồi còn phải nói với mẹ.

- Tôi đã điện thoại cho mẹ rồi, em yên tâm, sẽ trả em về cho mẹ đúng tám giờ.

- Hình như anh có chuyện gì đó. Nói ngay được không?

- Em không thể nén tò mò lâu một chút à? Lên xe đi.

Phương Nghi lẳng lặng đi theo anh ra xe. Cô nhìn ra bên đường nghĩ ngợi lan man, rồi chợt quay lại:

- Sao anh biết trường tôi thế?

- Chuyện gì của em tôi cũng biết. Trả lời như vậy được chưa?

Phương Nghi mím môi, không hỏi nữa. Cô im lặng đến lúc xe đến công ty. Khắc Minh cho xe vào sân rồi ra khóa cổng lại. Phương Nghi nhìn cánh cổng khép kín, chợt hoang mang:

- Mọi người đâu rồi?

- Hôm nay tôi cho họ về sớm.

Anh mở cửa. Phương Nghi đi theo anh lên lầu. Tim đập như trống đánh vì hồi hộp. Đến lúc bước vào phòng riêng của Khắc Minh, nhìn cách bài trí lộng lẫy và ổ bánh kem đặt trên bàn, cô thở nhẹ và quay lại nhìn anh:

- Vậy ra là sinh nhật anh. Xin lỗi, tôi không nhớ, lâu quá rồi nên tôi quên.

Khắc Minh khẽ nhún vai, lắc đầu:

- Ngay cả sinh nhật mình mà em cũng không nhớ. Em làm sao vậy Nghi?

- Sinh nhật tôi?

Phương Nghi mở lớn mắt ngạc nhiên. Rồi cô cũng lắc đầu:

- Trời ơi, thế mà tôi không nhớ ra. Nhưng làm sao anh biết?

Hỏi xong cô im bật, nhận ra đây là câu hỏi rất thừa. Cô tưởng Khắc Minh sẽ không trả lời, nhưng anh lại dịu dàng nhìn cô.

- Làm sao anh có thể không biết được, anh đâu vô tình như em. Đến lúc mình phải sống thật với chính mình rồi Nghi à!

Giọng nói nhẹ nhàng của Khắc Minh làm cô thấy hồi hộp. Tim chợt đập mạnh lên. Cô nhìn bóng tối lơ mờ của căn phòng, cảm nhận được ý nghĩ của anh, giọng cô hơi run:

- Anh chuẩn bị vì cái gì vậy?

- Vì em. Tới giờ mà em còn không hiểu sao, không lẽ em khờ đến vậy?

Hai người đứng đối diện nhau. Gần đến mức nghe được cả hơi thở của nhau. Phương Nghi sợ quá định đi chỗ khác thì Khắc Minh đã giữ cô lại, anh cúi xuống:

- Em biết anh đang nghĩ gì không?

- Nghĩ gì?

- Muốn hôn em.

Vừa nói Khắc Minh vừa choàng tay qua lưng Phương Nghi hôn như muốn đền bù một khoảng thời gian không được hôn cô, Phương Nghi cũng không còn do dự, cô choàng tay qua cổ anh, nói một cách yêu đuối:

- Tại sao đến giờ anh mới nhớ là còn yêu em?

Khắc Minh lim dim mắt nhìn cô:

- Anh chưa khi nào quên.

Và anh lại cúi xuống lại hôn cuồng nhiệt quên cả mọi thứ xung quanh. Cuối cùng Phương Nghi gục trên vai anh:

- Em thua rồi, đừng anh.

Hai người rời nhau, đắm đuối nhìn nhau, rồi Phương Nghi lại lao vào lòng Khắc Minh:

- Em không ngờ tự nhiên có buổi chiều nay Em hạnh phúc quá.

Anh cũng ôm chặt lấy cô trong vòng tay Chỉ một cái hôn, cả anh và cô đều nhanh chóng xóa bỏ khoảng cách xa vời mà trước nay mỗi bên cố tạo ra. Không còn e dè hay dò xét nhau nữa. Khắc Minh áp mặt lên tóc cô:

- Nếu anh không nói, em có nói không Nghi?

- Không, em cứ nghĩ hai đứa vậy là hết rồi.

- Hết đơn giản vậy sao?

- Vậy chứ anh có bảo là còn yêu em đâu. Toàn là phê phán em thôi. Em làm gì cũng bị anh chê, làm sao em nghĩ là anh còn thương được.

- Tại sao không chịu nhìn những gì anh làm mà cứ phải muốn nghe nói. Từ trước đến giờ anh không làm thất vọng với bác Trung là vì em. Ngọc Thanh biết vậy nên cô ấy hận anh.

Phương Nghi nói như biết lỗi:

- Em không hiểu. Đến giờ em mới biết tại sao anh cứ bảo em khờ khạo.

Khắc Minh nhìn cô chăm chú:

- Anh cảm thấy có những chuyện xảy ra với em mà anh không hiểu được. Trước đây em rất ngoan. Sao tự nhiên có lúc em quậy phá vậy Nghi Kể với anh đi, tại sao em quen với thuyền trưởng Nguyễn?

Phương Nghi nhìn anh một cái:

- Anh không thích như vậy phải không?

- Hoàn toàn không, anh chỉ ngạc nhiên. Nói chung anh muốn biết những lúc không có anh thì em đã làm gì?

Anh đặt cô ngồi trên chân anh, âu yếm hôn lên mắt cô:

- Lúc nào anh cũng theo dõi em. Nhưng em có những chuyện làm anh ngạc nhiên kinh khủng. Em không muốn nói hết với anh sao?

- Em cũng không biết bắt đầu từ đâu nữa.

Khắc Minh hỏi đột ngột:

- Tại sao em muốn chết, Nghi?

Phương Nghi sững sốt:

- Làm sao anh biết chuyện đó?

- Ông Nguyễn kể, nếu anh đoán không sai thì có phải buổi tối gặp Ngọc Thanh, em đã ra bến tàu, có đúng không?

- Lúc đó em quần trí quá. Em chỉ muốn chết. Và ông ấy đã cứu em. Có thời gian em xem ông ấy như người thân nhất trên đời. Và em tìm ông ấy một cách vô tư... Tất cả là sự biết ơn.

- Anh hiểu rồi.

- Cả Phúc cũng vậy. Nhưng mà theo cách khác, lúc đó em cứ suốt ngày lang thang ngoài đường. Rồi gặp Phúc, anh ta đưa em đến vũ trường. Vui quá, em chỉ muốn lao vào cuộc chơi để quên cái bất hạnh của mình.

Khắc Minh cắn nhẹ ngón tay cô:

- Anh nhớ lúc đến vũ trường, thấy em nhảy nhót cuồng điên mà giận. Không lẽ lúc đó anh đánh em cho hả giận. Anh không chịu được cảnh em thuộc về người khác.

- Kỳ lạ, chính anh đã đẩy em ra khỏi anh mà. Anh mâu thuẫn ghê.

Khắc Minh áp mặt vào mặt cô:

- Vì anh thương em. Thương kinh khủng. Những lúc thấy em buồn anh khổ hơn cả em nữa.

- Sao bỗng dưng anh trở nên lãng mạn ghê Em nhớ mới đây thôi anh còn khó như ngòi. Lúc nào cũng khó đăm đăm với em, tự ái ghê.

- Thử xem thái độ của em ra sao, không ngờ cô nàng cũng lạnh như băng. Ghê thật.

- Cái gì mà nhìn em hoài vậy?

- Em dễ thương quá, nhìn suốt đời cũng không thấy chán. Này, có muốn nhảy với anh không?

- Ngay bây giờ ăy hả?

- Tối sinh nhật của em mà. Sao, không thích nhảy nữa hả?

Anh cười tỉnh quái:

- Anh mời một ly rượu nghe.

Phương Nghi lườm Khắc Minh:

- Có muốn nhìn em uống nữa không? Say rồi là em quậy tung lên đó.

Cô chùi mặt vào ngực anh, cười rúc rích:

- Tại anh hết, anh làm người ta chán đời, vậy mà còn quay lại sỉ vả, không hiểu sao em yêu được một người khó ưa như vậy. Tại trời ghét em đấy.

Khắc Minh không trả lời. Chỉ im lặng và mãi mê hôn cô Say mê và khao khát, rồi anh thì thầm đến mức không nghe được.

- Nếu không có chuyện đó thì em đã là vợ anh rồi. Mình bắt đầu lại nghe em. Anh cũng không biết nói sao với em về sự hối hận của anh. Cả một thời gian dài anh cứ bị dằn vặt vì đã làm khổ em. Em hãy tin, đám cưới rồi nhất định em sẽ có một người chồng yêu em, chung thủy với em tuyệt đối.

Phương Nghi cảm động:

- Em không bắt anh thế đâu. Em tin rồi.

Cô chợt ngồi yên như lắng nghe:

- Mưa đó anh Minh.

Khắc Minh cúi xuống:

- Lâu rồi hai đứa không nhìn mưa. Em thích không?

- Em tưởng tượng mai một, có những buổi tối mưa thế này, em với anh sẽ ngồi trong phòng khách nhà mình, mẹ chắc vui lắm hả anh?

Khắc Minh gật đầu một cách dịu dàng. Anh ôm cô vào lòng. Phương Nghi áp mặt vào ngực anh, khép hờ mắt nghe cảm giác êm ái chạy tràn trong tâm hồn mình. Cả hai im lặng như nâng niu hạnh phúc tìm được nhau. Và âm thanh tí tách của những giọt mưa như một điệu nhạc du dương cùng chúc mừng hạnh phúc.

Hết